

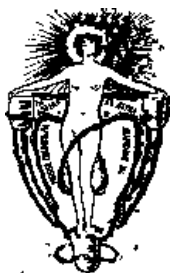
AZ
EMBERI EGYESÜLETEK
ÉS KÜLÖNÖSEN
AZ ÁLLAM KELETKEZÉSE ÉS FEJLŐDÉSE

EGYETEMI TANÁÉ
EGYETEMI ELŐADÁSAI

ELSŐ FOLYTATÁS

A JOG KELETKEZÉSÉRŐL ÉS FEJLŐDÉSÉRŐL CÍMŰ
KÖNYVHÖZ

ÖTÖDIK JAVÍTOTT ÉS BŐVÍTETT KIADÁS.

BUDAPEST
POLITZER-FÉLE KÖNYVKIADÓ VÁLLALAT
1905

ELŐSZÓ.

A jelen füzet gyorsírói följegyzéseket foglal magában, a melyeken utólag csak keveset simítottam; szolgáljon ez magyarázatul a szerkezeti és kifejezésbeni pongyolaságoknak, a melyekkel az olvasó a következő lapokon találkozni fog. Hogy egy tudományos kiadványnak formabeli fogyatkozások mellett is meglehet a maga jogosultsága, az. úgy hiszem, bizonyításra nem szorul. 1897-ben, a mikor ezen előadásokat először tettem közzé, és utóbb is azt reméltem, hogy formai tökéletlenségükön nem sokára segíthetek, sőt hogy azokat érdemben fejleszteni és kiegészíteni is rövid idő múlva módomban lesz, Ez okból azon első és a még szükségesnek mutatkozott három későbbi kiadást csak igen kevés példányban könyvnyomatosan rendeztem. Azonban az átdolgozásra mindeddig nem értem rá. 1897 óta ugyan folyton az a munkálat foglalkoztatott, a melynek a jelen füzet is egy része, azonban folyton e munkálatnak pszihofiziológiai eleme, a melyen most is dolgozom; ezért nem jutott idő egyéb részeinek tökéletesbitésére. A t. könyvkiadó cég és mások is gyakran sürgettek, hogy úgy esztétikai szempontból, mint az olvasó szemének kímélése céljából egyezzem bele a könyvnyomásos kiadásba. A teljes átdolgozás reményében mindeddig e kívánságot nem teljesítettem. Az idő azonban most már annyira előrehaladt, hogy a mondott tekintetektől bele kell nyugodnom, hogy a dolgozat, habár csak kisebb javítással, a kívánt olvashatóbb és tetszetősebb kiállításban lásson napvilágot.

A javítás főleg abban áll, hogy a stíluson egy keveset csiszoltam. Bővítés egy van: egy függelék, a mely Bíró Lajosnak a pápuák társadalmi állapotairól való leírását adja.

Budapest, 1905 január havában.

Pikler Gyula.

TARTALOM.

	Oldal
I. előadás. Az emberi egyesületek alaptörvénye	1
II. „ A társas élet előnyei	11
III. „ Az emberi egyesületek alaptörvénye közelebbről tekintve és az államra alkalmazva	17
IV. „ Az államalakulás alaptörvényének induktív bizonyítékai: etnográfiai adatok. Elsődleges államok	33
V. „ Az államalakulás törvényének induktív bizonyítékai: etno- gráfiai adatok. Másodlagos államok	42
VI. „ Az államalakulás alaptörvényeinek induktív bizonyítékai: etnográfiai adatok. Harmadlagos államok	47
VII. „ Az államalakulás alaptörvényeinek induktív bizonyítékai: történeti adatok. Róma	55
VIII. „ Az államalakulás alaptörvényének induktív bizonyítékai: vegyes történeti adatok	63
IX. „ Az államalakulás alaptörvényének induktív bizonyítékai: történeti adatok. A középkori nemzetek alakulása	65
X. „ Az államalakulás alaptörvényének induktív bizonyítékai: történeti adatok. A keresztény egyház és a keresztény- római császárság	88
XI. „ A történetelőtti államok. A vérrokonsági elmélet	87
Függelék. Bíró Lajos a pápuákról	96

I. ELŐADÁS.

Az emberi egyesületek alaptörvénye.

1. Ha az emberi egyesületek helyes elméletére akarunk jutni, akkor nemcsak azokkal az emberi egyesületekkel kell foglalkoznunk, a melyekkel a jog szempontjából rendszeren foglalkozni szoktak: az állammal, a megyével, a községgel, a nemzettel, a törzsekkel, a családdal s az államok összetételeivel, hanem mindenféle más emberi egyesületeket is szem előtt kell tartanunk, a legkisebb jelentőségűeket ép úgy, mint a legnagyobb jelentőségűeket.

Az emberi egyesületeknek a jelensége alatt többet értek, mint embereknek az együttélését pusztán egymás mellett; emberi egyesületek alatt azt az *együtt munkálkodást értem*, a mely az együtt élő emberek közt nagy mértékben lefolyik, tehát az *együttes munkálkodással járó együttélést*.

Az emberi egyesületek fogalmának ezen approximativ meghatározása után megpróbálom leírni az emberi egyesületeknek a jelenségét. Ez a leírás is csak approximativ lesz. Nem sorolom fel az összes különféle emberi egyesületeket; hanem leirom az emberi egyesületeknek egy tömegét, a mely épen eszembe jut. Egyiket, másikat ki is hagyom; ez azonban nem tesz semmit. Meg lehet tudni mégis e leírásból, hogy mit értek ama jelenség alatt. Az emberi egyesületek jelensége különben is oly komplikált, hogy a pontos leírást eleve kizárja. Azt sem tudjuk pontosan megmondani, hol kezdődik és hol végződik egy-egy emberi egyesület.

Nézzük néhány példáját annak, hogy emberek, kik együtt élnek, összeműködnek. Az emberi egyesületek egyik ilyen formája: a barátság. Ha azt látjuk, hogy két ember sokat van együtt, egyik

a másíknak beszélgetésében, szelleml munkásságában élvezetet talál, ez már az emberi egyesületek egyik formája, a mely azon emberek öröme van, jólétüket előmozdítja. A barátság az ifjúkorban fordul elő leggyakrabban és legerősebben. A tudósok nem igen szokták a barátságot említeni, mikor az emberi egyesületekről beszélnek; inkább nemzetségekkel, törzsekkel, államokkal, államszövetségekkel foglalkoznak. Azonban azt hiszem, hogy ez utóbbiakat nem érthetjük meg teljesen, ha oly apró, jelentéktelennek látszó emberi egyesületekkel nem foglalkozunk, minő a barátság. S ha a régmúlt időkbe visszatekintünk, azt látjuk, hogy a barátság valaha sokkal fontosabb emberi egyesület volt, mint ma. Vannak homályos emlékeink arról, hogy régi harcias időkben két nem-rokon ember baráti szövetséget kötött, ivott egymásnak a véréből, s a hős pl. ha harcba ment, barátjára bizta feleségét, gyermekeit, javait.

A barátságról áttérek a férfi és a nő között levő emberi egyesületre, a melynek szintén igen különböző alakulataival találkozunk.

Ezután említem a családot, azt az egyesületet, a melyet a férfi, a nő és a gyermekek alkotnak.

Vannak azután más természetű emberi egyesületek, pl. a gazdaságiak. Több ember együttmunkálkodása pl. egy műhelyben, a mester, a legények és a tanoncok közti összeműködés. Ily műhelyben esetleg mindenki maga végez el egy egész munkát. Gyárakban ellenben, a hol az emberek nagy tömege dolgozik együtt, nagy mértékben a munkamegosztás alapján, kiegészítik egymást a különféle munkásságok, s csak több ember végez együtt egy-egy egész munkát.

Van azután oly gazdasági összeműködés, a mely túlmegy a gyárakban levő összeműködés határain. Vannak részvénytársaságok, a melyek egymástól távol élő emberekből alakulnak, esetleg egy ország határain is túlterjednek. Részvényeseik a világ különböző tájain laknak. Sőt — túlmenve a részvénytársaságokon is — ma már az egész emberiség összemunkálkodik gazdaságilag bizonyos módon, az egész emberiség munkamegosztásban él egymással. Európa bizonyos részeiben Amerikában termelt gabonát fogyasztanak. Amerikába meg sok mindenféle iparcikket visznek Európából. Nem egy nyers anyagot egyik világrészben termelnek, egy másikban dolgoznak fel és egy harmadikban adnak el.

Alakulnak továbbá emberi egyesületek szórakozás céljából, pl. sakkjátszó körök, korcsolyázó egyletek. Előfordul aztán két vagy több ilyen játszó egyesület közt nagyobb mérvű kapcsolat is.

Pl. Angliában az összes lawn-tennis-körök szövetségben vannak. A sakk-körök az egész világon összeműködnek. Több sportegylet közös versenyeket rendez.

Egy másik fajtát az emberi egyesületeknek képezik egy országon belül a községek, a melyekben az emberek szintén közös célokra munkálkodnak össze; gazdasági célokra is, mert pl. a mai fálvokban a földművelést bizonyos mértékben közösen űzik, van közös legelő és közös gazdasági alkalmazott: pásztor, csósz, de más célokra is, pl. közös egészségügyi intézkedéseket végeznek, a közbiztonságot fentartják.

Ilyen községek együttvéve valami nagyobb egyesületet alkotnak, pl. nálunk a megyét. A megye nagymértékben ugyanazon célok elérésére szolgál, mint a község, csak hogy az emberek nagyobb csoportjára nézve végzi ugyanazokat a funkciókat magasabb fokon, vezetve, felügyelve. Ugyanilyen funkciókat végez az állam is, csak hogy az embereknek még nagyobb csoportjára nézve és még magasabb fokon.

Nem áll az, hogy az állam pusztán a maga polgárainak az egyesülete s csupán saját polgárainak szolgálat igazságot, védelmet. Azon gazdasági szervezetnél fogva, a mely az egész emberiségre kiterjed, utai, vasutai, csatornái, közbiztonsági intézkedései más államok tagjainak is szolgálnak. Ha pörre kerül a dolog saját tagjai és más államok tagjai között, ez utóbbiaknak is igazságot szolgálat. Sőt a védelmi intézkedések is kiterjednek egyik államról a másikra, a nélkül, hogy ez állandóan szervezve volna. Minden állam működése áthat az idegen államokra is, s az emberek az állami funkciók tekintetében voltaképen nemcsak egy államhoz tartoznak, hanem más államok is kiterjesztik rájuk funkcióikat.

Van több államnak ezen kívül határozottan szervezett összeműködése is. Elhatározzák, hogy bizonyos közös intézkedéseket fognak tenni, például utakat, alagutakat fognak készíteni, kiépítenek egy világvasutat, elkészítik a Suez csatornát; gazdasági szerződéseket kötnek; megegyeznek, hogy a büntetéseket kiadják egymásnak; közös egészségügyi intézkedéseket tesznek; kiállításait a többi államok hozzájárulásával rendezik; résztvesznek egymás tudományos mozgalmaiban; stb. stb. íme, ezek államközi egyesületek. Ismét más célú emberi egyesületek az egyházak. A katolikus egyház kiterjed az egész világra, számos embert összefoglal egy közös

cél érdekében. Évszázadokkal ezelőtt hatalmas szervezet volt az emberek fölött; olyan, sőt nagyobb hatalmat gyakorolt mint az állam.

Az államkapcsolatok megint másféle emberi egyesületek. Némely államok védelmi vagy támadó hadi szövetségben vannak egymással; más államok tartós összeköttetésben élnek, mint pl. Magyarország és Ausztria, a német birodalom alkatrészei, a svájci kantonok, az Északamerikai Egyesült Államok.

Ha kezdetlegesebb időkbe is tekintünk vissza, még nagyobb sokféleségét találjuk az emberi egyesületeknek. A középkori állam, a melynek egyes tartományaiban a hűbérúrnak sajátos, külön hatalma volt, az állam központi hatalma pedig sokkal szűkebbkörű volt mint a maié, egészen más alakulat volt, mint a mai állam.

Az eddig felsorolt emberi egyesületek, bár nagyon különbözők, bizonyos mértékben mégis egyformáknak látszanak. Vannak azonban olyan alakulatok is, a melyekhez ma a polgárosodott államokban alig találunk valami hasonlót. Ilyenek például a kereskedő karavánok ma is Afrikában. Ilyen volt a középkorban Európában a Hanzavárosok szövetsége. Nagy kereskedelmi városok keletkeztek s szövetségbe léptek a végből, hogy a kereskedőknek segínyt nyújtsanak, ha távol országokkal érintkeznek. Katonákat, csendőröket tartottak, jogszabályokat létesítettek. Ezen egyesületnek nem volt nagyobb területe; hatalma azokra a házakra terjedt ki, a melyek az egyes kereskedelmi helyeken voltak.

Gyakoriak volt a középkorban olyan alakulatok is, hogy egy vezér, egy úr kalandos hadjáratokra rablócsapatokat alakított az akkori állandó alakulatokon, államokon belül.

Ugyancsak a középkorban a hasonló ipart űző iparosok céheszervezeteket alakítottak. A céheknek nagy hatalmuk volt; nem csupán az iparúzés védelmére irányuló intézkedéseket tartottak fenn, hanem olyanokat is, melyek a tagoknak családi életére vonatkoztak; így megállapították a tagok gyermekeinek nevelését, örködték a tagok családi életének tisztasága fölött.

Nagyon különböznek az ugyanazon, természetű emberi egyesületek tagjaiknak száma tekintetében is, szilárdság, állandóság tekintetében is.

Ha a legcivilizálatlanabb népekhez fordulunk, azt látjuk, hogy ezek 10—20—30 tagból álló maximális egyesületekben, államokban élnek. Vannak olyan vad népek is, a melyeknél rendszeren csak a férj és a feleség meg a gyermekek működnek össze és nagyobb

összeműködés csak nagy ritkán, elvétve fordul elő. Így a veddáknál Ceylonban a férfi a feleségével jár-kezel az erdőben, gyümölcsöt szed, döglött állatok húásával táplálkozik, s az emberek nagyobb egyesületeket csak ritkán képeznek.

Így sokfélék a különböző célokra szervezett emberi egyesületek. Ha az emberi egyesületeknek csak egy kis részét vizsgáljuk, pl. a községet és az államot, akkor nem juthatunk helyes tanokhoz. Az egyesületeknek ezt a sokféleségét vizsgálva, a kicsinyeket és a nagyokat, az alacsony és magasztos céluakat, a lazákat és állandókat, az egymásra átterjedő, egymást átvágó egyesületek szövetségét, sokkal általánosabb, sokkal kevésbé merev tanokhoz fogunk jutni, mint a milyenekhez jutnak azok, a kik csak egyféle faját nézik az emberi egyesületeknek, de tanaink igazak lesznek.

2. Némely egyesületekre nézve egészen nyilvánvaló, hogy ugy keletkeznek, hogy az emberek belátják, hogy bizonyos céljaik elérésére ez az egyesület, ez az összeműködés jó, és hogy azért hozták létre ezt az összeműködést.

Nyilvánvaló például, hogy ma az államok azért kötnek egymással gazdasági, egészségügyi, közlekedési stb. szerződéseket, azért lépnek egymással hadi szövetségbe, mert meg vannak győződve, legalább a kormányzó emberek, hogy mindezeket tenni célszerű.

Kétségtelen továbbá az is, hogy pl. egy társas kört, egy kaszinót, egy sportegyletet azért alapítanak az emberek, mert belátják, hogy bizonyos szükségleteiket ezen összeműködés kielégíti. Egy korcsolyázó egyletet, egy zsöké-klubot azért alakítanak, mert belátják, hogy minden ember nem tarthat magának külön korcsolyázó teret vagy versenypályát. Ugyanez áll a gazdasági egyesületekre, például a részvénytársaságokra is. *Az is nyilvánvaló, hogy ilyenféle egyesületek határait szintén az emberek belátása határozza meg.* Egy-egy társaskört pl. egy-egy községre kiterjedőleg alakítanak meg, s világos, hogy Magyarország összes lakosai azért nem alapítanak közös társaskört, azért nem lépnek be egy egyetemes kaszinóba, mert ennek semmi célja nem volna, mivel pl. az erdélyi ember nem jöhet fel Erdélyből naponkint Budapestre társalogni, olvasni, kártyázni. Világos az is, hogy más egyesületek, a melyek szintén szórakozás céljából keletkeznek, miért terjednek túl egyes országok határain is. A világ összes sakk-körei pl. azért

vannak szövetségben, mert az tagjaikra nézve jó, így t. i. problémák kitűzése, nemzetközi versenyek által jobban kielégíthetik sakkjátszási szükségletüket; vagy pl. a budapesti és a bécsi korcsolyázó egyesületek jegyei azért használhatók kölcsönösen mind a két jégpályán, mert gyakran rándulnak át a tagok egyik helyről a másikra, és világos, hogy Budapest és egy ausztráliai város közt azért nem keletkezik ilyen kapcsolat, mert annak semmi haszna nem volna.

3. Ez oly triviális dolog, hogy azt lehetne kérdezni, miért mondom el? Azért, mert azt állítom, *hogy a családok, a községek, nemzetségek, államok, nemzetek, törzsek épen Igij keletkeznek belátatosan a szükségletek fedezése céljából, mint a szórakozás céljából alakult egyesületek, illető a részvénytársaságok vagy államkapcsolatok, és annak oka, hogy ilyen vagy olyan államok keletkeznek és nem másformák, épen az, a mit az előbbiekre nézve mondtunk, t. i., hogy ilyen államok, községek, törzsek stb. felelnek meg az emberek mindenféle szükségleteinek.* Az összes emberi egyesületek, a család, a nemzetség, a törzs, a község, a megye, az állam, az egyház, sőt a nemzetek is stb. mind olyan meg gondolások következtében keletkeznek, mint a nagy államközi összeműködések és azon kis egyesületek, a melyeknek ily céltudatos keletkezését mindenki elismeri. *Az emberek oly egyesületeket alkotnak, a melynek szükségleteiknek megfelelnek, oly összeműködő egyesületet alkotnak, a melyek összeműködése mellett szükségleteiket legjobban kielégíthetik.* Ez az emberi egyesületek általános alaptörvénye, és ez áll az államokra, a nemzetre, a törzsekre, a nemzetségre, a családra is; ezek is azért keletkeztek, mert az embsrek ily egyesületben legjobban vélték szükségleteiket kielégíthetőknak. Az, hogy kik élnek együtt az államban, meddig terjed a határa; vagy kik és hányan képeznek egy államot: attól függ, hogy kik és hányan vélik egy összeműködő egyesületben szükségleteiket legjobban kielégíteni.

Az uralkodó elmélet szerint a család, az állam egy-egy *természetes egyesülés*, a melybe az emberek beleszületnek, a mely a pusztasaporaodás, a leszármazás következménye, a melyet önkénytelenül hoztak az emberek létre; az állam nem meg gondolás folytán keletkezett, hanem az egy-egy természetes nemzetnek a szervezeti formája. Ezzel ellentétben én azt állítom, hogy a legmagasabb rendű emberi egyesületek épp úgy keletkeznek, mint a legközönségesebb kaszinók.

4. Ha vizsgáljuk az élő lényeket általában, nemcsak az embert, akkor általában azt fogjuk találni, hogy az ugyanazon fajú élő lények nagyobb számban élnek egymáshoz közel. Ezen egyfajú lények közt különböző fajoknál különböző kooperatív, összeműködési egyesületek állanak fön. Így pl. az emberhez legközelebb álló magasrendű állatok közül némelyek nagy egyesületekben élnek együtt, a melyekben támogatást, segítséget találnak, másoknál ellenben az összeműködés pusztán a hím és a nő között van.

Ez a különbség magasabb rendű állatoknál körülbelül együtt jár avval, hogy az illető állat ragadozó vagy nem az. A ragadozók, akár emlősök, akár madarak, kisebb csoportokban élnek együtt; ellenben a növényevő állatok nagyobb csoportokban, közös vezetőök alatt, együttműködéssel (őrzés, tisztogatás, együttes játék) egymást támogatva.

Az állatokra nézve, épu gy mint az emberre nézve, fölmerül az a kérdés, hogy abból a kezdetleges együttélésből, összetartozás-nélküli egymásmellettiségből, a melyben lehetnének valamely fajnak a tagjai, hogyan fejlődtek ki e különböző, egymást támogató egyesületek, hogy a ragadozó állatok miért élnek jobbara inkább csak párosán, más állatok miért alkotnak nagy összeműködő csoportokat; és épigy az emberfajnál mért élnek a kezdetleges vad népek 20—30 emberből álló, az előre haladt művelt népek pedig milliókra menő egyesületekben?

Az állatok vizsgálása közben szemünkbe ötlik, hogy ezeknek a társas vagy nem társas élete összefügg szükségleteikkel. Előadja ezt Spencer Herbert a maga „Psychology”-jában, még pedig következőleg. A ragadozó állatok állati táplálékból élén, rájuk nézve nem kedvező az, hogyha nagy csoportokban élnének együtt, hanem az, ha elszórva folytatják az életüket, Ha nagy csoportokban élnének együtt, elijesztenék az állatokat, melyek táplálékukat képezik. Ha pl. egy 100 tagból álló oroszlán-csapat vágatna végig a pusztában egy gazella-csapat után, akkor nem igen jutna egy oroszlán sem zsákmányhoz. Ezenkívül a ragadozó állatok tápláléka el van szórva; nincs ennek egy nagy mennyisége együtt, mint a növényevő állatok táplálékának, ezért is jobb rájuk nézve, ha nem együtt vadásznak, sőt nem is élnek együtt nagy csoportokban.

Kérdezzük már most (és e kérdést Spencer nem teszi föl, de ha feltenné, talán hozzánk hasonlóan felelné ő is), mi az a valószínű folyamat, a mely által rájutottak a magasabb rendű

állatok arra, hogy szükségleteiknek megfelelő módon éljenek? A legvalószínűbb az, hogy az idők folyamán tapasztalat folytán jutottak rá az állatok, valósággal belátták, hogy ilyen életmód jó rájuk nézve, s ezt választották. A ragadozó állatok pl. azért széledtek el, mert tapasztalatok megtanították őket arra, hogy így jobban megélhetnek. Mikor az éhség kínozta a csapatot, némelyek kiváltak, elmentek messzebb egyedül és találtak táplálékot, mert a többiek nem lármáztak, csendesesen meglephették a kisebb vadat. Látták, hogy így meg tudnak élni s azért nem is tértek többé vissza a csapathoz. Ezt bizonyítják azok a tények, hogy bizonyos állatfajok időről-időre a szerint szélednek el kisebb csoportokba vagy alakítanak nagyobb csoportokat, a mint táplálékuk sok vagy kevés, vagy a mint gyöngébb vagy erősebb védekezésre van szükségük. Az állatok életmódja nem állandó dolog; változik a szükségleteknek megfelelően a körülmények szerint; nem áll az, hogy az állatok mindenben változhatatlan ösztönökkel bírnának, és társas életmódjuk sem változatlan. Ennek bizonyítására Spencer a következő érdekes példát hozza fel. Gyakran látni együtt varjakat és seregélyeket; a seregélyek az év nagy részében oda húzódnak, a hol varjak vannak; ellenben a tojásrakásoknak s a szaporodásnak az idejében elvonulnak a varjaktól s páronként külön-külön elbújnak. Világos az, hogy e két különböző fajnak az együttélése nem keletkezhetett tapasztalattól és belátástól függetlenül. Mi lehet tehát az oka az együttélésnek? Nem más, mint az, hogy a varjak egy bizonyos nagyobb csoportja, a mely együtt él, képes karmaival az ölyv ellen védekezni, és ezért az ölyv nem támadja meg a varjak nagyobb csoportját. A seregélyeket azonban, ha nagyobb csoportban vannak is, megtámadja, mert ezek nem tudnak ellene védekezni. Ez az oka annak, hogy a seregélyek odahúzódnak a varjakhoz, s ezek védelmét használják föl. Mikor azonban tojásokat raknak, nem képesek a varjak életmódját folytatni s el kell válniuk a varjaktól. Ha ilyenkor is nagyobb csoportokban élnének együtt, könnyen elveszhetnének; ennek folytán a szaporodás idejében egyetlen védekezési módjuk az, hogy elbújnak, külön-külön nagy területen szétszóródnak és így védekeznek az ölyv ellen.

Mindennapi dolog az is, hogy különböző fajú szelídített állatok az ember mellett összeszoknak, s egy sajátos új formációt, új társas együttélést alkotnak, a szerint, a mint az szükségleteik-

nek megfelel. Világosan láthatjuk tehát, hogy az állati egyesületek tapasztalatok behatása alatt keletkeznek a szükségleteknek megfelelően.

5. Térjünk már most át az ember társaságának kérdésére. Ugyanígy kell elképzelni azt a folyamatot, a melylyel az anyag fejlődése folyamán egymás mellett keletkezett sok emberből a mai különböző emberi egyesületek létrejöttek, mindig a szükségleteknek megfelelően, a tapasztalatok folytán, a belátás hatása alatt, s távolról sincs szükségünk arra az erőltetett természetes társasági ösztönre, a melyet némely gondolkozó fölvesz az emberi egyesületek keletkezésének megmagyarázására.

A számos etnográfiai adat között, a melyet e tétel bizonyítására fel fogok hozni, a legérdekesebb példát talán egy északamerikai indián nép mutatja, a melynél egymás mellett egészen különböző emberi egyesületek keletkeztek a szükségleteknek megfelelően, a tapasztalatok, a belátások következtében. Hogy tételtem elfogadását megkönnyítsem, ezen adatot már itt külön közlöm.

Ez az indián nép a kígyó-indiánok vagy *soson-ok* angolul írva: Shoshones). Csak e század eleje óta látogatják őket az európaiak. Más népfajtoktól elszigetelten élnek, körülbelül 36,000-en vannak, és három alfajra oszlanak. Az alfajok különböző életmódot folytatnak, különböző emberi egyesületeket alkotnak, és az utazók elbeszélése szerint ezen indiánok maguk is azt mondják, hogy azért élnek így vagy úgy, mert ez az ő szükségleteiknek megfelel.

Az első alfaj a hegyi vagy rabló sosonok, *banatí-k*. Rablásal és vadászattal foglalkoznak. Egy utazó, ki ezeknek az életmódját vizsgálta, a következőket írja róluk: „Kis csapatokban élnek a hegyek menedékeiben, főleg rablásból. Hosszabban beszélgetünk foglyunkkal. Foglyunk így szólt: „Íj és nyíl nélkül sohasem megyünk ki a síkságra, a feketelábuak és a Pigeonoktól való félelemből. Azért soha nem is tartunk lovat. *Ha nagy csoportban élénk, könnyen felfedezhetnének bennünket*”

Világos tehát, hogy ők azért élnek kis csapatokban, mivel nagyrészt rablásból élven, ilyenmü egyesület felel meg szükségleteiknek.

A másik fajtája ezeknek az indiánoknak : a folyó melletti kígyó-indiánok, a halász-sosonok vagy az u. n. *ararlá-k* (*azaz halevők**).

* Kezdetleges népek neve gyakran utal fő táplálékukra.

Halat és vadat esznek. Egy utazó a következőleg szól róluk: „Meggyőződésem szerint a vad ritkasága ezen a vidéken oka a tartós szervezet csaknem teljes hiányának. Tartós szervezetből rendszerint semmit sem látni közöttük, kivéve a lazac-halászat idejében, a mikor egy nagy számuk a folyóhoz megy. *Ily esetben szervezet alakul közöttük.* Egy személy, a kit főnöknek neveznek, rendszerint beszédet mond és utasításokat ad a halászat módjára és idejére vonatkozólag.”

Ez a csoport tehát, a mely vadászat mellett halászatból is él, az év egy részében társaságot nem alkot, elszóródva él a táplálék ritkasága miatt. A halászat szempontjából azonban mégis összejönnek, főnök támad köztük és bizonyos módon elrendezik maguk között a halászatot. Milyen egészen más folyamattal állunk itt szemben, mint a minőt azok a társadalom bölcselek fölvesznek, a kik szerint „az ember természettől társas lény”, sőt „politikai lény” és természete szerint okvetlenül bizonyos fajta (határozott területtel, bizonyos funkciókkal, államhatalommal bíró) államokban él. Nem látjuk itt valami „természetes társas ösztön” működését, hanem látjuk, hogy ezek az emberek *ideiglenes lialúszó államot alkotnak szükségleteiknek, életmódjuknak megfelelőig.*

A kigyóindianok harmadik faja a sikságindianok vagy — a mint magukat nevezik — a *siridika*-k vagyis kutyaevők. Ez a csoport ugy keletkezett, hogy az indianok egy része lovakat szerzett magának, s ennek folytán más életmódra tért át. „A ló behozatala óta”, mondja egy utazó, „a kigyóindianok két törzsre oszlottak. A kiknek több intelligenciájuk volt, azok jutottak először új életmódhoz. Az által, hogy lovaik voltak, ezen a vidéken, a hol a vad igen ritka, képesek voltak nagyobb számban együtt élni, mert lovon a vadászat tekintetében előnyösebb helyzetbe jutottak, nem kellett már többé elszórva élniök, hogy vadhoz jussanak, s ennek következtében keletkezett egy csoportja azoknak, a kik rendszeren együttélnek falvakban, a honnan együttes lovas vadászatokat rendeznek, és a hol vigyáznak arra, hogy a lovakat el ne lopják”.

Látjuk tehát, hogy egy népfajon belül a szükségletekhez képest háromféle emberi egyesülési, társulási mód létezik; ugyanis e népfaj egy része egészen elszóródottan él, második része időnként szervezkedő társaságban, a harmadik pedig állandóan szervezett emberi egységekben.

II. ELŐADÁS.

A társas élet előnyei.

6. Hogy bizonyos emberek minő egyesületeket alkotnak, az attól függ, hogy ezen emberek szükségleteiket milyen összeműködés által képesek legjobban kielégíteni. Ezért hasznos dolog némi áttekintése annak, hogy miféle előnyökkel jár a társas összeműködés.

7. A társas együttléből származó előnyök *első* csoportja abban áll, hogy minden egyes ember működéséből haszna van más mellette élő embernek is *a nélkül, hogy összeműködnének*; pusztán az, hogy több ember egymás közelében végez bizonyos működéseket, előnyére válik valamennyijüknek.

Az előnyök e csoportjának *egyik* legfőbb alfaja az, a mit e három szóban foglalhatunk össze: *szimpatikus szuggesztió, utánzás, tanulás*. Nézzük először a szimpatikus szuggesztiót. Ez egyik nagy oka a társadalom együttmaradásának. Az által, hogy több ember végzi ugyanazt a funkciót, a funkció végzése mindegyikek részére könnyebbé válik. Talán mindenki tapasztalta már, hogy mikor már belefáradt a sétába, ha véletlenül találkozott egy barátjával, a ki tovább sétált vele, mindjárt könnyebbé vált a séta neki, még pedig annál a fiziológiai oknál fogva, hogy más járásának, sétájának látása hasonló folyamatokat kelt idegrendszeremben, mint saját járásom, tehát a saját járásomra vonatkozó folyamatokat erősíti, s így a járást számomra megkönnyíti. Sokkal könnyebb a nőnek társaságában kötni, varrni, mint egyedülében. Mindenféle munkát végezni könnyebb, ha körülöttünk mások ugyanazon munkát végzik...

Az élet nehézségeit elviselni, az élet nehézségeinek leküzdésén fáradni könnyebb, ha mások körülöttünk ugyanazt teszik. Pusztán ezen okból is az eszmélő lények és az emberek is egymás mellett maradnak, ha szükségleteik fedezése különben nem kívánja nagyobb mértékben az egymástól való eltávolodást.

Nézzük már most az utánzást és tanulást. A mit előbb szimpatikus szuggesztiónak neveztünk, azt utánzásnak is lehet nevezni. De vegyük most a tulajdonképi, kiválasztó utánzást, a tanulást. A társadalom egyik nagy előnye az, hogy mások gondolatait, tapasztalatait saját javunkra felhasználjuk, hogy abból, a mit másoknál látunk, kiválogatjuk azt, a mit hasznosnak találunk. Világos, hogy ha sok ember él egymás mellett, és mindegyik ki akarja elégíteni a maga szükségleteit, akkor mindegyik azt is vizsgálni fogja, hogy a többiek hogyan elégítik ki szükségleteiket, és tanul tőlük. Ha százan vadásznak együtt vagy mivelik együtt a földet vagy ipart üznek, bizonyos, hogy mindegyikük tanul a többiektől. Ez is igen nagy előnye a társas életnek. Kezdetben ez is szervezkedés nélkül történik, a pusztá együttlét folytán, és ez kezdettől fogva az együttélésnek egyik főfentartója. Sok társadalombölcsező alig sejtí, hogy milyen nagy jelentőséget tulajdonít a kezdetleges ember a tanulásnak; semmivel sem kisebbet, mint a legcivilizáltabb ember. Egészen nevetséges azt mondani, hogy a műveltség hasznát csak a legújabb időben látják be, és hogy kezdetben az emberek csak a vad erőttől vártak minden jót. Később számos intézmény szolgál ezen előny elérésére, a vágy azt mennél teljesebben élvezni, nagy mértékben döntő az emberi egyesületek keletkezésére, nagyságára. E célból jönnek ugyanis létre az összes különféle közművelődési intézmények, kezdetben a járás emberek intézménye, jósló helyek, templomok, ünneplő helyek, később a tudomány számos intézete. Ezen előny folytán vonják magukhoz műveltebb egyesületek a műveletlenekeket; műveletlenebb emberi csoportok élvezni akarván a műveltebbek haladását, bölcességét, orvosainak, építőinek, papjainak, erkölcstanítóinak tudományát, művészeinek művészetét, csatlakoznak azokhoz, békére, szövetségre lépnek velök, egy vallási, tanító, jósoló, orvosló központ, iskola körül államszövetség keletkezik. Ez fő oka annak is, hogy hasonló nyelvű emberek ugyanegy közösséghez akarnak tartozni, közös közművelődési intézetekkel akarnak bírni; a hasonlónyelvűek ugyanis könnyebben tanulnak egymástól.

A puszta együttélés a funkciók egyesítése nélkül javára szolgál az embereknek az együttérzésen, utánzáson és tanuláson kívül még azon egyszerű ténynél fogva is (második alfaj), hogy *minden embernek nagyobbára ugyanazok a szükségletei és sok esetben, ha egy ember a maga szükségleteit kielégíti, egyúttal kielégíti a másokét is.* Ha pl. kezdetleges emberek élnek egymás mellett, és az egyik tüzet gyújt a vadállatok elriasztása, melegedés vagy világítás végett, akkor ez hasznára válik mindazoknak, a kik a tűz közelében vannak. Vagy ha valaki kipusztítja a vadállatokat, akkor nemcsak magától, hanem másoktól is elhárítja a veszélyt. Nagy városokban sokkal nagyobb biztonságban megy az ember éjjel hazafelé, mint valami elhagyott fészekben, mert többekkel találkozik. Ha valaki egy rengetegen keresztül megy és ott utat tör, valahol házat épít magának, gyémántokat ás, vagy aranyat mos, ez által könnyebbé válik minden más emberre nézve, hogy ugyanazt tegye. Bárminő maradandó alkotást hoz létre az ember a maga javára, az embertársainak is előnyére válik. Ez világosan szintén egyik nagy előnye a társas együttlétnek és egyik oka fennmaradásának.

8. A társas együttlétből és összeműködésből származó előnyök *második csoportja a funkciók egyesítéséből és kiegészítéséből* származik. Ha pl. többen mennek vadászni, akkor az által, hogy egymást segítik és bizonyos rendszerben vadásznak, működésük sokkal eredményesebb lesz, mintha külön-külön vadásznának. Vagy pl. ha együtt tesznek mivelhetővé valamely miveletlen földterületet, akkor oly eredményt képesek együtt elérni, a mire külön-külön nem lettek volna képesek.

Az egyes emberek erőinek egyesítéséhez és kiegészítéséhez tartozik a csere és a munkamegosztás. A csere első előnye a feleslegek felhasználása. Lehetséges oly eset, hogy a feleslegek felhasználása végett esetről-esetre kicserélik azokat az emberek. Ha azonban állandó feleslegük van a csere dacára is, akkor beáll az eset, hogy a feleslegükkel másokat foglalkoztathatnak. A cseréből kifejlődik az állandó munkamegosztás és érvényesülnek annak előnyei. A fölöslegek felhasználása szintén akkor válik előnyösebbé, ha több ember teszi össze a maga fölöslegeit és azokkal foglalkoztat embereket (Termelő társaságok.) Nagy városok utcáin és házaiban az emberek százezrei élnek, sűrűnek, mozognak a

nélkül, bogy közvetlenül enni valót, húst, gabonát természetesenek. Ez azért lehetséges, mert a városi emberek mind a falu fölöslegéből élnek. A hivatalnokok, katonák, kereskedők, iparosok, a kik városokban élnek, a földmivcesek fölöslegéből tartatnak el, azért dolgoznak. Működésük lehetetlen volna az őstermelők feleslege nélkül.

A munkamegosztáson kívül egy további előnye a cserének az, hogy emberek élvezhetik távolabbi helyek vagy személyek előnyeit, kiváló tulajdonságait. (Lokális munkamegosztás.) Ide tartozik továbbá az az előny is, a melyre a közgazdaság nagy súlyt szokott helyezni, t. i. az egyes munkások és eszközök jobb kiképzése a munkamegosztás által. A munkamegosztás mérve a piac nagyságától függ. Minél több vevő van, annál inkább meg lehet osztani a munkát; ez az oka pl. annak, hogy falvakban nincsenek olyan specialista kereskedők, mint városokban. Bizonyos előnyei a munkamegosztásnak csak nagy tömegben fejlődhetnek ki. Az egyes ember erőinek a kiegészítésére vonatkozólag általában áll az, hogy minél több ember működik össze, annál többszörös a kiegészítés, annál többféle jót élvezhetnek az emberek. Ha pl. igen különböző helyen levő emberek működnek össze, akkor sok helynek vagy sok embereknek kiválóságait élvezhetik az összeműködők. Ez óriási fontosságú az emberi egyesületek nagyságának meghatározásában.

9. A társas együttlétből és összeműködésből származó előnyök utolsó csoportját a *biztosítás* neve alá foglalhatjuk. Ez egy *sui generis* előny, a mely nem foglalható az erők egyesítése alá. Az emberek úgy szervezkednek, hogy ha az egyiket baleset éri, a többiek támogatják, úgy, hogy a baleset megoszlik a nagy tömeg közt és az egyes a kárt alig érzi. A biztosítás céljából való együttműködés megvan a legkisebb egyesületben, épp úgy, mint a legnagyobbban. A férfi és a nő együttléte, a gyermekek és a szülők összetartása nagy mértékben ezen alapszik. Egyike a legnagyobb szolgálatoknak, a mit a házastársak egymásnak tesznek, az, hogy betegség esetén ápolják egymást. Ha többen együtt harcolnak vagy vadásznak, egyik előny az is, hogy az őrzés követelte virrasztásban felváltják egymást. A primitív népeket jellemző vendégszeretet szintén ide tartozik. Az emberek segítik egymást az utazásban. Ha A. utazik B.-hez, B. látja el és fordítva. A jogok és a köteles-

ségek egész rendszere fejlődik ki ezen intézmény körül. Ide tartoznak a biztosító társaságok is.

Érdekes, mint fejlődnek ily intézmények különböző helyeken hasonlóan, a konkrét reális szükségleteknek megfelelőleg. Árva-megye némely falvaiban, ha egyik parasztnak a marháját le kell vágnia, mert pl. eltörte a lábát, akkor az összes falubeli gazdák tartoznak húst venni tőle (és ez tényleg az egyetlen eset, a mikor ünnepen kívül — húst esznek). Ez intézmény nyilvánvalóan a biztosításra, vagyis a kár megosztására szolgál, mert nélküle egy ember szenvedné az egész kárt, a mely annál nagyobb, mert a hús nagy tömegét nem bírná a családjával elfogyasztani, mielőtt az megromlik; így azonban minden gazda egy pár krajcárt költ és azért cserébe húst is kap. Hasonló biztosító intézményt találunk már most sokkal kezdetlegesebb embereknél, az afrikai *damarák*-nál. E népnél a magántulajdon, a gazdagság és szegénység különbsége csakúgy ki van fejlődve, mint nálunk, az emberek nem osztanak meg egymással semmit. Némelyeknek nagy nyájaik vannak, mások szegény pásztorok a gazdagoknál, és azért egy-két marhát kapnak használatba. Forrásaink azonban azt mondják, hogy a holt állat húsa — akár vadnak, akár marhának a húsa — ennél a népnél közös tulajdona a közösség tagjainak. Azt lehetne hinni, hogy íme itt nincs még annyira kifejlődve az egoizmus, mint nálunk; van legalább egy dolognak közös tulajdona. Vannak is írók, a kik ezt így magyarázzák. Ennek a szokásnak a magyarázata azonban valószínűleg hasonló, mint az árvamegyei hús-vételnek. A *damarák* ugyanis — mint a legtöbb marhatenyésztő nép — csaknem kizárólag a tejből és tejkészítményekből, sajtból, főleg aludt tejből élnek; húst a legeslegritkább esetben esznek; marhájuknak csak termékét, nem tőkéjét fogyasztják el. Mint egy utazó elbeszéli, a húsnak semmi ára nincs, egy levágott egész marháért nem lehet egy élő birkát kapni, íme a hús közös tulajdonának magyarázata. Ez biztosítás arra, hogy a hús kárba ne vesszen. A kinek marhája elesik, maga családjával együtt nem tudja elfogyasztani, evés előtt megromlik a hús, és ezért megosztja a falu lakosaival, és mivel hasonló esetben mindenki ugyanezt köteles tenni, így hasznosítják az elesett marha húsát. Még szegényebbek lévén az árvaiaknál, nem adják rögtön ellenszolgáltatását a húsnak, hanem későbbi esetleges hússzolgáltatással fizetnek. E magyarázatra vezet az árvamegyei biztosító intézmény.

10. *Van az együttélésből és összeműködésből származó előnyök egy másik nagy fontosságú osztályozása is, mely mind az épen megkülönböztetett három főcsoportot keresztezi. Vannak oly összeműködések, a melyeknek előnye többek között megoszlik. Ha pl. többen vadásznak, és az elejtett vadakat egymás közt megosztják. De vannak oly összemunkalkodások is, a hol megosztásról szó sincsen, a hol mindenki teljesen élvezi a többek összeműködéséből származó összes előnyöket. Ilyen az egymástól-való tanulás is. Ha más megtanulja tőlem, a mit én tudok, még nekem is megmarad az teljesen, a mit tudok. Az ártalmas állatok elpusztítását mindenki teljesen élvezi. Ha háromezren élnek együtt s egy év alatt háromezren kártékony állatot lőnek, akkor mindegyiknek háromezreször annyi van, mintha ő maga csak egy kártékony állatot lőtt volna. Az emberek egyik legfontosabb együttműködése — a mi nagy oka az államok létrejöttének — az utak csinálása. Ez is megosztás nélküli előnyökkel-jár. Minden ember használhatja az egész utat.*

Az összeműködések nagy mértékben olyanok, hogy az összeműködés előnyei az összeműködők számával egyenes arányban minden egyesre növekednek, a nélkül, hogy megosztás volna.

III. ELŐADÁS.

Az emberi egyesületek alaptörvénye közelebbről tekintve és az államra alkalmazva.

11. Az emberek azért élnek oly egyesületekben, a milyenekben élnek, hogy a társas összeműködés előnyeit a lehető legnagyobb mértékben élvezhessék. Különböző körülmények közt különböző egyesületek biztosítják az előnyök legnagyobb mértékét, s az, hogy nagyobb, kisebb, állandóbb vagy lazább egyesületek keletkeznek-e, attól függ, hogy milyen összeműködéseket végeznek az emberek: utakat építenek-e? vadászattal baromtenyésztéssel vagy földműveléssel foglalkoznak-e?, megtámadják-e őket ellenségeik? vannak-e közelükben gazdagabb népek, kiktől rabolni lehet? különböző javakat termelő helyek vannak-e egymás mellett úgy, hogy közöttük munkamegosztás lehetséges? stb. stb. Ilyen dolgoktól függ az emberi egyesületekV-mígysága és termékeié, és ugyanazoktól különösen az államok nagysága és természete is. Ha valaki azt mondja, hogy az állam az az emberek egy bizonyos köre, a mely szükségkép ilyen és ilyen funkciókat gyakorol és hogy az emberek szükségkép ilyen államban élnek, akkor oly definíciót csinált, a mely a valóságnak nem felel meg, és a mely alá az államoknak és az embereknek csak egy kis része vonható. Az állam természetét csak úgy érthetjük meg, ha nézzük azokat az emberi szükségleteket, a melyet az emberi egyesületek kielégítenek.

Képzeljünk el pl. egy kezdetleges vadász vagy halásznépet, a milyen ma is nem egy létezik, és nem rég még több létezett, a műveltség legalacsonyabb fokán : munkamegosztás és forgalom nélkül. Minden férfi halászattal, vadászattal foglalkozik, minden nő

nővényeszedéssel, ruha-, háló-, eszközkészítéssel: egyik sem termel sok fölöslegest. Tegyük fel, hogy pár százezer ernher él olyan nagy területen, minő az ausztráliai kontinens, más műveltebb népektől messze, az egész területen egyforma körülmények között. Ezeknek nem fog érdekében állani, hogy bármely okból is valamennyien összeműködjenek, államot alkossanak, még ha közös származásúak és egy nyelvet beszélnek is. Ugyan mi végre alkossanak egy államot? Mily közös célra működjenek össze, áldozzák munkájuk, fáradságuk egy részét, szabadságuk egy részét; mi végre engedelmesskedjenek egy közös hatalomnak? Talán védelem szempontjából? Ha közelükben nincs támadó nép, akkor semmisen indokolja, hogy a védelem szempontjából egyesüljenek, államot alkossanak. Támadás céljából? Nincs más nép, a melyet megtámadjanak. Sőt egyforma szegénységükben arra sem lesz elég okuk, hogy egyik felük, vagy legalább egy nagy számuk egyesüljön a többiek megtámadására és kifosztására. Oly keveset rabolhatnak, hogy e végett fáradsággal egy nagy tömegnek egyesülni, messze útra kelni nem érdemes, mert mindenkinek csak nagyon kevés jutna. Ép ezért arra sincs szükség, hogy egy nagy tömegük védelem végett összeálljon. Ha időről-időre valahol szükség áll be, valószínűleg a legközelebbi szomszédokat rohanják meg, így sem nagyobb támadó, sem nagyobb védő egyesülésre nincs szükség. Talán a végett egyesüljenek mindnyájan, avagy egy nagy tömegük, hogy közös erővel utakat, vagy pl. egy nagy utat csináljanak a tengerhez? Minek ez nekik, ha csere és forgalom távoli helyek között nincs? Talán az igazságszolgáltatás céljából működjenek össze mindnyájan vagy egy nagy tömegük, hogy bíróságokat tartsanak fenn közös anyagi és szellemi erővel? Minthogy mindegyik egy közeli kis területen él és vadászik, nem jár kereskedni messze, nem köt ügyleteket távoli emberekkel, ugyhogy azokkal védő szövetségben nincs (a fenebbi okoknál fogva), és így a távoli emberek egymás jóléte iránt e szempontból sem érdeklődnek, senkisémm törődik azzal, büntetik-e a gyilkosokat vagy tolvajokat azok, kik ellen tőle néhány négyszög kilométerre büntetteket követtek el, vagy kényszerítik-e ottan az adóst, hogy fizessen. Minden embert csak a legközelebbi körülötte lévő pár ember és a közeli terület békéje, igazsága, rendje érdekel, és ezt biztosítja az emberek összetartása, összeműködése. Nincs szükségük egy nagykörű igazságszolgáltató egyesületre.

Ily emberek szegénységükben, műveletlenségükben, gazdasági fejletlenségükben, sem támadás, sem védelem, sem csere, sem forgalom és ép azért sem igazságszolgáltatás, sem közlekedés czéljából nem fognak sok ezer emberből álló, nagy területre terjedő egyesületet, államot alkotni. De igenis hasonló célú kicsiny, 10—20—30—40 emberből álló, néhány négyszög kilométerre terjedő államaik lesznek, a melyekben egymás javára össze fognak működni. Államaik nagyságát és természetét tehát nem közös származásuk, nyelvük, sem állítólagos államalkotó ösztön nem fogja meghatározni, hanem szükségleteik és belátásuk. Minden ember azokkal, a kikkel tényleg összeműködik, mert velők összeműködni rá nézve célszerű, fog egy államot alkotni; a kik tényleg munkatársai, azok lesznek jogilag polgártársai; a mely területre kiterjed minden ember valóságos, anyagi élete, mert arra azt kiterjeszteni rá nézve célszerű, arra fog kiterjedni hazája, jogilag, erkölcsileg is.

Ha valami változás áll be a viszonyokban, akkor esetleg megváltoznak az érdekek, és másféle államok keletkeznek. Ha pl. a kontinensen, illetőleg a kontinens azon részén, a hol e kezdetleges, csupán vadállat- és vadnövényevő emberek laknak, nemcsak ilyen emberek vannak, hanem egy részükhöz közel van egy nép, mely a műveltség nagyobb fokán van; vannak fegyverei, ruhája, gabonája, barma, akkor ama kezdetleges vadász nép nagyobb tömegének is néha érdemes lesz szervezkedni és a szomszéd népet megtámadni. Ilyen esetekben időnkint pl. éhség idején tényleg nagyobb rabló egyesületek, ideiglenes rabló államok fognak keletkezni a vadász nép között, lesz egy főnök, ki rendet tart, igazságot szolgáltat a hadjárat alatt; a hadjárat után azután megint kis csoportokra oszlanak.

Lehetséges viszont, hogy szomszéd félművelt népek támadják meg őket, mert amazok kedvezőbb állapotban lévén, nagyon elszaporodtak a magok területén. Ilyen esetben állandó nagyobb védelmi egyesület alkotása fog a kezdetleges vadász népnek érdekében állani, még akkor is, ha ez áldozatukba kerül, például nagy utakra kényszeríti őket.

Igy keletkeznek náluk a rendes kis államokon kívül védő vagy támadó egyesületek, céljaiknak megfelelő tartalommal, szervezettel és funkciókkal. E nagyobb körű egyesületek korántsem fogják a kisebbek minden feladatát átvenni. Némely célok kedvéért az egyen a kisebb egyesületet tartja fenn, mások kedvéért a nagyobbat.

De maradjunk eredeti föltevésünknel, képzeljünk el csupa egyformán kezdetleges vadász embereket. Tegyük fel, hogy lassan némelyek közülök baromtenyésztők lettek, megtanulták a táplálkozásukra szolgáló állatokat szelídíteni és tenyészteni, vagy földművelésre is eljutottak már. Ekkor a többiek gyakrabban fogják őket megtámadni, és minthogy van veszteni valójuk, érdekükben fog állni, hogy többen, több régi kis egyesülettel együtt nagyobb védelmi egyesületet alkossanak s egy főnöknek engedelmességedjenek. Érdekükben fog ez azért is állani, mert az emberek egyrésze el lévén foglalva az állatok őrzésével, nem fog részt vehetni a harcban. Ezért esetleg a régi kisebb egyesületek közül többen össze fognak állni, hogy emelkedett helyen várat építsenek, körül kerített, megerősített helyet, a hová támadás esetén a barmot behajtják és a hol az emberek egy része őrzi, míg a másik része a sikon harcol az ellenséggel. Ezenkívül gyakrabban támadnak veszekedések barmok, legelők miatt, védekezniük kell a marhabetegségek ellen. Ennek folytán nagyobb köm igazságszolgáltatás és közigazgatás fog keletkezni, mint régebben.

Tegyük fel, hogy a mint az általunk fölvelt emberek gazdaságilag fejlődnek, tanulnak, a szomszédok, vagy a távolabbi helyek közötti forgalom valami oknál fogva előnyössé válik. Egyik hely emberei pl. sokkal több, nagyon jó barmot képesek tenyészteni, mint a mennyire maguknak szükségük van, például kitűnő legelőiknél fogva vagy kiváló jó tenyésztő módjuk következtében. Más helyen a baromtenyésztés nem sikerül, de e helyen meg bizonyos fa van, a mely jó építő anyag vagy — hogy könnyebben szállítható árút tegyünk fel — van ott valami olyan növény, a melyből jobb ruházatot, szőnyeget csinálnak, vagy van esetleg valami jobb fegyveranyag. A két különböző hely lakói egymás előnyéről valamikép tudomást szereznek, pl. foglyok által, ezeken látták talán a ruhát, a fegyvert, vagy ezek elbeszéléseiből értesültek a másik hely gazdasági viszonyairól; vagy például úgy, hogy háborúk folytán a távolabb helyről jövő jószágok kézzől-kézre eljutnak hozzájuk. Foglyok útján, béke-követek által a főnökök tudtára adják egymásnak, hogy ha jönnének emberek ily javakkal, azoknak cserébe adnának a magukéból más javakat, és biztosítanának azoknak békét a maguk területén. A jólét, az élvezetek nagyobb foka, melylyel ezen ajánlat biztat, annak elfogadására indít. Útra kelnek karavánok, segítve saját államuktól, élelemmel ellátva, felfegyverkezve, mert egészen

ismeretlen, bizonytalan körülmények közé jutnak, nagy fáradtsággal, mert nincsenek még utak. De a vállalat sikerül, az ígért biztonságot megtalálják; főképp mert azoknak, a kikhez jönnek, szintén érdekükben van e forgalom megszilárdulása. Ime így keletkezik két új egyesület; először a karaván (nagy jelentőségű egyesület kezdetleges állapotban, kifejlődött joggal, főnökkel és annak hatóságával), másodsor — a mi bennünket jobban érdekel — forgalmi, közgazdasági, kommerciális egyesület, kommercium oly emberek közt, a kik ezelőtt semmi összeműködésben nem voltak. Ezen egyesület abban áll, hogy egymás számára termelnek, egymással cserélnek, és e foglalkozás közepett nem bántják egymást, sőt védik egymást támadások ellen. Nézzük, hogy gyarapodik ez az egyesület feladatokban és lesz egy oly sokféle funkciót teljesítő egyesületté, a melyet államnak nevezünk. Tegyük fel, hogy e két egymással gazdasági egyesületben lévő vidék közül az egyiket időről-időre megtámadja egy ellenség rablás céljából, vagy folyton fenyegeti egy műveletlenebb nép, a mely fejlődni induló gazdaságát tönkre tenné folytonos támadásaival, de a mely a másik távolabb lévő vidékre nem veszélyes. A mig a két vidék egymással nem állott forgalomban, a nem fenyegetett vidéknek nem volt érdekében a másikat megvédeni; nem törődött annak sorsával. De most, hogy jóléte jelentékenyen függ annak jólététől, most, hogy mindenki érzi a jólét emelkedését, a szükségletek jobb kielégítését, a magasabb rendű életet az avval való forgalom folytán, érdekében lesz, hogy amaz első vidék ne támadtassék meg, mert annak következtében nála is a jólét megzavarása következik be. A forgalmi, kommerciális viszonyban álló vidékek közül a megtámadottnak lakói segélyül hívják a másinak lakóit, és ezek védik őket; valóságos védő szövetség jön létre köztük, mely idővel állandósul. Védi a szomszéd egyszer, kétszer, katonái oda jönnek, ott is maradnak; végül átlátják, hogy legjobb, ha a szövetségből állandó egység lesz közös fejedelem alatt, és azt megalkotják (először mindkét fejedelem megtartásával, az egyik fölényével, később kizárólagosságával) dacára annak, hogy talán külön származásúak és nyelvűek. Annál könnyebben fog ez menni, mert a forgalom folytán nagy mértékben már eleve megtanulták egymás nyelvét, legalább a kereskedő és a vezető osztályok, és annak kedvéért letelepedvén egymás közé, talán vegyüléknyelv, új nemzeti érzés, új egységes leszármazási hagyomány keletkezik. Ha

a forgalom nem teremtett volna közös érdeket, akkor mindez nem következhetnék be. A védőegyesület keletkezésének, az egységes állam keletkezésének oka a gazdasági forgalom, a barom és a ruha cserélése. A föld, a melyet az emberek hazájuknak tekintenek, megnőtt, mert megnőtt az a terület, a melynek valósággal hasznát veszik.

De nem is kell feltennünk az egyik vidék megtámadtatását külellenség által, a védelem szükségességét, hogy a két, gazdaságilag összekötött vidék szilárdabb egyesülését feltehessek; közös érdekek keletkezhetnek már magából a gazdasági kapocsból is. Az egyik kevésbé művelt, fejlett, de a másik által is szükségelt természet-adta nyers anyagokkal megáldott vidék igyekszik a közbiztonságot, a kereskedők biztonságát — a melyet ígért — fenntartani, de teljesen nem hozhatja létre. Ennek folytán a forgalom és mind a két fél jóléte nem oly teljes, mint a milyen lehetne. Ezt átlátják s ennél fogva mindkét fél beleegyezésével a műveltebb vidék katonái, rendőrei, hatóságai bejönnek, rendet csinálnak és végre belátják, hogy legjobb a teljes egyesülés. Azonban ez, a műveltebb állam e kiterjeszkedése, nem következett volna be, ha nem volna gazdasági érdek.

Vagy tegyük fel, hogy a forgalom fellendítése végett bizonyos közlekedési munkálatok szükségesek, a melyek csak nagy, közös erővel hozhatók létre, utak, kikötők, hidak, hajók építése. E célból az eddig egymástól független egyesületek szövetkeznek, először csak egy időre, később belátják, hogy legjobb, ha egy állandó hatóság vezeti e munkálatokat, veszi igénybe a polgárok munkáját és adóját e célra, és e révén állandó egyesület keletkezik.

Tegyük fel, hogy a műveltebb, fejlettebb fél saját érdekében állónak fogja találni, hogy a másiknak műveltségét emelje, gazdasági erejének jobb kihasználása és a forgalom könnyítése végett. Papjai, tanítói, orvosai elmennek eme műveletlenebb szomszéd néphez, ott letelepszene s tanítják a népet vagy legalább megkönnyébbítik ezen nép hasonló férfiainak működését. Az azelőtt elmaradottak most a jólét emelkedését érzik e közművelődési kapocs folytán. A tanítók tanítványai tanítókká válnak a műveltség ezen új területén, de a műveltség fejlődése legjobban úgy biztossíttatik, ha jobban, erősebben szerveztetik a kapocs az eredeti forrással. Ennek átértése oly érzélem alakját ölti, hogy az emberek tisztelettel viseltetnek ama műveltebb papok, tanítók iránt és

azoknak engedelmeskednek. Ezek pedig tanításaikban a két egyesület teljes egyesülését javallják, tanítják, prédikálják, arra buzdítanak, a míg az be is következik.

Ime ekként keletkezik vadász- és halásznépek egészen apró, egymástól független csoportjaiból, falvaiból baromtenyésztő és földművelő falvak védőszövetsége, majd gazdasági forgalom folytán a falu szövetségek közötti forgalmi szövetség, majd ennek folytán ugyanezek között védő, út-építő, kereskedelmi, politikai szövetség, kultusz-szövetség és nagyobb állam, a mely a további fejlődés folytán olyanná válik, a milyenek a mai legmagasabb rendű államok. E mai legmagasabb rendű államok a mai legcivilizáltabb emberek gazdasági tevékenységének, nagy területre kiterjedő közgazdaságának felelnek meg, az teremtette azokat meg és tartja fenn, az teszi azokat célszerűekké, helyesekké, igazoltakká, és nem az emberi természet mélyén fakad valami sajátságos érzés, a mely ily államokat követel; viszont a kezdetleges emberek apró vadász csoportja, vagy baromtenyésztő falu szövetségei sem valami abnormis, államszámba nem jövő, a tudomány által komolyan tekintetbe nem veendő egyesületek, hanem igenis az azon gazdasági állapotnak, szűk területre korlátolt életnek megfelelő államok, melyek az akkori emberi szükségleteknek ép úgy megfeleltek, mint a mai nagy államok megfelelnek a mostan élő emberek szükségleteinek. És nyilvánvaló az is, hogy a mai államok sem örökkévalók, az emberi örök természetnek megfelelő alakulatok, hanem az emberek további fejlődésével új egyesületek fognak létrejönni.

De nem kell épen a termeivényekben való helyi különbségeket feltennünk a nagyobb forgalmi egyesület, illetve egységes állam keletkezésének okául. Legyen az egymástól független, kis államok által lakott, egymással szomszéd területek között egy, a melyik a tengeri vagy folyami forgalom tekintetében előnyösebb természeti helyzetben van, például a tenger vagy a folyam mellett fekszik, vagy az egyetlen, a mely természetes kikötővel bír, vagy legalább az, a mely a legjobb kikötővel bír, akkor okvetlenül gazdasági szövetség, útépítő, kereskedelmi, politikai, tengeri, katonai szövetség és végül egységes állam fog kifejlődni a kevésbbé előnyösen és az előnyösebben fekvő területek közt. Ez esetben tehát a közös forgalmi érdek hozza létre az egyesülést.

Az egyesülésre vivő gazdasági érdeknek azonban nem kell épen forgalmi érdeknek lennie. Lehet közös földművelési, vízszá-

bályozási, telepítési érdek. Babiloniában és Asszíriliában — mondja Pauly *Rechtsencyclopedie*-jában (I. r. 2214, idézve Leist Graeco-által. Rechtsgeschichte c. művében) — azért fejlődött ki a nagykirályság, mert a síkság alacsony volta fáradságos és drága csatornákat, gátakat és tavakat tett szükségessé. Ezt a pozitív példát is idefűzhetjük feltevésünk láncai közé, de szükséges már előre megjegyezni, hogy a iennebbi föltevészerű leírások és elbeszélések mind a valóságból vannak véve, és a későbbi előadandó valóságos etnográfiai és jogtörténeti tényekben rájuk fogunk ismerni.

11. Ám már e pontban is azt gondolhatná és mondhatná valaki, hogy a tények azt bizonyítják, hogy a legtöbb magasabb állam alakulása nem oly szép békés szövetkezések folytán jött létre, a mint mi azt fennebb elmondottuk, hanem hódítás következtében történt. Ezen ellenvetés éppen kapóra jön, mert egy oly tárgyra visz bennünket, a melylyel nemcsak polemice, de szisztematice is foglalkoznunk kell fejtegetésünk során.

Nézzük a dolgot először polemice. A hódításra való utalás nem végső, kielégítő magyarázata az államok összeolvadásának, mert felmerül a kérdés: miért hódítja meg az egyik emberi egyesület a másikat és akarja magába olvasztani. És e kérdésre nem felelhetünk mást, mint azt, hogy azért óhajtja ezt, mert érdekében állónak találja a vele való egyesülést, összeműködést. A hódítás ugyanoly célból történik, mint a milyenekből a fentebbi előadásunk szerint az önkéntes szövetkezés, egyesülés. A hódítás célja: nagyobb védőegyesület (több katona) vagy anyagilag segítő adózó) egyesület, vagy valamely védelmi szempontból fontos pont megszerzése, egy folyton fenyegető ellenség végleges veszélytelenné tétele, vagy több művelhető föld megszerzése, vagy forgalom létesítése, kikötők, utak, bányák, vízszabályozásra szükséges terület szerzése, sőt nagyobb műveltség szerzése. Ez a céljuk a hódító háborúknak, azoknak a háborúknak, a melyek nem (mint az igen kezdetlegesek) pusztá kifosztásra, hanem terület és a nép állandó meghódítására, beolvasztására irányulnak. Igaz, hogy a történelmi művek gyakran nem tüntetik föl a háborúk okait, és úgy mutatják be az embereket és az államokat, mint a kikben, illetve melyekben valami természetes hódítási vágy van; természetesnek tüntetik fel, hogy minden állam mennél többet akar hódítani. Közép-

iskolai történeti tanulmányainkban ezer hódító hadjáratot tanultunk, de talán alig felének igazi okát, célját. Ám ha gondosan utána nézünk a háborúk okának, céljának, látjuk, hogy a népek, nem céltalanul veszélyeztették életüket, javaikat, a királyok országaikat, hanem oly célokból, a milyeneket említettem, és talán meg fog bennünket lepni a gazdasági, kereskedelmi, forgalmi célok gyakorisága aránylag kezdetleges időben. Meg fogja lepni azt, a ki általában kevésbé van tisztában a társadalmi fejlődés okaival és az emberi érzelmek természetével. A kezdetleges nép ép úgy meggondolva, habozva, nem szívesen megy háborúba, mint a fejlett. Azoknak a kezdetleges vadász- és halász-emberekből álló kis egyesületeknek, melyekkel fejtegetéseinket megkezdtük, eszük ágába sem jut más egyesületet meghódítani, leigázva tartani, minél több ily egyesülettel összeolvadni, a míg nagyobbkörű védelmi, közgazdasági, műveltségi érdekek, szükségök nincs. A történetírók rendszeren kétségtelen szerencsének tüntetik fel, ha egy állam újabb területet szerez, és szerencsétlenségnek, bajnak ha vesz; pedig az államok gyakran csalódnak, hibásan fogják fel érdekeiket és esetleg egy új terület sokkal több áldozatba kerül, mint a mennyi jót hoz, és valódi szerencse olyannak elvesztése, melylyel valódi érdek nem köt össze. Persze az érdeken idővel felépül az emberekben az önmagáért való, túlzott hódítási vágy, mint ártalmas, konzervatív érzés, de a melyet újabb belátás leküzd.

Ez utóbbi fejtegetéseink eredményét már most szisztematicus is beállíthatjuk az államok keletkezéséről szóló tanunkba. Egyesületek (és különösen államok; keletkezéséhez nem szükséges okvetlenül, hogy valamennyi embernek, a kiből az egyesület alakult, érdekében legyen az összeműködés; azok létrejönnek akkor is, ha az csak az emberek egy részének van érdekében, és azok kényszeríteni képesek a többieket az összeműködésre. Erre az esetre is áll az emberi egyesületről szóló alaptörvényünk, hogy az emberek oly egyesületeket alkotnak, a milyeneket az összeműködésre nézve érdekeik szempontjából célszerűnek találnak; a kényszerítőkre ez világosan áll, de a kényszerítettekkel sincs másképp a dolog, mert mikor ők a kényszernek engednek, akkor azt teszik, a mi érdekeiknek, rosszul ugyan, de az adott esetben a lehető legjobban megfelel. Tehát a hódítás folytán beálló új államalakulás esetén is belátásuknak megfelelőleg alkotnak az emberek államot.

De egy rendkívül fontos további igazságot kell még itt megjegyeznünk. Gyakran, mikor úgy látszik, mintha egyoldalú érdek, kényszer, hódítás, leigázás forogna fenn, tényleg kétoldalú érdek és szövetség forog fenn. Ez a kétoldalú érdek oka a hadjárat eredményes voltának, a győzelemnek, vagy legalább annak, hogy a győzelem tartós hódításra vezetett; a hódítást voltaképp az érdek közösségének felismerése és önkéntes egyesülés előzte meg vagy követte, és ez az oka a győzelemnek vagy legalább a győzelmet követő összeolvadásnak.

A hódító hadjáratok előzményei, vagy kísérő körülményei között gyakran találjuk azt a tényt, hogy a hódítás tárgyát képező állam egyes részei, tartományai, városai, osztályai vagy pártjai maguk hívják be a hódító államot, hogy érdekeinek segítségére legyen, vagy e hadjárat alatt csatlakoznak hozzá, vagy lanyhák e védelemben és gyakran e tény oka a győzelemnek és a hódításnak. A történetírók sűrűn emlegetik e tényt, mint a győzelmek és hódításnak okát, de nem tüntetik fel eléggé, hogy ama tény további oka nem egyes személyek szeszélye, hanem valóságos, tartós védelmi, gazdasági műveltségi érdekek voltak, és hogy végső sorban ezek az érdekek okai a győzelemnek, a hódításnak és az államok egyesülésének, ilyenkor az ellenállás ugyanazon jelleggel bír, mint az az ellenállás, mely egyéb hasznos reformok ellen az állam lakosainak egy részéről támad, és a melyet belső erőszakkal, forradalommal vernek le a többiek. Az érdekek közössége azonban gyakran nem a győzelmet hozza létre, sőt a hadjárat előtt és alatt teljes ellenállást fejt ki a meghódított állam, hanem csak a győzelem után kezd működni és azt okozza, hogy a győzelem tartós meghódításra és beolvadásra vezet. A történetírók legtöbbször a hadiszerencsére, egy vagy több győzelemre mutatnak rá, mint a mely a meghódítást, a győző állam területének megnövekvését okozta. Ám a történet számos példáját mutatja fel nagy győzelmeknek, a melyeket a hódítás a győző fél legnagyobb erőlködése dacára sem követett. Fölmutatja továbbá számos példáját annak, hogy a győzelmet hódítás követte, de ez nem volt tartós, a győző fél nem tarthatta meg pozícióját. Nem fukarkodik végre számos példájával annak, hogy háborúk után, a melyben mindegyik fél néhányszor győzött is, néhányszor meg is veretett, egyesülés következett be. A legnagyobb hódító államok hódító pályájuk alatt valamennyien ugyanannyi mélységes vereséget szenvedtek, a hány

győzelmet nyertek, és mégis folyton kiterjesztették területüket. A történetírók azonban a hadi szerencsére vezetvén vissza a hódításokat; figyelmüket ilyen államok történetének elbeszélésénél rendszerint nagyobb mértékben a győzelmekre irányították. Ám ha közelebbről vizsgáljuk, mi az oka annak, hogy oly különbözők a győzelmek utókövetkezmenyei, gyakran azt fogjuk találni, hogy e tekintetben nagyon döntő az, hogy vajjon az új állapot meg-egyezik-e a meghódított állam érdekeivel, vagy pedig ellentétben van-e azokkal és mily nagy mértékben. Midőn az egyesülés, a beolvasztás ellentétben van, sőt talán igen nagy mértékben ellentétben van a meghódított nép jóllétével, midőn annak következménye merő kizsákmányolása volna; ellenállása ugy fokozódik, hogy meghódítva tartása és beolvasztása kifejezhetetlen nagy fáradtságba és áldozatokba kerül, és a harc ilyenkor, ha hódítás céljából történt, hiábavalónak bizonyul. A hódítva tartás talán egy ideig lehető, de később a meghódított állam visszaszerzi szabadságát. Másfelől a legyőzetés után, a győző fél rendszabályai, az új kormányzat oly jónak mutatkozhatik a legyőzött állam védelmére, gazdasági jólétére, belső nyugalomára, műveltségére, hogy az gyorsan belenyugszik az új állapotba, sőt lehetséges, hogy ennek előzetes belátása rögtön követi a legyőzetést, vagy a mindkét fél részétől egyenlő szerencsével vívott harcot, és e belátás okozza a beolvadást. Ilyenkor az ellenállásnak az lehetett oka, hogy az illető állam tagjai és vezető elemei azelőtt nem látták be érdekeiket, vagy azokkal szemben belátásellenes érzelmek, a különállás és függetlenséghez való ragaszkodás éltek bennük, és ezek akadályozták az érdekek közösségének felismerését, és ők azért álltak ellen a jobb belátásnak, míg végre eme akadályozó érzelmeket a harc megpuhította.

Mindezekből következik, hogy a meghódítás nem mindig szerencsétlenség, hanem gyakran szerencse; utóbbi akkor, ha a más államokkal való összeolvadás az emberek érdekeivel meg-egyezik, és ők helytelenül mégis ellenállottak. Ily esetben rajtuk mult, hogy a meghódítás szégyene esett meg rajtuk, önkéntesen igen okosan megegyezhettek volna Oly igazság ez, a melyet rendszerint nem ismernek fel eléggé az emberek, és a melyet — még ha fel is ismerik — nem tanítanak eléggé kifejezetten, mert félnek attól, hogy az a helyes ellenállást csökkenti; ezért csupán a hódítók hangoztatják azokkal szemben, a kiket meghódítani akarnak.

Pedig az igazság felismerése és tanítása e téren is jobb mint a túlzott, egyoldalú, abszolút, a célszerűségtől független, szuggesztív elméletek közötti ingadozás, mert előbbi helyes cselekvésre visz, t.i. ellenállásra, a hol az, célszerű, és egyesülésre, magasabbrendű államalakulásokra ott, a hol ezek célszemek.

Foglaljuk össze e szakasz tartalmát: Hogy egymástól független önálló államokból új, egységes államok keletkezzenek, nem szükséges, hogy ez mindkét félnek érdekében legyen; elég az, ha egyik félnek érdekében van az egyesülés, és ha ez ennek keresztülvitelére képes elég nagy kényszert alkalmazni, képes meghódítani a másik államot. De a hódításnak is az az oka, hogy e hódító állam célszerűnek találja magára nézve a megnagyobbodást és csakis ez esetben fog valamely állam hódításra törekedni, ha t. i. azt magára nézve célszerűnek találja. Hódítás esetére is áll tehát az ember egyesületek alaptörvénye. Igen gyakran azonban akkor is, mikor harc előzi meg az államok összeolvadását, az érdek kétoldalú és e tény okozza azt, hogy a harc tartós hódításban végződik, nem pedig véletlen hadiszerecsene.

12. Eddig elvontan láttuk azt a tételt, hogy az emberek oly egyesületeket és különösen oly államokat alkotnak, a melyekben való összeműködést, szükségleteik kielégítésére célszerűnek tartanak. Most konkrétebben is kell a tételt néznünk. Hogy mily egyesületek — és különösen mily államokat — alkotnak az emberek, az nem-csak attól függ, hogy milyeneket találnak célszerűnek, hanem attól is, hogy milyenek lehetségesek reájuk nézve. E tekintetben is különböző helyzetben vannak. Röviden, vázlatban áttekintjük az e tekintetben működő tényezőket, bár sokkal hosszabban volna szükséges erről szólni, ha időnk volna.

A társas összeműködés bizonyos feltételekhez van kötve, így pl. ha fel is ismerik az emberek azt, hogy szükségük van egy védő egyesületre, még ebből nem következik, hogy azt meg is alkothadják. Ugyanis minden társas összeműködés feltételezi, hogy közlekedés legyen az ott összeműködő emberek között. A közlekedés első sorban a földterület természeti viszonyaitól függ. Hegyeken, tengereken keresztül összeműködés nem igen lehet. Hegyes-völgyes területen az emberek kisebb közösségeket fognak alkotni, mint sík területen. (Görögök, Svájc). A területi viszonyok legyőzhetetlensége azonban relatív körülmény, függ technikai ismerek-

tektől, a melyek segélyével a területet alakítják. (Utak, alagutak, hidak).

A közlekedés függ továbbá a szállító eszközök technikájától. Kezdetleges időkben attól, hogy vannak-e személy és teherhordó állatok, lovak, kutyák, szekerek? Később, hogy vannak-e hajók, vasutak: a jövőben pedig esetleg attól, hogy van-e levegőben való közlekedés, mely utóbbi körülmény kétségkívül óriási átalakító hatásokkal lesz az államok határaitra.

A közlekedés további feltétele a közös nyelv. Egynyelvűség megkönnyíti az összeműködést. De ha a forgalom kívánja, az emberek egymás nyelvét megtanulják, új vegyüléknyelvek és nemzetek keletkeznek gazdasági, műveltségi, védelmi közös érdekeknek megfelelőleg.

A közlekedés szempontjából fontos az összeműködést meghatározó azon tényező is, hogy sűrűn vagy ritkán lakottak-e a földterületek. Ez ismét függ a gazdasági állapottól, a földhasznosító technikától. A vadász emberek még akkor sem fognak nagy védőkönzséget alapítani, ha az rájuk nézve szükséges és szükségét belátják, mert nagyon ritkán laknak.

Végre van az összeműködésnek a közlekedésen kívül még egy más tényezője is, t. i. maga az összeműködésre való képesség, annak tudása. Ez nagyon nehéz dolog. Védelmi csoportot alkotni, parancsoknak engedelmeskedni, azokat szétosztani, szervezkedni, kereskedni is meg lehet lassan tanulniok az embereknek; de mindezekhez értelmi fejlettség, megfelelő nyelvgyakorlat kell, s mindezek igen lassú fejlődésnek eredményei. Régente nem tudtak az emberek kereskedni sem. Egyik kezükben fegyver volt, mert rendszeren összevesztek alkudozás közben. Valahol Afrikában, az a kereskedés formája, hogy a fegyveres felek bizonyos távolságra megállanak egymástól, az árukat leteszik, s egy öreg asszony mindegyik áruból egy darabot egymás mellé tesz, s ha a felek hajlandók kicserélni, ő közvetíti a cserét. Egy más helyen Afrikában, ha a felek már megalkudtak bizonyos árban, a vevő csak egy részét adja meg a kikötött árnak, s a birónak nem lehet őt az egész kialakított ár lefizetésére kötelezni, mert az ott szokás. Furcsa dolognak látszik ugyan ez, de nem megmagyarázhatlan. Hiszen még nálunk is az a szokás, hogy a vásárlást alkudozás és hazudozás előzi meg, a társas összeműködés e fejletlensége valaha époly neveltséges lesz, mint ma nekünk az afrikai szokások.

Mindenféle összeműködést tanulni kell az embereknek, lassacskán, nehezen. S az egyesületek alkotása nagy mértékben attól függ, mennyire tanulták már meg az emberek az összeműködésnek, a szervezkedésnek különböző fajait.

13. Végül lassacskán kell az embereknek azt is megtanulniuk, hogy milyen összeműködés jó rájuk nézve. Ugyanis nem oly egyesületeket alkotnak az emberek, a melyekben való közreműködés rájuk nézve jó, *hanem olyanokat, a melyekben való összeműködést magukra nézve jónak gondolják.* Ez pedig igen különböző két dolog, és az erre vonatkozó belátás fejlődése maga is ok az egyesületek s speciálisan az államok) fejlődésének.

14. Így kell értelmezni azt az igazságot, hogy az államalkotásra is igaz az emberi egyesületek azon általános alaptörvénye, hogy az emberek olyan egyesületeket alkotnak, a melyekben az együttműködést szükségleteik kielégítésére legcélszerűbbnek tartják, így kell érteni azt az igazságot, hogy az emberek épügy belátásuk alapján, céljaiknak megfelelően alkotnak és alkottak államokat, mint a hogy belátásuk alapján céljaiknak megfelelően járnak el, ha szerződéseket s szövetségeket kötnek az államok között, és ha társasköröket, részvénytársaságokat és egyáltalán speciális célú kis egyesületeket alkotnak.

Az államalkotás tehát nem magyarázható bizonyos természetes érzelmekből, a melyek az embereket állam alkotásra viszik. Ha azokat a látszólag egyszerű érzelmeket elemezzük, a melyek az embereket államalkotásra viszik, azokban is feltaláljuk a belátást, bizonyos célok kielégítésének szükséglete mellett az azoknak szolgáló eszközök keresését, illetve felismerését. Azt a körülményt, hogy bizonyos emberek egy államot alkotnak, mások, a kik távolabb laknak, megint *egy másikat*, mi nem magyarázzuk abból, hogy amazokat is, emezeket is bizonyos összetartozási érzés, egyesülési hajlam, öntudatlan néperzet, néptudat kötötte össze, hanem magyarázzuk ezt abból, hogy az emberek amaz első tömege és az emberek eme másik tömege azt találta, hogy ily csoportokban, ily egyesületekben tudják legjobban céljaikat elérni. És ha később egyesültek, megint nem valami misztikus összetartozási érzet vitte őket szerintünk erre, hanem megint annak a belátásnak, hogy szükségleteiket ily egyesülés által jobban tudják kielégíteni.

Már mondtuk, hogy azon látszólag meggondolás nélküli érzelmekben, a melyek az embereket államok alkotására viszik, belátás van. De kétségtelen, hogy miután az emberek államot alkotnak, bennük és utódjaikban azután az összeszokás folytán az együttmaradásra vivő konzervatív érzés fejlődik ki. De ez a nemzeti érzés legtöbbször csak kíséri és követi az államalakulást, nem előzi meg, és ha megelőzi, (ismétlem) belátás van mögötte. Amaz érzést le is győzi újabb egyesülésnek vagy szétszakadás szükségének belátása és az államok szétszakadnak, bár tagjaik az összetartozás érzetével bírnak (Anglia, Amerika), és összeolvadnak más államokkal, a melyeknek tagjaival szemben tagjaik azelőtt idegeneknek érezték magokat, ha mindezt érdekeik követelik. És ez jól van így. Akkor él jól és helyesen az ember, ha életmódját, ha cselekedeteit, ha érzéseit érdekeihez, belátásához, fenmaradása, élete föltételeihez, a világ örök nagy törvényeihez, a melynek élete és halála fölött döntenek és a melyeket az idő folytával mind jobban megismer, fejlődő ismereteihez, az igazsághoz alkalmazza, és nem ragaszkodik a múltban kifejlődött és kevésbé teljes ismereteken, hiányos belátáson alapuló érzelmekhez.

Nem faji összetartozás, a közös származás, a közös nyelv, a közös meggyőződések és szokások döntenek az államalakulások fölött. Nem az annak főtörvénye, hogy a kik ugyanazon ősöktől származtak, képeznek egy államot, és a kik különböző ősöktől származtak, különböző államokat alkotnak. A tények ezt a leghatározottabban igazolják. Ugyanazon faj tagjai, a kik közös fészekből rajzottak ki, és ugyanazon vagy hasonló nyelvet beszélnek, különböző államokat alkotnak, ha az érdekeiknek így felel meg. És igen különböző eredetű és nyelvű emberekből lesz az állam, ha érdekeik kívánják. Sőt — mi több — lesz egy vegyülék-nyelvű és ugyanazon eredet-mondájával bíró egységes nemzet, a melyben amaz érdek alapján hatalmas összetartozási érzés fejlődik ki. A közös nyelv és a közös szokásokat és meggyőződéseket magával hozó közös eredet csak megkönnyíti az államalkotást, mert megkönnyíti az összeműködést a szükségletek kielégítésére, vagyis egyik esete az emberi egyesületek alaptörvényének. De mellette más, az összeműködést elősegítő és létrehozó tényezők működhetnek akkor is, ha az eredet, a nyelv és szokások különbözők, és a nyelvi és leszármazási könnyebbséget legyőzhetik, és viszont az államalakulást meg-

akadályozzák ellenkező tényezők, ha a nyelv, eredet és szokások közösek.

Az államalakulás eme törvényét bizonyítja az indukció, igazolják ama tények, a melyeket a következő fejezetekben megismerni fogunk.

E tények egyszersmind azt is befogják bizonyítani, hogy mindazok az államfajok, a melyeket nemzeteknek, törzseknek és nemzetiségeknek szokás nevezni és természetes, öntudatlan egységeknek szokás tekinteni, szintén azért keletkeztek, mert az emberek belátták, hogy szükségleteiket ily egyesületekben való összeműködés által elégíthetik ki legjobban. Ezt a közvetlenül következő etnográfiai adatok is, de még jobban a később következő történeti adatok igazolják.

Hogy a család intézménye is az egyesületek általános alap-törvényét követi, annak a behatóbb igazolása, a családra vonatkozó speciális vizsgálódásokat követel meg.

IV. ELŐADÁS.

Az államalakulás alaptörvényének induktív bizonyítékai: etnográfiai adatok. Elsődleges államok.

15. A nyújtandó etnográfiai adatokat *legnagyobb részt Spencer: „Descriptive Society”-jának* a tanulmányozásából merítettem. Ez a mű 8 folio kötet. Célja volt, hogy az egész történeti és néprajzi irodalomból összehordja azokat az adatokat, a melyek a társadalmi tudományban indukció tekintetében fontosak. Spencer azt a tervet gondolta ki, a mely szerint az adatok csoportosítandók; a terv keresztülvitelével három titkárt bízott meg, kiknek neve : Collier, Scheppeg és Duncan.

Ez a három titkár tömémentelen sok könyvet olvasott el, egy egész irodalmat feldolgozott oly módon, hogy a gyűjtemények minden egyes kötetében számos, a legtöbbben sok száz könyvnek a lényeges és fontos anyaga van benne, a forráshely pontos megjelölésével, úgy, hogy ha az ember ezt a 8 folio kötetet alaposan tanulmányozta, voltaképen sok száz történeti és etnografikus kötet lényeges tartalmát ismeri. Persze az eredeti irodalomnak ismerete még jobb, még tanulságosabb lenne.

A három kompilátor közül kettő megbetegedett, még pedig gyógyíthatatlanul, a szakadatlan fárasztó bűvárokodás következtében. Ezek valóságos mártírjai a tudománynak. Az eredeti terv szerint a könyv az összes ma létező történetet és etnográfiát felölelte volna; pártolás hiánya miatt azonban nem lehetett befejezni, a vállalat körülbelül 80,000 korona veszteséggel zárult, a melyet Spencernek kellett kifizetnie. Műveletlen, a társadalmi jelenségek törvényszerűsége, az elméleti, nem aktuális politikai, társadalmi

tudomány fontossága iránt érzékkel nem bíró, rövidlátó korunk tehát nem méltányolt egy vállalatot, a mely a helyes kormányzat tudományának ép oly fontos előfeltétele, mint a komparatív anatómia és fiziológia a helyes orvoslásnak. Valaha orvosoltak az emberi test belsejének ismerete nélkül, sőt megtiltották a boncolást; a mi korunk azt hiszi, hogy a politika mindig önkényes, találmokra való kuruzslás lesz, mint ma, és nem támogatja az állami test készülő igaz tudományát.

Legnagyobbrészt ennek a félbenmaradt nagy munkának (különben a tárgyalt népekre nézve is nagyon hézagos) adatait ismertetem a következőkben:

16. A legkezdetlegesebb emberi államok, *a melyek elsődleges államoknak¹ nevezhetők semminemű alsóbb egységeket (a családoktól eltekintve) nem mutatnak fel, igen kis körre terjednek ki és többnyire nagyon lazák, kevésbé állandók, könnyen feloszlanak.* Ismerünk először vadász és halász népeket, továbbá baromtenyésztő és földművelő népeket is, a melyek ilyen kis körre terjedő, össze nem tett, elsődleges, laza államokban élnek.

17. Vadász és halász népek azok, melyek földet nem művelnek, barmot nem tenyésztenek, hanem tisztán vadon tenyésző állatok- és növényekből élnek. A férfiak vadásznak, halásznak, verekszenek, mert gyakori háborúságok vannak főleg a szomszédos kis államok között az élelem hiánya következtében. A nők a házban (ha ezt ugyan lehet így nevezni) foglalkoznak, továbbá vad gyökeret szednek táplálékul, kagylókat, gilisztákat, rovarokat keresnek össze, szelíd állatokat fognak, vadon termő növényeket gyűjtenek; ezenkívül növényszárakból kosarakat csinálnak, hálókat fonnak a halászatra és a zsákmány hazaszállítására. Az ily népeknél más mint a nemek közötti munkamegosztás nincsen; minden férfi ugyanazzal, minden nő ugyanazzal foglalkozik. A kezdetleges fegyvereket, a minők egy-egy fadorong, kővégi lándzsák, íj és nyíl, minden férfi maga csinálja magának. Lakásaik a legprimitívebbek pl. kasokat csinálnak maguknak oly módon, hogy egymás mellett álló fák ágait összehajtják és fönt összekötözik, vagy levágott ágakból csinálnak kast és kívülről sarat, fűvet raknak rá; vagy pedig négy

¹ Elsődlegesen, másodlagosan, harmadlagosan összetett társadalmak Spencer kifejezése („Principles of Sociology.”)

cöveket vernek a földbe és befödik füvel, levelekkel, körül pedig üresen hagyják úgy, hogy falai nincsenek. (Baromtenyésztő népek négy ily cövekre bőrt terítenek.) Néha — ez azonban ritka dolog — természetes üregekben, barlangokban laknak. Könnyen tovább vándorolnak, elhagyják lakásaikat és másutt ütnek fel ily kezdetleges sátrakat.

18. Ilyen népek laknak az egész ausztráliai kontinensen, mely körülbelül olyan nagy, mint Európa. Ezek így élnek; hozzá kell azonban meg tennem, hogy semmiféle földmunkát nem ismernek, jobbfajta útjaik nincsenek, csak ösvényeik. Kereskedésről, forgalomról fogalmuk nincsen. Cook utazásaiban ezt írja: „*Az ausztráliaiaknak nem volt fogalmuk kereskedelemről. Hatvan-nyolcvan emberből álló csoportok itt már nagy csoportok.*” Az egyes közönségek egymástól függetlenek.

Az emberi maximál-egyesületek, „önmagukkal beérő” (Arisztotelész) szuverén egyesületek, államok tagjainak a legnagyobb fej száma 60—80. Mikor fölfedeztek Ausztráliát, 100,000 ember lakhatott ott körülbelül 1500 ilyen kis szuverén maximál-egyesületben, államban. Mily óriási fejlődés van ettől az állapottól a mai állapotokig Európában, a hol egy pár száz millió ember lakik ugyanakkora területen s csak húsz állam van körülbelül. Mindezen ausztráliai államok nyelve közös törzsekkel bir, hasonló, a mi kétségtelenül azt bizonyítja, hogy mindezek az emberek közös eredetűek, az egyes kis államok kirajzás által váltak ki a közös együttlétből; szükségleteik kielégítése céljából vándorolnak tovább és tovább, új területre, új csoportok keletkeztek, új államok. (Beöthy Leó, *A társadalmi fejlődés kezdetei.*)

19. *Ausztrália* néhány szigetén az *andamánok* laknak, ezek is halászok, vadászok és vadnövényevők. Folyton vándorolnak, rendszeren kis csoportokban. A legnagyobb csoport átlag 30—40 leiekből áll; néha azonban 300-an, máskor meg csak 10-en vannak együtt. Egy utazó így ír róluk: „Bár csak húsz kunyhóból álló falvakban laknak, néha nagyobb tömegben egyesülnek, hogy a telepítvényeseket megtámadják.” Ezeknél van tehát már némi átmenet a legkezdetlegesebb csoportokból a magasabb rendű csoportokra, t. i. néha támadás coljából összeműködik több kis község.

20. Az andamánokból menjünk át *Északamerikába*. Az észak-amerikai csippevák (angolosan írva: Chippewas) vándorló vadász indiánok. Egy-egy csoportjuk 10—12 családból áll. A csoportok nem állandók, szétoszlanak. Egyik csoportból a másikba lép át egy-egy egyén. Csak néhány csoport állandó.

21. A csippevák (angolosan Chipewayans) szintén vándorló vadász népek Északamerikában. 4000-en vannak; a férfiak száma azonban csak 800. A nép számos különböző csoportra válik.

22. *Délamerikában* a tűzföldiek szintén ilyen emberek. Halászatból, vadászatból, gyümölcszedésből élnek. Ezeket igen tekintélyes tudós figyelte meg: Darwin, a ki oda egy kutató utazást tett, továbbá Fitzbert, Cok, Weddel kapitány stb. Darwin így ír róluk: „Ugy látszik, családokban élnek, nem törzsekben; nem ismernek egy főt.” Weddel kapitány egy 80 tagból álló csoporttal találkozott. Fitzrobert azt írja, hogy: „A tűzföld azon vidékein, a hol a kagyló kimeríthetetlen' mennyisége van, néhány család található együtt, melyek tagjainak száma összesen 20—30 lelekre megy; de még ily társulások is ritkák”. Egy másik utazó így ír: „A tűzföldiek családokban élnek.”

23. A délamerikai abiponok szintén vadászó, vadnövényevő nép, számuk körülbelül 5000 lélekre megy. Számos független vándorcsoportra oszlanak. Minden csapat fölött főnök van, a ki néha nő. Főfőnök a főnökök felett nincsen. Könnyen elhagyják saját csapatukat, máshoz szegődnek, később megint visszatérnek. Igen lazák ez egyesülések.

24. *Ázsia*. A műveltség legalacsonyabb fokán élő emberek vannak Ceylon szigetén : a *veddák* közt. A veddák több fajtára oszlanak. Vannak erdei veddák, a kik vadásznak és vadnövényevők, sziklai veddák, a kik már erdőt irtanak, a földet művelik, aratnak egy helyen, de tovább nem művelik a földet; és falusi veddák, a kiknél már jobb földművelés van, de még szinten vándorolnak. Itt csak a két első csoporttal foglalkozunk.

Az erdei veddák *párosával járnak a vadonban*, csak ritkán egyesülnek, kisebb csoportokba. Néha megtörténik, hogy egy fő uralma alatt összejönnek valamennyien egy időre. A sziklai veddák

kis csoportokban élnek; minden csoportnak van fák, sziklák által H»lölt vadászterülete.

25. Az északázsiai *kamcsatkaiak vadásznép voltak*. 160 faluban éltek, falanként 160—200 ember. A falu neve osztrog volt. *A falvak önállóak* voltak, és harcoltak egymással. Nem alkottak együtt egy államot. Bár egy fajhoz tartoznak, egy nyelvet beszéltek, egy vallásuk volt, ugyanazon szokásaik voltak és egy helyen voltak letelepedve, mégis minden falu teljesen független volt a többitől, és semmiféle szorosabb kapcsolat köztük nem volt.

26. *Afrika. A busmanok* 10—50, néha 100 tagú csoportokban élnek az utazók leírása szerint; nem ritkán azonban csak párosával járnak az erdőben. A csoportoknak ez a fölbomlása nagyon érdekes, mert mint az utazók írják, annak főoka a táplálék hiánya. Ha kevés vadat talál a csoport, akkor családokra bomlanak, mert így könnyebben megélhetnek. Egy Lichtenstein nevű utazó írja le a busmanokat s azt írja, hogy egyedül a családok alkotnak hordákat, s néha azok is szétválnak egymástól. Itt világosan látható, hogy a megélés körülményei hogyan határozzák meg a maximális egyesületet, a társaság nagyságát.

Ezzel befejeztem a legalacsonyabb műveltségű népek elsődleges egyesületeinek az ismertetését. Alig fordul elő, hogy tisztán vadászattal, halászzal foglalkozó népek nagyobb csoportokban éljenek együtt. Talán Északamerika indián vadásznépei közt van olyan. nép. Vadászó embereknek *rendes állapota azonban legfőlebb 100 tagú igen laza csoportokban, államokban való élés*.

27. A magasabb műveltségű népek rendszeren nagyobb csoportokban élnek, a melyek úgy keletkeznek, hogy a legkisebb csoportok összeverődnek. Mindazonáltal, bár amaz egész apró csoportok a vadász és halásznépek speciális államai, találunk magasabb műveltségű népeket is, a melyek ilyen elsődleges egyesületekben élnek. Vannak ilyen baromtenyésztő népek: a nomád *arabok*, a kik helyről-helyre vándorolnak, kecsketenyésztéssel foglalkoznak, a kecskéket azonban le nem ölik, hanem azok tejéből, vajából, sajtjából táplálkoznak. *(A baromtenyésztő népek egyáltalán az állatoknak csak termékeit fogyasztják, nem vágják le az állatokat, nem húsevés céljából tenyésztik az állatokat.)* Vannak ugyanezen

araboktól származó, velük rokonságban levő *magasabb műveltségű arabok* és ezek a nomád arabok szomszédságában már nagyobb államokban is élnek.

Az utazók leírása szerint a nomád arabok egy része időnkint letelepszik s beleolvad egy-egy állandó nagyobb államba; nagy részük azonban nem akar letelepedni, tovább vándorol, tovább él ilyen hordákban. Az utazók úgy írják le a nomád arabok állapotát, hogy baromtenyésztésből élnek, ipart és kereskedelmet mint önálló foglalkozást még nem ismernek. Érdekes, hogy a letelepedett arabok közül a kovácsok szokták őket meglátogatni. *A kovács egyáltalában rendszerint mindenütt a legelső foglalkozásszerű iparos*, a kovácsság először fejlődik ki önálló iparaggá. A kovácsok vas munkákat végeznek a nomád arabok számára; de ő nekik még semmiféle iparuk, kereskedelmük, a mi a legnagyobb összetett államok kifejlődésének célszerű feltétele, nincsen. Utaik, ösvényeik nincsenek. *Egész kicsiny* elsődleges csoportokban élnek. Azonban némi nyoma van már a csoportok közötti közlekedésnek, a mennyiben némely családok barátságos viszonyban vannak egymással, védő és támadó egyesületet alkotnak, ez a körülmény pedig mindig annak a jele, hogy megkezdődött az átmenet egy magasabb fejlődési állapotra.

28. Vannak földmivelő népek is, melyek ilyen elsődleges egyesületekben élnek, így pl. vannak ilyen népek az *indiai* dombvidéken. (Hindosztánban.) Közülök először említem a szantalokat, a kik földmivesek és baromtenyésztők. Alsó Bengáliában 4000 angol négyzetmértföldnyi területen lakik másfél millió ember. Azt hiszik, hogy közös eredetűek. Egy nyelvet beszélnek, ugyanazon szokásaik, isteneik vannak; minden lényeges dologbari egy etnikus egységet képeznek; de a legmagasabb politikai egyesület, a melylyel bírnak, a falu 1000 lakossal. Minden falu külön, önálló politikai egység; közöttük semmiféle kapcsolat nincsen; minden falu külön életet él; a falvak között igen gyakoriak a harcok, kereskedelem nincs a falvak közt; helyi munkamegosztást nem ismernek. Minden ember földmivelő, illetve baromtenyésztő, kivéve a falu kovácsát és a falu véneit, a kik leginkább bíraskodással foglalkoznak, továbbá azokat a papokat és táncosnőket, a kik Indiában szokták a kultuszszál járó funkciókat végezni. A föld minden faluban nagy mértékben közös és ismételten megosztás alá kerül.

29. Ugyanígy élnek a *nagák Indiában*, a dombvidékeken, a kiknek a falvai 20—100 házból szoktak állani. Ugyanígy élnek a karének, a kiknek a falvai 10—100 családból alakulnak. Az egyes falvak gyakran harcolnak egymással, mert a faluföldek határai nincsenek jól megjelölve s határvillongások szoktak gyakran támadni. A karén falvak azonban néha már szövetkeznek egy ember főnöksége alatt, de csak átmenetileg.

30. Nagyon érdekes volna tudni, miért nem élnek ezek a földmivelő népek — ellentétben a többi földmivelő népekkel, melyet ismerünk — magasabbrendű egyesületekben, miért nem alkotnak legalább faluszövetségeket. Elméletünk szerint szükségkép ugyanazon okának kell lenni úgy a gazdasági, mint a politikai összeköttetés hiányának. E vidékeket azonban oly kevésbé ismerjük, hogy csak találmra próbálhatjuk megmagyarázni ezt a jelenséget. E kivételes tüneménynek valószínűleg két oka lehet. Az egyik geográfiai ok. A vidék ugyanis nagyon hegyes, s az egyes falvakat hegyek választják el egymástól. A nagák falvai rendszeren a hegyek, illetve a magas dombok tetején vannak. Az elszigeteltség másik oka az lehet, hogy ezek a népek csak a legújabb időben lettek földmivelők és pedig külső befolyás következtében. Az angolok és az angolok előtti hódítók terjesztették ugyanis ott a földmivelést, és száz év előtt ezek a népek még nagy mértékben vadászatból és rablásból éltek.

31. Ezeken kívül még csak Délamerikában vannak ilyen elsődleges csoportokban élő földmivelő népek, a melyek csak néha lépnek egymással laza kapcsolatba. Ilyenek pl. a *guy ana* népek. Főfajuk az *arakaua* törzs. Ezek is hegyes vidékeken laknak, és falvaik a folyók partján keletkeztek egymástól nagy távolságra, s csak a folyón közlekedhetnek egymással, dagály és apály miatt csak nagyon nehézkesen.

Ezzel befejeztem az elsődleges államoknak ismertetését, a melyeket az emberek az utazók leírásai előtt alig ismertek. Bizonyitanak-e valamennyire ezek az elsődleges közönségek az emberi egyesületek fejlődéséről adott elméletem mellett? Sok tekintetben igen. Ugyanis útbaigazítást adnak arra vonatkozólag, hogy keletkeznek a legalacsonyabb rendű emberi egyesületek. Ezen egymástól független szuverén elsődleges szomszédos csoportok

tagjai ugyanis rokon nyelvvel, vallással és szokásokkal bírnak és szemelláthatólag egy fajhoz tartoznak. Az Ausztráliában élő kis csoportok tagjai mind rokonszármazásuak, s bár nyelvük az idő folyamán nagy mértékben eltérővé vált s számtalan tájszólássá különült el, a melyek egészen eltérnek egymástól, mégis a tájszólások közös eredete kimutatható. Ez azt bizonyítja, hogy az elsődleges csoportok az embereknek egy közös együttlétéből, egy közös fészekből származtak megoszlás, kiválás folytán, az emberek megélési módjainak, szervezkedési képességének, szükségleteinek megfelelően. Egy közös tömegből ki kiváltak apróbb rajok egy-egy főnök vezetése alatt, tovább vándoroltak, független kis csoportokat alkotva. Ez a szétválása közös származású embereknek azt mutatja, hogy az első emberi politikai egyesületek keletkezésének főivé nem a közös származás, hanem a célszerűség.

Kezdetleges népeknél ma is előfordul ez a megoszlás. Az indiai dombvidéken van pl. egy földmives nép : a bilek. (Angolul: Bheels.) Ezek már magagabb-rendű államokban élnek, falvaik gyakran szövetkeznek egymással. Főnökeiket törvi-knek (angolul; *turnéé*) nevezik. Ezekről azt írják az utazók, hogy egy-egy törvinek a fia, a ki elégedetlen a viszonyokkal, felszólítja a hozzája ragaszkodókat, hogy kövessék őt néhány mértföldre a születési helytől. Ott erdőt irtanak, kunyhókat építenek, letelepszenek. Vagy az amerikai indiánok egy csoportjáról, a kománcsokról (Comanches) is tudjuk, hogy gyakran szétválnak. Ha egy-egy ügyesebb vezér rabló vagy vadászkalandokra indul, 20—30 család követi őt. Ezek a tények — a milyenekhez hasonlókat igen sok kezdetleges nép köréből hozhatnák fel — igazolják, hogy az elsődleges csoportok úgy keletkeznek, hogy egy-egy vállalkozó alatt egyesül egy ember-tömeg valamely cél elérésére. A germánoknál is így keletkeztek már a letelepedés után egy-egy fő vezetése alatt apróbb rabló-csoporthok.

Hasonló jelenségeket tudnak a braziliai törzsekről is. Dél-Brazilia benszülötteinél igen gyakori dolog, hogy néhány család elhagyja lakóhelyét és letelepszik ott, a hol több a növényi tennék, s nagyobb mennyiségben tenyészik a vad.

Kétségtelen azonban, hogy nem a vadászó és halászó eszközökkel bíró ember az első ember. Kétségtelen, hogy mikor az ember már ember, kezdetben csakis gyümölcszedésből és könnyen található férgekből, csigából, rovarokból él. Milyen maximális

egyesületekben el az ember ebben a korban, azt nem tudjuk. Azt sem tudjuk, hogy hogyan jöttek létre először a vadászó emberek egyesületei. Mivel azonban a szemmel látott tények bizonyítják, hogy a vadászó, halászó népek természete olyan, hogy közös tömegből válnak ki az emberek, bizonyos cél elérése végett, egyesek alatt, ennél fogva mondhatjuk, hogy így keletkeznek az embereknek azon legelső összeműködő csoportjai. Jó volna tudni, milyen összeműködést végeznek ezen elsődleges államok. Ezt azonban világosan nem igen tudjuk. Ery, híres utazó leírásai nyújtanak némi adatokat arra nézve, hogy segítik egymást az ausztráliai benszülöttek. Ery azt írja, hogy ha az ausztráliai benszülöttek szükségesnek tartják az örökös táboruk felett, úgy látszik, hogy ezt turnusokban végzik. Ez valószínűleg annyit jelent, hogy mikor egy csomó ember együtt van éjszaka egy ilyen csoportban, akkoi mindig kiválasztanak 3—4 embert maguk közül az örökösre, s ezeket bizonyos időközökben mások váltják fel.

Egy másik adat szerint az ausztráliai benszülötteknél azok, a kik jó eredménnyel vadásznak, az eredmény egy részét szó nélkül odaadják azoknak, a kiknek nem volt szerencsájük. Ez az összeműködés a biztosítás egy neme, s nagyon fontos, mert Ausztráliában — az utazók elbeszélése szerint — gyakran szenvednek e vadászemberek éhségben, oly annyira, hogy nem egyszer meg kell ölniök a gyermekeket, el kell hagyniök az öregeket az eledel hiánya miatt.

Az andamánokról tudjuk, hogy a vadászatok és támadások tekintetében a főnökök tanácskoznak és intézkednek. A szervezkedést létesítő célok közé tartozik természetesen a szomszéd népek elleni védekezés vagy szomszédos népek eredményes megtámadása is.

Efféle konkrét célok hozzák létre és tartják fenn az elsődleges emberi egyesületeket; ilyen célok elérése végett válnak ki a tömegből a kisebb emberi csoportok.

V. ELŐADÁS.

Az államalakulás törvényének induktív bizonyítékai: etnográfiai adatok. Másodlagos államok.

32. *A másodlagos államok az elsődleges államok egyesüléséből keletkeznek a szükségleteknek megfelelően.*

Kezdődő másodlagos államokban élnek a *polinéziai* szigeteken a dajákok (Dyaks). Földművelő nép. Minden faluban van kovács; más iparos még nincs. Van helyi munkamegosztás. Ruhát egyedül a szakarrai és szarabbai (angolul Sakarra. Sarabba) dajákok készítene. Vannak ösvényeik, bambuszhidai. Egy utazó így ír róluk : „ *Keskeny ösvények szelik át a teret a szakarrai és szarabbai falvak között úgy, hogy könnyen lehet közlekedni. Minden falunak külön kormányzata van. Időről-időre egy-egy jeles főben főfő támad, a ki több falut egyesít. Az ilyen egyesületek azonban rendesen csak az illető jeles ember haláláig tartanak. A szakarrai dajákoknak már állandóan három fejük van: van egy főfő. egy hadi és ipari kereskedelmi fő.*”

Ezen dajákoknak egy másik csoportjáról, a kadegarokról pedig azt írja egy utazó, hogy a fők összejönnek és a rizs árát megállapítják és követőik nem térnek el attól.

33. Ép ilyen módon kezdődik az *új kaledoniai* szigetlakók másodlagos egyesületeinek képződése. Földműveléssel foglalkoznak és kertészettel, vannak vízvezetékeik öntözés céljából, nagymérvű földmunkálatokat végeznek s az egyes szigetek közt nagy helyi munkamegosztás van. Némelyek bunkók (fegyverek) készítésére alkalmas fát termelnek, mások másra való fát, és e cikkekben

cserekereskedelem van az egyes szigetek közt. Kis falvakban élnek, a melyek 8—10 családból (80—100 emberből), néhol azonban 50—60 családból állanak. Minden falu élén egy vagy két főember van. A falvak egymástól függetlenek, önállóak; *de 10—12 falu szövetkezni szokott egymással közös védelem céljából*. Néha már több ilyen szövetség szövetkezik egymással; de az ilyen magasabb organizációk rendszeren nem állandók. Állandó fő az összes faluszövetségek fölött nincsen.

34. A számoai (Sa-noa) szigeteken lakó földművelőknél már vannak önálló iparágak is. A házépítők és az ácsok nagy tiszteletnek örvendenek közöttük és dús tiszteletdíjat kapnak. Nem alkuszna, épen úgy, mint nálunk az értelmiségi foglalkozások: pl. az orvosok. És az nagy szégyen valakire nézve, ha nem fizeti meg kellőképen az ácsot: az egész családjára nézve nagy mértékben dehonesztáló. Az ácsok azonban úgy szoktak tenni, hogy a házat csak félig építik föl, s ekkor kell megadni nekik a tiszteletdíjat. Az összes ácsok kartellban vannak arra nézve, hogy egyikük sem vállalkozik olyan ház továbbépítésére, a melyet egyik társuk félbehagyott. Vannak náluk azonkívül még külön csónakkészítők is, bár csónakokat még minden egyes férfi maga is szokott készíteni. Külön iparág náluk a testfestés (tettuzás, tattowing) is. Van náluk bizonyos mértékben lokális munkamegosztás is. Ugyanis némely falvakban olyan anyag van, a mely hálókészítésre alkalmas, míg más falvak finom növényi szőnyegeket készítenek. Ezek csereeszközök, értékmérők. Vásárok azonban még nincsenek. A falvak között jó utak vannak, egy-egy faluban 200—200 ember él; a falvak önállóak; *harc szempontjából azonban 8—10 falu egyesül*.

Egy utazó szó szerint így ír róluk: „Számoában a falvak, a melyeknek a népszáma 400—500 ember, teljesen függetleneknek tekintik magukat egymástól; úgy intézik saját ügyeiket, a mint nekik tetszik. De 8—10 ilyen falu közegetétéssel egyesül és államot alkot kölcsönös védelem szempontjából. *Egyik falu a főhely, s régi szokás, hogy a falu feje nagyobb rangú mint a többi, és a király rímét viseli*. Ha más falu háborúval fenyeget, egyetlen falu sem cselekedhetik külön. Az összes falvak összegyűlnek a főhelyen és parlamentet alkotnak határozathozatal céljából, hogy mit kell tenni. Az összes számoai falvak 10 ilyen „kerület” (a

milyent a leíró fönebb államnak nevezett) alkotnak. A kerületek elszigeteltek egymástól és önállóak. Nincs közös királyuk, a kinek hatalma az összes számoaiakra kiterjedne.”

Íme így keletkeznek nagyobb államok a falvakból, a melyek azelőtt souverén államok voltak. A 17. és 18. századbeli gondolkodók azt mondják, hogy az államok szerződések által keletkeznek azért, mert az egyesek belátják, hogy érdekükben van egymással egyesületet alkotni. A történeti iskola tanítása folytán ezzel a tannal ellentétes felfogás támadt és a legnagyobb mértékben perhorreskálni kezdték az emberek ezt a tant. Az írók azt hirdették, hogy az államot az emberek önkénytelenül, öntudatlanul alkották, nern így belátásból. Az ismertetett etnográfiai adatok azonban a 17—18. századbeli gondolkodóknak adnak igazat, a mennyiben azt mutatják, hogy kis közönségekből folyton nagyobb és nagyobb államok keletkeznek belátás és szerződések folytán. Így tehát elérkezett annak az ideje, hogy nagymértékben visszaállítsák a 17—18. század gondolkodóinak a tanait, a történeti iskola tanítását pedig elvessük. A történeti iskola tatjaiból csak annyi volt igaz, hogy nem egyszerre történt a nagy államok keletkezése. Érdekes, hogy azok az adatok is, a melyekre a történeti iskola egyedül hivatkozott, t. i. az európai jogtörténet adatai is mutatják azt, mint látni fogjuk, hogy t. i. az államok szerződésekből, belátásból keletkeznek, csakhogy mivel felállított elmélete egészen elvakította, elfogultakká tette az iskola híveit, ennél fogva a történeti iskola egészen szem elől tévesztette, figyelmen kívül hagyta az adatoknak azt a részét, a mely a 17—18. századbeli gondolkozók felfogása mellett bizonyított.

35. Ezek után vizsgáljuk tovább a másodlagos egyesületeket. Ugyancsak Polinéziában *Új-Zéland* szigetén földmivelők laknak. Egy helyen csak egyszer aratnak és azután tovább mennek. Foglalkozásszerű munkamegosztás nincs náluk. Egy utazó így írja le őket: „A szigeten 18 külön, de rokon nemzet van. Mindegyik felett király van; mindegyik számos apróbb csoportból áll, a melyeknek általános fejszáma 80”. Ez adat szerint tehát 80 emberből álló elsődleges csoportok egyesülnek külön főnökök alatt, 18 összetett magasabb rendű egyesületté. Ez adat tehát csak annyit bizonyít, hogy kisebb csoportokból keletkeznek nagyobbak, de nem bizonyítja elméletünket az egyesülés okairól.

36. A délamerikai vadász *patagonok* szintén másodlagos egyesületekben élnek. Körülbelül 1600 férfi, háromszor annyi nő és sok gyermek, négy csoportra oszlanak. Mindegyik csoportnak külön területe van, a melyen tehát körülbelül 400 a férfi. Egy nyelvet beszélnek, egy fajhoz tartoznak s ha szükséges, mind egy helyre gyülekeznek. Ha az élelem ritka vagy veszély van, mindegyik saját területére vonul vissza. Ily időben könnyen támad harc köztük. De néha egyesülnek a spanyolok ellen. Mindegyik csoport élén egy kacik áll. Alattvalóik, a kik engedetlenek, egyszerűen átmennek más kacikokhoz.

37. Innen áttérek az *afrikai faluszövetségekre*. Minél messzebb megyünk a busmanoktól észak felé, annál magasabb műveltséggel találkozunk és megfelelőleg nagyobb, összetettebb államokkal.

Másodlagos egyesületeket találunk a *hottentottáknál*. Földet nem mivelnek, baromtenyésztők, az állati termékekből élnek; a mellett azonban vadásznak is. Vannak kovácsaik és fegyverkovácsaik. Falvakban laknak, a melyeknek lakossága 300—400 főnyi. A falu neve: král. Minden král élén egy fonok vagy kapitány áll, a ki a kral tagjainak meghatalmazásával dönt, igazságot szolgáltat stb. A králok szövetséget alkotnak hadi és egyéb célokból. A szövetség feje egyik králfőnök, ki azonban akkor, a mikor nem mint a szövetség feje működik, csak a saját kralját igazgatja. Mint a szövetség fejének külön jutalma nincs, csak tekintélye van. Ezen főfőnököknek a hatalma csak kezdődőben van meg. Szövetségi ügyekben kénytelen meghallgatni a králok kapitányaiból alakult gyűlést. Bár ez a szövetség létezik, mégis gyakori a falvak közt a harc a területeknek a határozatlansága, a barmok és az asszonyok miatt. Az utazó, a kinek nyomán a hottentottákat ismertetem, hozzá teszi mindezekhez, hogy régebben nem létezett ez a szövetség, hanem számos önálló „törzs”-re oszlott az egész nép, s a kralok maguk is a fejlődésük kezdetén voltak.

38. Mig a hottentották baromtenyésztő népek s másodlagos csoportokban élnek, addig a kafferek már némileg átmeneti állapotban vannak a baromtenyésztésből a földmivelésre. Az átmeneti állapotban, mint rendszeren mindenütt, a kaffereknél is a nők végzik a földmivelést; a férfiak pedig már vadászattal és földmiveléssel foglalkoznak. A földirtást azonban a férfiak végzik. Vannak kovácsaik

és fegyverkovácsaik. Számos külön faluban laknak. A falvak élén főnökök állanak, a kik szövetségben állanak s a falufőnökök gyűlésen szoktak összejönni. Van egy főfő is. Néha majdnem az összes falvak szövetkeznek egy kiváló, jeles ember alatt. Az ilyen szövetség azonban a főnök halálával rendszerint véget ér. A falvak közt belső harcok is előfordulnak.

Ezzel befejeztem a másodlagos emberi egyesületekre vonatkozó példák felsorolását is. A források nein mindig mondják meg a célokat, a melyek ilyen egyesületeket létesítenek; de a legnagyobb valószínűség szerint ezek a célok: a támadás és a védelem, továbbá békekötés a kereskedelem biztosítása végett, hogy kereskedők szabadon járhatnak faluból faluba.

VI. ELŐADÁS.

Az államalakulás alaptörvényeinek induktív bizonyítékai: etnográfiai adatok. Harmadlagos államok.

39. Most áttérek a *harmadlagos* vagy háromszorosan összetett államokra, azon esetre, midőn a faluszövetségekből magasabb rendű összetett alakulatok fejlődnek ki. Bárhol vizsgáljuk a nagyobb államokat a föld területén, mindenütt látjuk a régebbi, független, kisebb csoportok maradványait vagy legalább nyomait; látjuk azt, hogy csak idő folytával, a közlekedés, a forgalom, a műveltség, a szélesebb körű összeműködés haladásával jönnek létre ezek a magasabbrendű államok, egyesületek. A hol még kezdetlegesebb a harmadlagos államok, ott még tisztán kidomborodnak az egységek, azok még meglehetősen függetlenek egymástól. Idővel azonban mindinkább csökken a faluszövetségek fejeinek a hatalma, beleolvad a közös fejedelem hatalmába, s az egész államhatalom egységessé válik. Kezdetleges korban mindenütt olyan alakulatokat látunk, mint a hűbériség korában Európában, t. i. az alsó főnökök önállóságát. E tény a germán individualizmus és szabadságszeretetet következményének tekintették. Ez azonban minden kezdetleges fokon megvan, és oka az, hogy nagykörű közigazdaság még nem létezik, ennél fogva az embereknek nincs még érdekükben egyetemes, országos közbiztonság, igazságszolgáltatás, út-építés stb., és azért nem is áldoznak arra, nem az országos főfejedelmet követik és nem annak intézményeire áldoznak, hanem kiki csak a maga kisebb hazájának fejedelmét követi és annak intézményeit tartja fenn; legfeljebb védelem céljából tartanak fön egységes államot, és esetleg ezt is csak nagy veszély, mindnyájukat fenyegető ellenséges

támadás esetén. Később azután a forgalom, a nagyobbkörű összeműködés és az egységes állam és fejedelem fejlődik ki.

40. Harmadlagos államot találunk Madagaszkár szigetén, a melynek a népessége maláj-polinéz faj. Ezen sziget története szintén azt a kifejlődési folyamatot tünteti fel, hogy még nem nagyon sok idővel ezelőtt a sziget népessége számos faluszövetségre oszlott önálló főnökökkel; az idő folyamán azonban a faluszövetségek mindinkább egyesültek, s kifejlődött egy meglehetősen deszpotikus, egységes központi hatalom. Az egyes főnököknek azonban van még némi önállóságuk · ugyanis a maguk területén úgy intézkednek, mint a király az egész sziget fölött Madagaszkárban a földmivelésen kívül van már némi ipari munkamegosztás is. A harmadlagos állam kifejlődésének főoka talán a védelem volt a francziák ellen. (Ujabban a francziák meghódították e szigetet.)

41. *Jáva* szigetén már nagyon sok iparos van. Az utazók 30 különböző iparágat sorolnak föl. Vannak már üzlethelyiségek, boltok, bódék, vásárok hetenkint egynéhányszor, különböző helyeken. Jáva szigetén csupán szokás által korlátolt meglehetősen deszpotizmus van. Az egész föld a fejedelem tulajdona, a kit szultánnak neveznek. A szigetlakók ugyanis mohamedánok. Az ilyen fejleményt, hogy az egész föld a szultán tulajdona, nem a szultán zsarnokságából kell magyarázni. Bizonyos közcélok — gazdaságiak vagy hadiak — elérése végett kellett a vagyont a közhatalom számára nagy mértékben biztosítani. Kezdetleges állapotok mellett az egyedül lehetséges nagy vagyon a föld, s így ez köttetett le nagymértékben a fejedelemnek. A középkorban is a fejedelemnek és hivatalnoknak adták oda a föld nagy részét, hogy foglalkozzanak a közügyekkel. Ha Jávában egy tartományi kormányzó neveztetik ki, a kinevezési levélben bizonyos nagyságú földet is kap költség fejében a hivatali ügyek intézése végett. Ezen intézményt csaknem mindenütt a földön találjuk a már egység felé fejlődő harmadlagos államokban; ez nem speciális középkori, európai, germán intézmény. A föld jövedelmén kívül a fejedelem utvámokat is szed már a kereskedőktől. Ez szintén annak a következménye, hogy ipar és kereskedelem kezd kifejlődni, s az iparosoknak és kereskedőknek nagy jövedelmük van, mert az emberekre nézve nagyon fontosak ezek a termelési ágak. Tehát az emberek nagymértékben áldoznak a kereskedelem

fentartására, a kereskedők pedig és ezek által az összes polgárság a kereskedelem érdekeinek szolgáló intézmények fentartására; az egységes államot tehát nagy mértékben a forgalom szüksége tartja fon. Ilyen kezdetleges civilizáció mellett azonban a nyers termékek szállítása még meglehetősen nehéz, s ez magyarázza azt, hogy egy-egy kerületi kormányzónak miért kell külön földtulajdonnal bírnia, nem pénzben vagy árukban kapja a fizetést, hanem a hivatalnokok és katonák úgy tartatnak fönn, hogy helyben fogyasztják a föld termékeit. Oly nehézkes még a közlekedés, hogy a rizs ára pl. kerületenként különböző.

42. Afrikában harmadlagos egyesületekben élnek az angol uralom alatt álló *becsuánák* (Bechuanas), a kik szintén átmeneti stádiumban vannak a tejevő, marhatenyésztő, vándor életmódról a megtelepedésre és a földmivelésre. A földet a nők mivelik; a nők végeznek mindenféle gazdasági munkát; ők építik a házakat. A férfiak meg vadásznak, még pedig 500 főnyi csoportokban nagy közvádaszatokat rendeznek. A férfiak kerítik be a mezőket, a marhaszállásokat, s utakat is kezdtek építeni. Az átmeneti állapotot a földmivelésre az mutatja, hogy háború esetén gyakran évekre felhagynak a földmiveléssel, vadászatból, vad növényekből élnek és tovább vándorolnak. Sőt időről-időre a kezdődő nagyobb városoknak a helye is változik. Egy-egy kezdődő városnak vagy falunak helye 10 év múlva egészen máshol van, mert az emberek vándorolnak. Ez is általános jelenség a földön.

A becsuánáknál a királyok állása örökletes és szent. Van már egy határozott gyűlésük, a mely az egész szövetségnek az ügyét rendezzi, s időről-időre hivatik össze, ha közös érdekek merülnek föl, pl. viszályok elintézése az egyes csoportok között vagy közös rablóhadjárat.

A becsuánák ismertetése közben említettem először várost. Hogy keletkezik a város? Hogy keletkezett pl. a becsuánák legnagyobb városa Litaku, a melynek 1812-ben 5000 lakosa volt (és a mely 10 év alatt kétszer változtatta helyét)? Harminc-negyven falunak az összeolvadásából, a melyek eredetileg külön főnökök alatt egy-egy faluszövetséget alkotnak egy főfőnökkel. A népesség e falvakban megsűrűsödik, közöttük a forgalom igen élénkké válik. Mi ennek az oka? Miért lakhatik e területen több ember, mint hasonló szomszéd területen? Nyilván nem élhetnek meg

csupán lakóhelyük termékeiből. E falvak valamiért fontossággal bírnak. Oda sok ember jó lakni, mert ott valamit termelnek, a mi máshol nincsen, és a mit máshová lehet eladni, vagy mert folyó mellett fekszik, a honnan nagyon könnyű az árukat másfelé szállítani, vagy mert nagyon védett helyzetben van, úgy, hogy ott fejlődik ki egy olyan hatalom, a mely védi az embereket. Ezért sűrűsödik ott meg a népesség, keletkezik nagyobb gazdaság, keletkezik a falvak belső egysége, keletkezik egy főhely, egy központi helye az egész környéknek.

Itt továbbá paccal találkozunk, fórummal. Van egy bekerített hely a főnök marhái számára ott, a hol az ő magángazdaságát vezeti, a hol ügyletetet köt; s ugyanitt keresik fel őt közügyekben is.

A városok eredetét falvakból látjuk a fentebb említett araboknál is. Egy kis kitérést teszek ezekre a hasonlóság folytán, mielőtt az afrikai harmadlagos egyesületeket tovább ismertetném.

43. A *nomád* arabok — mint láttuk — elsődleges csoportokban élnek. Egy részök gyakran állandóan letelepszik, míg egy másik részük tovább megy. Vannak olyan letelepedett arabok, a kiknél már jelentékeny munkamegosztás van. Vannak náluk külön iparágak: ács, cipész, kovács, takács. Vannak házalóik, vásáraik számos bódéval, napi, heti és nagyobb időszakos vásáraik, állandó téglalakásaik, utaik. A letelepedett arabok harmadlagos államokban élnek, a melyeknek a népszáma fél milliótól 2—3 millió emberig terjed. Van állandó, egységes fejedelmük, a kinek szintén van vámjoga. A fejedelem foglalkozik kereskedelmi telepek létesítésével. A föld itt már a mivelőké, nem a fejedelemé, a nagyobb ipar, kereskedelemnek és adó és vámképességnek megfelelőleg. Vannak városaik, 40,000 lakossal. Ezek szintén falvak szövetkezéséből alakultak, a mi még ma is meglátszik rajtuk. Ugyanis az egyes városrészek közt vannak még miveletlen földek, mint régebben voltak, minden ilyen elsődleges csoport falu között. Vannak a városok lakói között öreg emberek, a kik azt mondják, hogy emlékeznek arra, mikor a város egyik részéről nem lehetett a másik részébe átmenni, mert az embernek attól kellett tartania, hogy megölik. Ez azt bizonyítja, hogy a mostani városrészek külön falvak voltak egymással ellenséges viszonyban.

44. Folytassuk e kitérés után az afrikai harmadlagos egyesületeket. Kelet-Afrikában nagy földmivelő államok az *Uganda* állam és a *Vanyamézi* állam. A nők szövással foglalkoznak. A mezőgazdaság előrehaladt. Vannak jól kifejlődött utak, hidak.

Nagyobbmértvű iparososztály és vásár nincsen. Ezekben az államokban az alsóbbrendű főnökök befolyása nagyon csekély, s a fejedelem nagyon deszpotikus. Ha keressük annak a magyarázatát, hogy miért van a fejedelemnek egy ilyen földmivelő államban, a hol ipar még nincsen, olyan nagy hatalma, azt látjuk, hogy a fejedelemnek itt mintegy földmivélésügyi miniszteri teendői vannak. Az alattvalók tanácsot kérnek tőle földmivélési ügyekben. A fejedelem kitűnően ismeri az országnak a helyrajzát, minden dűlőjét, minden folyóját, tudja, hol vannak hálók kivette, s lakosok véleménye szerint tud jó és rossz időt csinálni stb.

45. A *kongó* népeknél van kifejlődött földmivélés a vadászaton és halászáton kívül, és van foglalkozásszerű ipar és kereskedelem. A földmivélők a nők. A férfiak foglalkoznak iparral és kereskedelemmel. Vannak közöttük ácsok, kovácsok, fazekasok, szabók, halkereskedők. Vannak vásáraik és pedig néha nagyobb faluban napi vásárok, különben időszakiak. A fálvából a földekre öntöző-csatornákat vezetnek. Természetes, hogy mind erre befolyással volt az európai műveltség is. A királynak meglehetősen deszpotikus hatalma van. Ily állam pl. Loangó. Ennek tartományaiban azonban vannak még nagy mértékben önálló hűbéres fejedelmek is. Az alattvaló tartományok adót fizetnek a királynak.

46. Még magasabb civilizáció van az úgynevezett *parti négereknél*. Itt már a férfiak részt vesznek a földmivélésben. Csaknem valamennyi férfi iparral és kereskedelemmel is foglalkozik. Vannak kovácsok, ácsok, börmunkások. Kivált az Aranyparton van nagy foglalkozásszerű ipar. Csaknem minden községben vannak időszakai vásárok, néhol mindennapiak, sok helyen kéthetiek. Az Aranyparton kirakatok is vannak a házak előtt. Deszpotikus nagy királyságokban élnek a parti négek. Az utazók ezeknél nem emiitik az alsóbb csoportok relatív önállóságát. Ilyen államok pl. *Tanagri*, *Jaffa* stb.

A belföldi négeknek még magasabb a civilizációjuk. A baromtenyésztés náluk már nem a fő gazdasági ág, a vadá-

szatot abszolúte nem is említik az utazók. A férfiak és a nők részt vesznek úgy a földmivelésben, mint az iparban és a kereskedelemben. Van nagymérvű foglalkozásszerű munkamegosztás. Rabszolgákat alkalmaznak. Minden városban vannak bőr- és vas-munkások; utazó kézművesek is vannak. A part melletti városokban nagyobb a forgalom. A rabszolgák szövettel kereskednek, a szabad férfiak elefántcsonttal. Aberkutában 5 nagy iparág van; kovács-, ács-, posztó-, festék-, és fazekas-ipar. Vannak cipészek és kőművesek is. Timbukuban szabó-, kovács-, ács- és szövő-ipar van. Az egyik állam takácsai ellátják a másik állam lakosságát is ruházattal. Vannak már magasabb fajta iparnemek is, pl. fadisz-faragások. Vannak vásárok, rendes piacok, raktárak. Sőt már nagy kereskedelmi hajóik is vannak. Széles utak, a városokban fasorok, a városok körül fák vannak. Ez fontos jele az állandó letelepedésnek. Nagy öntöző-csatornáik is vannak. Valóságos nagy királyságokban élnek, mint pl. *Idda*, *Egara*, *Timbuktu* (ez egy nagy monarchia), *Mandigo*, *Jaribu*, *Idda* választó királyságok stb.

48. Nagyobb királyság ezeknél a *dahoméji* királyság (Dahomey). Itt a férfiak is részt vesznek a földmivelésben; foglalkozásszerű ipar van és nagymérvű kereskedelem. Kocsival is járható ország-utja van a főváros és a tenger között. Korlátlan monarchia igen nagy fejedelmi hatalommal. A községeknek és a községfőknek semmiféle nagyobb önállóságuk nincs, habár a városokban még mindig meglátszik, hogy falvak összeolvadásából származtak. Találkozunk náluk külön kereskedelmi miniszterrel, kereskedelmi főnökkel.

49. Egy ilyen nagyobbfajta állam szintén afrikai benszülötteknek, az *assantiknak* (ang. Ashantees) az állama. Nagymérvű foglalkozásszerű ipar van nagy iparos városokkal. Nagy kereskedelmi raktárak, élénk kereskedelem. Rabszolgáknak ezrei foglalkoznak az iparral. Valóságos korlátlan királyság, a mely egyes államokból áll ugyan, de ezek a királynak feltetlen hűbéresei, adófizetői. Minden jószágnak főtulajdonosa a király. A kereskedelem szintén a királynak és az állami főembereknek a kezében van.

50. Ezzel befejeztem azoknak az etnográfiai adatoknak az ismertetését, a melyek rendelkezésemre állottak. Mielőtt a történeti adatokra térek, ki kell terjeszkednem néhány elűtő jelenségre is.

Vannak ugyanis magasabbrendű, összetettebb államok, a hol a gazdasági élet fejletlen, ipar, kereskedelem, munkamegosztás nincsen, s az alsóbbrendű csoportok mégis erős közhatalom alatt magasabb fajta szövetségbe egyesültek. Ezek az adatok sem dönthetik meg az általános igazságot, a mely a priori folyik az ember természetéből, t. i. hogy érdekek vezetnek az emberi egyesületek alakulására. Ezen eltérőknek látszó egyesületeket is érdekek hozták létre, csakhogy nem gazdaságiak, hanem_ védelmi, így pl. Amerikában vannak gazdasági élet nélkül az indiánok közt ilyen nagy kiterjedésű, összetett egyesületek. Egy híres összetétel, a melylyel az irok foglalkozni szoktak, az északamerikai *iroki indiánok* (angolosan, franciásan: Iroquois, németesen Irokesen) szövetsége. A férfiak harcosok, vadászok, a nők földmivesek. Minden falu körül van nagyobb terjedelmű mivel föld; földjeiken többet termelnek, mint a mennyi nekik kell az év folyamán, és a fölösleget elteszik, mint földmivelők már magasabb fokon állanak pl. a kaffereknél Afrikában; ennél fogva ritkán vannak végső szükségben és így a vadászatra és egymás kirablására utalva. A meddig csak hagyományaik visszanyúlnak, mindig földet miveltek. Foglalkozászerű munkamegosztás nincs náluk, csak a nemek* közötti munkamegosztást ismerik.

Ipar és kereskedelem csak kivételesen, akkor van, ha az európaiak jönnek és vásárolnak tőlük valamit. Folytonos háborúskodásban élnek a körülöttük levő hatalmas *algonkuin* (ang. Algonquin) indiánokkal. Az irokiak maradtak győztesek, s mint hagyományuk maguk mutatja, a szövetség ezen harcokból származott. Ez a hagyomány azt mondja, hogy egy törvénnyel, egy szerződéssel egyesültek ebben a szövetségben. Hat csoportra oszlanak egy fő hatalma alatt. A hatodik csoport nemrég csatlakozott utólag hozzájuk; az irokiak maguk az öt nemzet szövetségének nevezik magukat és körülbelül 70,000 vannak. A különböző nemzetiségekből választott főnököknek, szakhem-eknek (ang. sachem) a gyűlése kezeli a törvényhozási, birói és végrehajtói főhatalmat. E gyűlés minden tagja valamennyi nemzet tiszteletében részesül. Az egyes nemzetek belső ügyeit külön belső tanács és saját szakhemeik viszik. Ha egy nemzőinek a szakhemje meghal, akkor mást választanak helyette, a kit kikiáltanak és elismernek a szövetség összes városaiban. Valóságos, szervezett közhatalom, valóságos szervezett főkormányzat van náluk.

51. Ugyanílyen magasabbrendű szövetségben élnek a már kihaltban levő, hajdan hatalmas *krik* (ang. Creek) indiánok. Szintén földmivelők. Férfiak is, nők is művelik a földet. Foglalkozás-szerű ipar és kereskedelem nincsen. Körülbelül 20—25,000 voltak még azon leírás idejében, a melyből ez adatokat veszem. Valamikor önálló városokban éltek. Ma is minden városnak külön feje van; de van egy főfő, a kinek neve: a nagyon szeretett ember. Ez elnököl a fők tanácskozásai alatt.

52. Ázsiában is vannak hasonló példák, pl. a *kalmükök*, a kik baromtenyésztők és vadászok. Vannak 10 — 12 tűzhelyből álló falvaik. Több falu felett van egy felügyelő; még több falu felett egy-egy magasabbrendű fő, és még ezek felett is van egy pár főfőfelügyelő igen nagy hatalommal. Az egész törzs élén pedig egy kán, király, fejedelem áll, a kinek valóságos hatalma van az Összes kalmükök felett. Számuk összesen 400,000 lehet.

53. Végül megemlítem még a *kirgizeket*, azt a nagyrészt rablással és vadászattal foglalkozó fajt, a melynek egyes csoportfőnökei szintén nagyobb főnökök s az egész törzs fölött egy hatalmas főnök van. Ugy látszik ez a magasabb fajta szervezettségük onnan ered, mert nagy rablócsapatokat alkotnak a körülöttük fekvő gazdagabb államokkal szemben, továbbá mert lovaik vannak és így könnyen érintkezhetnek.

VII. ELŐADÁS.

Az államalakulás alaptörvényeinek induktív bizonyítékai: történeti adatok. Róma.

54. A római állam keletkezését főleg Mommsen könyve nyomán ismertetem, mely egyike a létező legjobb történeti műveknek, mert meglehetősen kitünteti az eseményeknek valódi, igazi okait; a római állam alakulását és növekvését nem pusztán a hadi szerencséből magyarázza, hanem az emberek szükségleteiből. De ez a könyv sem kifogástalan, mert némileg mégis össze vannak vegyítve benne a látszólagos és a valóságos tények. A római állam múltja és fejlődése tökéletesen olyan tényeket tüntet fel, mint azok a jelenkori kezdetleges államok, a melyeket eddig ismer tettem; tökéletesen olyan leírásokkal és okokkal találkozunk Mommsennél, mint a milyeneket az etnográfiai adatok jelenkori kezdetleges államokra nézve mutatnak. Ez annál becsesebb ránk nézve, mert habár Mommsennak nem célja, sőt eszéágában sincs egy általános elméletet alkotni a tekintetben, hogy az államok hogyan keletkeznek, s ő pusztán a római állam keletkezésének okait adja elő a rendelkezésére álló adatok alapján, mégis ugyanoly eredményre jut e speciális esetben, mint a milyenre utalnak az etnográfiai adatok és a milyenre jutottunk deduktíve, az emberi cselekvőség, a vágyak és hajlamok tanából. Mommsen csupán a rómaiakkal rokon görögökre és germánokra utal, mint a kiknél szintén a rómaiakhoz hasonló fejlődés van. Mi azonban tudjuk, hogy mindenütt ez a fejlődés.

Abban az időben, a mikor Róma alakulni kezd, — a mely időről már vannak adataink — Itália több, egymástól függet-

len, sőt nagy mértékben ellenséges állam között van felosztva. Egységes állam Itáliában nincs. Nagyjában úgy írhatjuk le Itália akkori népségét, hogy Itália déli részében és Szicíliában görög kereskedő városok szövetségei vannak, a melyek tengeri kereskedéssel foglalkoznak, továbbá vannak ott *karthagóiak*, a kik némely görög város fölött fenhatóságot gyakorolnak. Észak felé, azok a népek következnek, melyeket egy szóval *ital*-oknak neveztek. Az *ital* szó valószínűleg annyit tesz, hogy marhából élő, baromtenyésztő, valószínűleg a „vital” tőből származott, a mely borjut, barmot jelentett. Az italok szintén különböző államokat alkotnak. Ott voltak először a *latinok*, a kikkel a tulajdonképen Róma története kezdődik. Ezek a Tiberistől Délnyugatra elnyúló síkságon laktak, az itáliai résznek a nyugati oldalán, Latiumban, a mi voltaképen síkságot jelent. A keleti részben a szamnitok laktak. E keleti államok alakulása, története és népessége kevésbé ismeretes előttünk; de bizonyos, hogy legnagyobb részben szamnitok laktak ott. De volt itt pl. egy népfaj, a hernikek, a kik latin faj voltak. Latiumnak az északi részén a Tiberishez közel, annak bal partján részben latin, részben szamnit falvak voltak s ezek szövetségéből alakult a későbbi Róma városa. A Tiberistől északra az *etruszkok* laktak, s ott egy nagy államot képeztek. Az etruszkoktól északra, tehát a mai Lombardiában gallok (kelták) laktak.

Ezek a népek kétségtelenül nem a legrégebbi népek Itáliában. Régebben laktak ott másféle népek is, a melyeknek az eredetét, történetét nagyon kevésbé ismerjük, a kiket ezen említett népek levertek és a kikkel összeolvadtak.

Valamennyi említett nép — az etruszkok kivételével — az indoeurópai (más néven: ária, arya) nyelvcsaládhoz tartozik, a mely valamikor Középázsiaiban lakott, a honnan rajok indultak ki egyfelől India, másfelől Európa felé. Ugyané fajhoz tartoznak tudvalevőleg a germánok és a szlávok is, tehát a mai Európa középkori meghódítóinak legnagyobb része. A görög-latin népek is északról jöttek Itáliába. Elfoglalták Görögországot és Itália nagy részét Etruria kivételével. Az etruszkok származásával nem vagyunk tisztában, de bizonyos, hogy azok nem indoeurópaiak, másrészt azonban az is bizonyos, hogy a szamnitok, latinok, görögök és a kelták, a kik egymás szomszédságában laktak, indoeurópaiak voltak, közös eredetű nyelvük, nagyon hasonló vallásuk, nagyon hasonló szokásaik

voltak; de még sem alkottak egy államot, sőt nagy háborúkat is viseltek egymás ellen.

55. Első sorban érdekelnek bennünket a latinok, mert Róma első fejlődése az ezekkel való egyesülésből keletkezik, és Róma városa, midőn először tűnik fel a történelemben, nagyrésztben latinokból áll. A latinok Róma keletkezése előtt és annak idejében már másodlagos, harmadlagosba átmenő egyesületet alkottak. Abban a korszakban t. i. mikor a római történelem kezdődik, Latiamban, ezen a síkságon, baromtenyésztő és földmivelő falvak vannak, a melyek közül egy-egy csoport, több falu együttvéve alkot egy egyesületet, egy államot valószínűleg egy fő, egy fejedelem, egy király alatt. Egy-egy ilyen faluszövetséget *civitas-nak* vagy *populus-nak* neveztek a rómaiak. Ezen faluszövetségeknek volt a hegyekben egy körülkerített helyük, a hová barmaikat hajtották s maguk is menekültek harc idején, továbbá összejöttek időről-időre közös ügyeket megbeszélni, közös ünnepet megülni. Ezen faluszövetségek egy magasabb rendű egyesületbe vannak már akkor összeolvadva; a latiumi faluszövetségek nagy tömege a *latiumi szent szövetség* alkotja.

Mommsen így ír: „Ezek a falvak nem voltak önálló egységek, hanem kiegészítő részei egy politikai közönségnek, *civitas-nak*, *populus-nak*, a mely úgy lép fel, mint igazságszolgáltató, továbbá mint közös hatalom támadás és védelem tekintetében.” A faluszövetségek központja rendszeren a vár, a védelmi pont a hegyek tetején. Mommsen szerint a faluszövetségek a legrégebb időben szuverének voltak, mindegyiket a maga fejedelme kormányozta az összes férfiak hozzájárulásával és az öregek gyülekezetével, és csak később keletkezett a latiumi szövetség. Az egész latin szövetségnek a központja az Alba hegyén volt, a hol a *feriae latinae-t*, a latin szent ünnepeket tartották. Itt jöttek össze a latin szövetség tagjai tanácskozás, vallási ünnepélyek megtartása kedvéért. A szövetség kétségtelenül halálos ítéletet is hozhatott. Továbbá kétségtelen, hogy közös forgalmi joguk és házassági közösségük volt, azaz házasodhattak egymás közt, minden latin férfi minden latin nővel törvényes gyermekeket nemzhetett s minden latin szerezhettek egész latiumban földbirtokot vagy kereskedhetett mindenütt. A *comnubium* és a *commercium* azt mutatja, hogy nagymértékben gazdasági, egyesülés volt a latin szövetség.” Hozzáteszi ehhez

Mommsen, hogy azt nem lehet kimondani, hogy korlátozva lett volna az egyes civitasok hatalma háború és béke tekintetében. Lehetséges volt, hogy a szövetség háborút folytatott közös hadsereggel, a mely az egész szövetségből alakult, a melynek az elén egy közös szövetségi hadvezér állt. De semmi okunk sincs feltenni, hogy minden községet lehetett jogilag arra kényszeríteni, hogy részt vegyen az ilyen háborúban; s azt sem tudjuk, hogy a községeknek tiltva lett volna önállóan háboruszkodni egymás között, vagy a szövetségen kívül álló államok ellen. De abban az időben, a mikor a latin ünnepélyt rendezték, tanácskozni összejöttek, mintegy a kulturális összeműködést élvezték az egyesületek, nem volt szabad semmiféle háborúnak lenni egymás közt. Hogy az egész szövetséget vezető civitasnak, faluszövetségnek milyen hatalma van, azt megállapítani nem lehet. „Egyáltalában valószínű, hogy ezen latin szövetségnek jogi tartalma igen laza és változó volt” — mondja Mommsen. Látjuk tehát, hogy a latinoknál egy ép oly meghatározatlan laza, kezdődő harmadlagos szövetséggel találkozunk, mint más alsórendű népeknél. A harmadlagos szövetség régebben szuverén független faluszövetségekből alakult. Feltehetjük, hogy még régebbi időben a falvak is függetlenek voltak egymástól és a civitasok is szövetségek által jöttek létre. Ugy a civitasok, mint a latiumi szövetség természete mutatja, hogy az egyesületek a forgalom és a védelem céljából keletkeztek. Egy ideig tehát a latinok nem képeztek egy, hanem sok független államot, dacára faji egységüknek. Sőt a latiumi szent szövetség idejében sem tartoztak abban az összes latinok — mint Mommsen is említi — és tudjuk, hogy a későbbi Róma területén latinok és szamnitek képezték azt a szövetséget, a melyből Róma alakult, dacára a faji és nyelvi különbségnek. Mommsen — a német egységre való célzással — mégis úgy emlékszik meg a latin szövetségről, mintha a faji összetartozás szülte volna. Pedig azt a közös érdekek szülték; a faji összetartozás régebben meg volt a szövetség nélkül, és a fajilag Összetartozók most sem tartoznak mind a szövetséghez. És most is a szövetség igen laza volt a faji egység dacára és háborúkat vittek a civitasok egymás ellen és mások ellen.

56. Most áttérek a latinok azon részére, a kiből Róma alakult. A Tiberisnek a bal partján a torkolattól kelet felé 3 mérföldig és le délre egy mérföldig terült el a legrégibb Róma határa.

Livin s szerint lakossága a *Romnes*, *Tities* és *Luceres* törzsből (*tribus*) keletkezett. *Kétségtelen, hogy ezek közül a Romnes és Luceres törzs latin faj volt; a Tities törzs valószínűleg szabin, szamnit fajta.* Ez a három „törzs” három faluszövetség. Földmivelő, falvakban élő parasztok voltak, s Róma e faluszövetségek egyesüléséből származott úgy, mint a latin szövetség. Róma egész jövőndő nagy hatalmának a forrása Mommsen szerint az, hogy Róma kereskedő várossá lett, egy közgazdasági központtá Itália eme részében. Más népeknél is láttuk, hogy egyes helyek nagy városokká lettek azért, mert ott nagy kereskedelem fejlődött ki. Róma és a latin szövetség azért egyesültek, *mert a közgazdaságnak, a forgalomnak Rómán keresztül kellett vezetnie a következő okoknál fogva:* Róma a Tiberis mellett feküdt, a mely fő kereskedelmi csatorna volt Itáliában, Az egész vidék Itália nyugati partján kikötőkben igen szegény, csak a Tiberis szolgált kitűnő kikötőül. Róma pedig mint kikötő város* szerepelt azért, mert az akkori kicsiny hajók bevezhettek egészen Rómáig úgy, hogy Róma kereskedelmi központ volt, a honnan a kereskedelem áterjedt egészen Itáliára. Míkor a római történet kezdődik, akkor Róma már határozottan kereskedő város, határozottan volt ott már valamennyire kifejldött ipar és kereskedelem. Róma nagyságának egy másik oka az, hogy Rómának a védelem szempontjából is kedvező fekvése volt. Észak felé ugyanis az etruszokkal és gallokkal szemben, a kik lefelé terjeszkedtek, raboltak, a Tiberis és a Tiberisen túl fekvő hegyek természetes védelmi vonalat alkottak. Róma védelme tehát az egész Latium, sőt a délibb Itália védelmet is jelentette, és azért Latiumnak és a délibb vidéknek érdekében volt Rómát erősíteni, Rómával szövetkezni. „A latin folyam- és tengeri kereskedelemre nézve, továbbá mint Latiumnak a tengeri határt védő helye semmiféle hely nem volt jobb Latiumban, mint Róma” — mondja Mommsen. ”Róma, ha nem is keletkezését, *de jelentőségét ezen kereskedelmies stratégiai viszonynak köszönhetette.*” A legrégebb római jogi intézmények, Róma városának legrégebb jelvényei bizonyítják, hogy abban a korban már kereskedelemmel foglalkozott. Kiténik ez a tény abból is, hogy Róma ősrégi összeköttetésben van Cere városával, a mely Etruriában játszsza ugyanazt a szerepet, a melyet Róma Latiumban: igazi középpont volt. A rómaiak továbbá nagy súlyt fektettek már korán a hídépítésre. Róma városi címere hajó volt. Minden eladásra kerülő áru (*promercale* és nem *usuarium*,

a mi saját fogyasztásra szolgál) után fogyasztási vámot szedtek, ha keresztül ment Ostián, Róma kikötő elővárosán. Korán fellép Rómában a vert pénz használata, s a tengerentúli államokkal sok kereskedelmi szerződést kötnek a rómaiak.

Rómában tehát korán kifejlődött az ipar és kereskedelem, s ez az oka annak, hogy Róma igazi várossá lesz, s hogy a római jog igen korai időszakban hatalmasan, erősen kifejlődik, nem pedig az, mintha a rómaiaknak valami különös szellemi képességük lett volna a jog létrehozására. Mindenütt létrejön egy ilyen magas fejlettségű jog, a hol csak megkívánják a gazdasági viszonyok. A régi Babilonnak is ily nagy fejlettségű joga volt. Gyakran mondják, hogy a régi görögök nem bírtak a jogalkotás képességével. Ez nagy kérdés. Azok a görögök, a kik Görögországban laktak, nem alkottak olyan fejlett jogot; de viszont a későbbi római jogot nagyrészt az Itáliában lakó, déli kereskedő görögök hozták létre.

57. Mommsen részletesen előadja, hogy Róma varosa hogyan keletkezett egyes falvak összeolvadásából. Az első adatok határozottan különböző községekről szólnak, a melyek csak később olvastatnak össze. E fejlődés tehát tökéletesen olyan, mint a városok fejlődése a becsuánáknál.

A legelső fejlődés a városból a nagyobb római állam felé abban áll, hogy Róma beléjutott a latin szövetségbe és ott előkelő szerepet játszott. Idővel Alba helyett Róma lett Latium fővárosa. Fájdalom, a processzus, a mely által ez történik, előttünk ismeretlen. Ismerünk háborúkat, a melyeket Róma vívott Latiummal. Tudjuk, hogy a történészek rendszerint azt mondják, hogy Róma harcok folytán lett Latium fővárosává. De ha meggondoljuk, hogy az egy Rómának, a mi egy civitas volt, 30 civitas szövetsége fölött sikerült a főhatóságot a maga számára biztosítani, akkor nem tehetjük fel, hogy pusztán a hadi szerencséje okozta ezt, mert a legnagyobb vitézség sem volt erre képes. Bizonyos, hogy Latium egyes községei maguk kívánták Rómát fővárosul, s azért léptek Rómával szövetségbe. Róma önkéntes szövetségesei nélkül nem lett volna képes meghódítani Itáliát. Ugyanazért azt mondja Mommsen, hogy a processzus nem is annyira Itália meghódítása Róma részéről, mint az összes ital népeknek egyesülése Róma alatt. Némi tudomásunk van azonban arról, hogy miben állt Róma egyesülése Latiummal és fővárossá emelkedése a szövetségben. A

hadjáratokat befejező béke szavai így hangoztak: Béke legyen a rómaiak közt és a latinok valamennyi közséjei közt mindaddig, a meddig a föld áll. Ne háboruskodjanak egymással, ellenségeket ne hívjanak meg. A megtámadottnak segílyt nyújtsanak teljes erővel és egyformán oszszák meg azt, a mit háborúban közösen nyertek. *„Elhatározták a kereskedelmi jognak, a hiteljognak az azonosságát, s a latinok és a rómaiak közti perek eldöntésére külön bíróságot, a rekuperátori bíróságot tartottak, a mely külön peres eljárással 10 nap alatt tartozik minden pert eldönteni.* Mindenben teljes egyenjogúság volt a rómaiak és a latinok közt.

Ez után Róma erős kereskedelmi politikát folytat. *Utakat épít, a városok vásárjogát elveszi,* és a vásárokat áteszi Rómába. Csinál egy központosított gazdasági államot abból a szövetségből, a melybe belejutott, így keletkezik az első nagyobb római állam, s ez az első lépés arra, hogy egy országnak a fővárosa legyen.

58. Ezután következnek mindazok a háborúk, a melyekről feljegyzéseink vannak, a szamnit, az etruszk és a görög városok ellen. Rómának valószínűleg azért sikerült ezeket a népeket tartósan meghódítani, mert mindenütt vannak, a kik Rómát akarják fővárosnak. Ha nem lett volna az embereknek az a kívánsága, hogy Rómával védő és gazdasági szövetségük legyen, akkor Róma sohasem hódította volna meg őket. Kitűnik ez abból is, hogy Róma is sokszor súlyos vereséget szenvedett, s mindazonáltal a végső fejlemény az lett, hogy mindezek a népek egyesültek, és Róma nagy, hatalmas iparos és kereskedő állammá lett. Hannibál pl. Itáliában nagyon megverte a rómaiakat és mégsem tudta Itáliát meghódítani, mert nem tudott ottan szövetségeseket találni, a Rómával egyesült, Róma által „leigazolt” népek hívek maradnak Rómához, és nem akarják elárulni.

Itália után Róma más népeket hódít meg, főleg tengeri kereskedelme érdekében. E háborúban (a keleten) való sikereit is nagy mértékben segílyül hívása, védő szövetségének keresése magyarázza. Majd barbár népeket hódít meg főleg kizsákmányolás céljából, bár ilyen népeknél is vannak vezetők, a kik maguk kívánják a Rómával való egyesülést. Ezen hódításai is nagymértékben azért vezettek eredményre, egy nagy római birodalom megalkotására, mert a meghódított műveletlen népeknek is nagy mértékben érdekükben állt a Róma alá való tartozás, a Rómával való egyesülés.

Kitűnik ez abból, hogy élénk gazdasági forgalom fejlődött ki Kóma és a meghódított kelta, germán népek közt, a melynek következtében ez utóbbiak jóléte mindinkább emelkedik, továbbá élénkül a gazdasági élet Galliában. (Lamprecht, deutsche Gesichte I.)

De az államalakulás szempontjából nem szabad azt sem elfelejtenünk, hogy az a római nép, a mely Itáliában egységes államot képez, a mely a kultura és a gazdasági élet magas fokára emelkedik és a világot meghódítja, nem valamely régi egységes római faj vagy nemzet, hanem mindazokból a régebben egymástól idegen, sőt egymástól ellenséges fajokból keletkezett, a melyeket e fejezet elején, mint Itália lakosait felsoroltunk, és a melyeket látszólag Róma hadi szerencséje, valóban azonban a kikötőként és stratégiailag fontos várossal való egyesülés szüksége kapcsolt össze Rómával. A római állam írói, jogásza, államférfiai e különböző fajok egyikéből is, másikából is állottak elő-, és egy régi, ősi, eredeti, római népről vagy fajról és annak kitűnőségéről beszélni annyi, mint valamiről beszélni, a mi nem létezett. Róma első sikereit, t. i. Itália meghódítását annak tulajdonítani, hogy Róma város lakosai kitűnőbbek voltak, mint a többi italok (volszok stb.), és a későbbi sikereket, a világ meghódítását is a rómaiak ősrégi kiválóságának betudni, önmagának ellenmondó magyarázat. Már az ősi Róma városa is latinok és szamnitek összeolvadásából keletkezik és később ezekhez az Összes itáliai népek járulnak. A római műveltség és vallás is e különböző népek műveltségéből és vallásából tevődött össze.

Mommsen a latin szövetségről szóló, fönt emiitett lendületes helyen (Rom. Gesch. 2. Aufl. I. 41.) azt mondja, hogy ha a latin szövetség nem is foglalta magában ugyanazon időben az összes latin községeket, de legalább sohasem adta meg a tagságot nem-latinnak. Már ez sem egészen igaz; hiszen Róma a szövetség későbbi tagja. — mint tudjuk — csak félig volt latin civitás. De még hozzáteszi Mommsen, hogy a latin szövetség a „nemzeti egység” kezdetét jelentette, a melylyel minden néptörténet, „Volksgeschichte” (?) végződik, vagy a melylyel legalább végződnie kellene. Ámde, ha Itália története csak latin „nemzeti egységgel” végződött volna, a későbbi Róma állama sohasem keletkezett volna, mert az különböző nemzetek egysége és egy új nemzetbe olvadása volt, védelmi gazdasági és művelődési érdekből.

VIII. ELŐADÁS.

Az államalakulás alaptörvényének induktív bizonyítékai. Vegyes történeti adatok.

59. Mielőtt Rómáról egyéb történeti adatokra térnék, felemlítem azt az általános tényt — a mely szintén bizonyítja az emberi egyesületek keletkezéséről adott elméletem helyességét — hogy minden nagyobb állam történetének elején sok apró kis államot találunk, a melyekből később fejlődnek ki a nagy államok. Pl. Egyptom múltjában a későbbi birodalom helyén számos, „nomszoknak” nevezett kis közönséget találunk. A homéroszi időben a görögök számos önálló államra oszlanak, a melyek csak hadviselés céljából egyesülnek. És kétségtelen, hogy a görög városokat megelőzőleg létezett ott számtalan külön faluszövetség, úgynevezett fülek, a melyek megfelelnek a latin faluszövetségnek, tribuszoknak, a melyek olyan kisebb szövetségek, a milyen a civitas. A későbbi görög nemzet a fülek egyesüléséből származik. A bibliából tudjuk, hogy hány külön kis királyságot győztek le a zsidók, mikor Kánaánt meghódították. Caesar számos egymástól független gall államot ír le azon terület egy részén, a melyen ma három állam u. m. Belgium, Franciaország és Németország létezik. Saját történetünkben pedig tudjuk, hogy a magyar nemzet több, egymástól részben független, régebben kétségtelenül teljesen független törzs egyesüléséből keletkezett a mai magyar föld meghódítása előtt. A szlávoknál a zadrugákból (nemzetségi falu) keletkezett a zsupánia, ezek egyesüléséből háború esetén a nagy-zsupánia vagy nagy vajdaság. („Turner. Slav. Familienrecht. Idézve Schröder Rechtsgesch. 1. Aufl. 14.”) Rex. bazileüs és egyáltalán azok a szavak, a melyek uralkodót

jelentenek, régebben sokkal kisebb területre és kisebb számú emberre terjedő uralmat jelentenek, mint később. A nagykirályság a kiskirályságok egyesüléséből keletkezik, a kiskirályok megszűnnek és rendszeresen a gazdaságilag vagy hadilag legfontosabb kis állam királya marad az egyetlen király. Mindez azt mutatja, hogy különböző, nagy önállósággal bíró törzsek, amelyek tényleg egy nyelvet is beszéltek, rokonok voltak, csak az idő folyamán, bizonyos célok kedvéért egyesültek, szerződtek egymással és alkottak egy egységes nemzetet.

IX. ELŐADÁS.

Az államalakulás alaptörvényének induktív bizonyítékai: történeti adatok. A középkori nemzetek alakulása.

60. Most a ma létező európai nemzetek keletkezésére vonatkozólag említék még néhány adatot. A mai európai nemzetek közül nyolc nagyrészt a germánoktól származik. A germánok a legrégebb történeti feljegyzések szerint; Caesar és Tacitus korában — és ezt megelőzőleg is — számos apró államban éltek. Tacitus a *Germániá*-ban, a germánok csak egy részéről szólva, ötvennél több ilyen államot ír le; legtöbb ezek közül olyan, a melynek később neve is teljesen elenyészik, pl. kheruszkok, brukterek, szernnonok stb. Némelyek neve máig is létezik, pl. khattok (t. i. hesszek). Ezeknek a kis germán államoknak a jellege ugyanaz, a mi más fajok apró államainak a jellege: faluszövetségek. A germánok vadászok és baromtenyésztők voltak abban a korban, már átmeneti állapotban a földművelésre, és mint a kafferek vagy becsuánák, félig megtelepedve. Két-három falu egy Hundertschaftot képezett, a mely megfelelt a latin tribusnak s a görög fülé-nek. Egy-egy Hundertschaft körülbelül 1000 emberből állhatott. 10—20 ilyen Hundertschaft, tehát körülbelül 10—20,000 ember képezett egy állapot (civitas Tacitus szerint, Völkerschaft a mai német jogtörténészek szerint). Egy-egy ilyen állam akkora volt tehát, mint ma egy kis város. Az ilyen államok voltak e korban a maximális germán egyesületek. Ezek mind szuverének, egymástól teljesen független, önálló államok voltak, bár a közös származásukról volt valami közös hagyományuk.

Mannusz-tól (az embertől), illetve Mannusz három fiától származtatta magát a germánok egy része, és állítólag a három fiú nevének megfelelőleg oszlottak fel ingveonokra, isztveonokra és herminonokra. Talán voltak ezen kis államoknak közös vallási intézményeik is; ettől eltekintve, mindegyik teljesen önálló volt. Biztos adataink vannak arra vonatkozólag, hogy ezek az államok is könnyen felbomlottak. Egy-egy Hundertschaft kivált az egyik civitásból s csatlakozott egy másikhoz valami érdekből, pl. a hadi szerencse vagy szerencsétlenség következtében. Tehát a civitások nem nagyon forrottak össze. Maguknak a civitásoknak, illetve a civitások élén álló főknak még igen csekély hatalmuk volt az egyes Hundertschaftok felett, a melyek főleg csak hadi célból egyesültek civitásokba.

A kis államok különállása — mint tudjuk — megfelel azon műveltségi fok érdekeinek. (1. fönnebb III. fejezet.) Ez az első stádiuma a germán államalakulásnak, a melyről följegyzéseink vannak s erre vonatkozólag áll az, hogy a germánok nem egy nagy közönséget, államot alkottak, a milyen megfelelt volna faji egységüknek, sőt rokonsági legendájuknak, hanem számos kicsinyeket, a milyenek megfeleltek az ő érdekeiknek.

61. A második stádiuma a germán államalakulásnak a Kr. utáni III—IV. századba esik, a mikor a sok kis állam néhány nagy állammá egyesült, alemann, frank, bajor, szász, thüringi stb. állam (összesen 13; részben egészen új nevek) a melyek mindegyike több százezer emberből állott. Ezen összetett államokat helytelenül „törzseknek” szokták nevezni német (Stämme) és más nemzetbeli jogtörténészek is. E nagyobb államokba egyesültek az apró civitások közös érdekeik előmozdítása végett. Hogy mely civitások egyesültek, az nem függött a rokonságtól. Egy-egy nagyobb állam, u. n. törzs nem volt pusztán ingveonokhoz vagy az isztveonokhoz tartozóknak az egyesülése, hanem azok egyesültek, a kik egymás mellett laktak, egymással forgalomban éltek, a kiknek szükségük volt közös hadi, gazdasági és kulturális intézményekre. Konstatálják ezt a tényt azok a jogtörténeti írók is, a kik nem állítanak fel olyan elméletet az állam alakulásáról; mint én.

A „szászok” mondja Schröder (Deutsche Rechtsgesch. 1. Auflage 90.) a legnagyobb valószínűség szerint ingveon Völkerschaftoknak herminon kheruszkokkal való egyesüléséből támadtak;

az angolszászok ingveon és herminon sváb elemek egyesülésén alapulnak, a szász frankok alaptörzsét herminon kattok képezték, a kikkel isztveon származású Völkerschaftok léptek kapcsolatba. Észreveszi az ember, hogy szomszédsági viszonyok és politikai szükség a törzsek alakulásánál legalább is ugyanolyan befolyást gyakorolt, mint a rokonság. Brunner (Deutsche Rgsch. L kötet 41—48.) hét lapon részletesen adja elő, mint alakultak a törzsek az igen különböző rokonsági csoportokhoz, fajokhoz tartozó Völkerschaftok tokból. „Hogy ily szövetségek képzése nem-rokon Völkerschaftok közt is történhetett, mutatja — úgymond — az angolok és várnok egyesülése a türingiekkal. Mindent összevéve politikai momentumoknak kellett lenniök, a mik az új népcsoportosulásnak a maga jellegét megadják.”

Lamprecht szerint (Deutsche Gesch. I. 271.) szintén különböző fajok vegyültek össze „törzsekké”. A törzsalakulás szerinte (273. lap) „a nemzeti erők oly kifejtése volt, a mely kis Völkerschaft szűk terén túlmegy, a későbbi nemzeti egységhez való első fejlődési fok. Ezen alakulás *nem egyszerűen a múlthoz fűződik*; csak magvában felel meg a frank törzs az isztveon, az alemann a szvév-herminon csoport egy részének.*) Jóllehet tehát nem egészen idegen a törzsképződés a nemzetek ősidők óta létező mitologikus-genealogikus beosztásától, megkülönböztetendő, mint a jövő szervezete.” Mind a három író mint meglepő, különös tényt adja elő, hogy a germán törzsek politikai célok kedvéért való, a jövőnek szolgáló mesterséges egyesületek, szövetségek voltak, és nem pusztán leszármazáson, rokonságon és ezeken járó érzelmeken alapuló „természetes” egységek. Ezen előadás egyik oka kétségtelenül az, hogy a közhit szerint a germán törzsek, és általában a törzsek és a nemzetek ősrégi rokonságon, faji egységen alapuló természetes növények, vagy legalább is a törzs- vagy nemzettagok bizonyos közös érzelmei, műveltsége, hagyománya, de semmiképpen közös érdekek belátása folytán keletkezett egységek. De ezen előadás *másik nyilvánvaló oka/áz*, hogy e neves írók maguk is csodálkoznak rajta, hogy e törzsek így keletkeztek, t. i. célok és a jövő kedvéért. Ennyire át van ma hatva a tudomány az

*) „Egy részének”, tehát nemcsak hogy egyes törzsek különböző rokonsági csoportokból, fajokból alakultak, hanem ugyanazon fajok különböző törzsekbe szakadtak szét „a nemzeti egységhez vezető ezen belső fejlődési fokon”.

emberi egyesületek alakulására, és egyáltalában az emberek jogalkotó cselekvőségére vonatkozó hamis ösztönszerűségi tantól.

Mi tudjuk, hogy az emberek mindenféle egyesületei, a legkisebbek, a középnagyságúak (törzsek) és a legnagyobbak (nemzetek) is, általában mindig és mindenütt érdekek alapján, belátás folytán keletkeznek: ez egy általános, ez a *természetes* tény; ezen u. n. mesterséges szerződések és szövetségek felelnek meg az emberek természetének. Ilyenekről tesz tanúságot az egész történelem és az egész etnográfia, és mi ebben nem találunk semmi csodálatost. A közös származás, t. i. a közös fészekből való kirajzottság, és a nyelvnek, műveltségnek és a szokásoknak ezen alapuló hasonlatossága, valamint e hasonlatosság abban az esetben is, ha nem közös származás az alapja, csak előmozdítja a társas együttműködést és államképzést, mert megkönnyíti azt; e hatás egyik esete az államalakulás általános célszerűségi alaptörvények; de nem maga az alaptörvény; ellenkezőleg e hatást ellensúlyozzák más érdekek (hiszen ez a magyarázata annak, hogy kezdetleges körülmények között azok, a kiket közös származás stb. összeköt, nem képeznek egy államot, nem érzik magukat egy nemzetnek, sőt háborúban élnek egymással). Az a törzsi és nemzeti érzés, a mely a törzs- és nemzettaik közt létezik, és közös műveltségük, hagyományaik és szokásaik is, csak később fejlődnek ki, miután már egy államot alkottak, de egy állammá nem ez tette őket (mert az előtt nem is létezett), hanem az egyesülés célszerűségének belátása. Később mint konzervatív érzés fejlődik ki amaz érzés és megnehezít más még célszerűbb államalakulásokat. De valóban fejlődő, életképes embereknél csak megnehezíti, de lehetetlenné nem teszi azokat. És ez jól van így, mert a mit Lamprecht, Brunner és Schröder mint különös tény említenek, t. i. hogy az emberek célszerűségi alapon, a jövő kedvéért alakítanak politikai egyesületeket, és nem köttetik le magukat a múlt érzelmei által: ez az, a mi az emberek sorsának javulását bizonyítja a földön. Nem a közös jövő kedvéért, hanem a közös múlt kedvéért és alapján szervezkedni oktalanság volna. A táplálék, biztonság, egészség, műveltség, jóllét és béke szükségletének, az ember legmélyebb és legokvetlenebb szükségleteinek megfelelőleg és nem felületesebb érzelmeknek (melyek maguk is csak ama szükségleteknek félig tökéletlen eszközeit jelentik) megfelelőleg cselekedni, ez az, a mi biztosítja az emberek életét és annak

javulását. Szerencsére ama szükségleteknek erősebb idegfolyamatok felelnek meg, mint ezen érzéseknek, legalább azoknál az embereknél, a kiknek szervezete egészséges, és kik életre és fejlődésre vannak hivatva. Épen azért természetes, hogy az emberek azon szükségleteknek megfelelőleg cselekedjenek és nem ezen érzelmeknek megfelelőleg; természetes tehát az, a mit a nevezett írók különösnek és meglepőknek találnak, és különös és meglepő volna, ha az emberek pusztán a közös származás vagy a közös múlt folytán alakítanának együttes munkásságot kifejtő egyesületeket.

Persze ezen germán egyesületekre nem illik a törzs nevezet, a mely egy magból való keltezését jelent. E nevezet igen jól illik a tudomány tényeit nem ismerő bajor, szász stb. százába, a ki azt hiszi (csakúgy mint a régi frank), hogy az ő „törzse” egy eredeti, ősi faj; de nem illik ez bele tudományos előadásába a tényeknek. Ezen u. n. törzsek többszörösen összetett, többszörös államközi (nemzetközi) szerződéseken alapuló államok voltak, és nem volt bennük több törzsközösség, mint a későbbi és a mai vegyes származású emberekből összevegyült államokban és nemzetekben, sőt mint a mai uniokban, szövetséges államokban, államszövetségekben, és hármass stb. szövetségekben. Persze idővel kifejlődött bennök a közös nemzeti érzés, a közös műveltség, igen természetesen kifejlődött a közös múlt, és kifejlődött az egységes közös származás legendája, hagyománya. A szálifrank törvénykönyvben néhány századdal később a mesterségesen egyesült frankok büszkén vezetik vissza eredetüket közös ősré és mondják magukat ősidők óta létező nemzetnek.

De nézzük, hogy milyen szükségletek, a jövőnek milyen célja vittek ezen új államok alakítására. Lamprecht a következőképp felel e kérdésre (i. m. L 268. s. k. 1.): „A római történetírók nem tudnak elég sokat beszélni a germánok végtelen szaporodásáról... A kezdetleges kor nomád állapota szerencsés időkben a népesség gyors szaporodását megengedte és a nagyobb szám igényeit az új föld szerzése elégítette ki. E hajtóerők vitték a nyugati germánokat a kereszténységet megelőző népvándorlásaikra. Azóta azonban a vándorlás, a mennyiben a régi nyugat felé irányult, a római császárság határfalain megakadt. A népek szokott szaporodása csak úgy folyhatott ezentúl tovább, hogy *a nomáddet rryi exteuxir gazdaságít feladták; csak intenzivebb művelés, csak a földművelésre való eltökélt átmenet* nyújthatott eleget a

népesség szaporodó számának a végleg korlátolt területen. E fordulatot, a mely a munkától irtózó germán előtt gyűlöletes volt, ugyanaz a római szomszédság megkönnyítette, a mely elő is idézte. Hány római hadi fogoly került germán földre, a ki mint a földműveléshez értő, legjobban éppen a földművelésben volt alkalmazható. És mennyi szükségletet teremtett a római műveltségnek a Rajna balpartján való elterjedése a folyam germán partján is! Római hadjáratok befolyása, sok nemes egykori gall és ital tartózkodásának csöndes hatása, a kelta kereskedő hangos tolakodása: minden ugyanazon irányban hatott. Ama szükségleteket pedig csupán *a saját termelvények kicserélése*, saját germán munka értékesítése elégíthette ki. A vadászat, a hadi rablás hősei így szokták meg, hogy a munkában többé megbecstelenítőt ne találjanak; *szabályos mezőgazdasági üzemet kezdtek szervezni saját népies törvény szerint*, és ha maguk nem szívesen szántottak, vetettek és arattak is, mégis megtudták becsülni a nők és a rabszolgák munkájának gyümölcsét. *Népünk nyugaton a Rajna és az Elba, a Majna és a Duna közt, törzsökös paraszt, földműves nép lett. A változás a Kr. u. 1—3. században folyt le. Nem hagyhatta meg változatlanul a Jtoni alkotmányt. A kezdetleges kor bajtársi, hadi eleme háttérbe vonul, a társak gazdasági köteleke előtérbe lépett.* De vajjon kielégíthette-e a földművelésre való átmenet a gyors szaporodásra való nemzeti hajlamot? Nem állottak-e elő hasonló zavarok mint az előző, nomád kor elején? Most nem volt lehetséges még magasabb gazdasági rendszerre való átmenet segélyével a folyton növekvő népesség számára ellenállást találni . . . A nyugoti germánok vándorlásának második kora keletkezett. De a nyugat törzseinél ezek már nem voltak a korábbi idő értelmében való vándorlások. Földműves nép nem hagyja el oly könnyen a tápláló földet, anyagi gondok és erkölcsi köteleességek visszatartják. Csak rétegenként tolja előre fölös törzsi erőit; csak kényszerülve hagyják el a népesség régen letelepedett részei a kitűzött hazát, így a nyugati germán vándorlás szabad, a nyomás és ellennyomás által meggyökeresedett tömegek spontán tapogatózásával megy végbe; alig lehetne a tényleges lefolyás jobb ismerete mellett is megállapítani, mikor hagyta el egy nép hazáját és mikor vándorolt egy másik annak határai közé . . . E viszonyok között keletkeznek a törzsek. E (törzs keletkezési) folyamat általános, és így nincsen benne kétség, hogy okai is általánosak és azért közösek voltak.

Az első ősidő Völkerschafti-alkotmánya el volt avulva; háborura, rablásra és nyájhajtsára volt alapítva, és tökéletesen nomád állapotnak felelt meg/. Most a nép meg volt telepedve: a főnökök helyébe királyok léptek; a kifelé való népbéke is az állam legfőbb célja és java lett. Fönn lehetett-e tartani, lehetséges volt-e a védelem a régi Völkerschaft paraszt-fölkelésével? Az újabb foglalkozás a régi hadi erőnek mindinkább nagyobb részét vonta magához és békés munkához szoktatta, csak nagyobb törzs hada volt most képes az újonnan szerzett határt megvédeni, új megalapításában segíteni. Ezért e Völkerschaftok törzsi védő és támadó szövetségeire általános szükség volt. Csak természetes, hogy először a Rajnán Róma ellen támadnak. Itt a későbbi frankok és alemannok kis királyai kötnek ily szövetségeket, eleinte időnkint azon Völkerschaftoknak csupán egy részére kiterjedőket, a melyek később a két törzs neve alatt szerepelnek. De az állandó szükség állandó intézményeket követel; a szövetségek mindinkább maguktól értetődőbbek; mindenkorra szólnak: már nemcsak hadi ügyeket is közösen kezdenek rendezni; a szövetség neve már a szövetség területére megy át: a rómaiak Alemánniáról és Franciáról beszélnek.

„Az államszövetségi és szövetséges állam jellegén túl való ezen egység felé való fejlődésénél megáll a folyamat. Az alemannok 350 körül legkevesebb 10 király alatt állottak; egy évszázaddal utóbb — nem tudjuk, hogyan — egy herceg alatt vannak egyesülve. Világosabban, a történet legrikitőbb fényében történik az átmenet a frankoknál, a kiknél Klodvig a Völkerschaftok kis királyságait erőszakkal és csellel megszünteti és annak romjain háza törzsi királyságát megalapítja. A törzsi szervezetet sokkal kevésbé hozta létre a Rómával való ellentét, mint a letelepedettségre való átmenet; a törzsi szervezet népünk tulajdonképeni terménygazdasági állama és életformája. Valóban nemzeti földművelés kezdete, és ez a forma addig tart, a míg a városokban új nemzeti gazdasági forma csirái hajtanak ki.” Ime, a történetíró csupán adatai alapján, és a nélkül, hogy az államalakulás elméletét akarja megcsinálni, e nagyobb germán államok alakulásának okait ugyanoly gazdasági és védelmi viszonyokban találja, a milyenekben mi általában találjuk az ily nagyobb államok keletkezésének okait.

62. A következő századokban azt látjuk, hogy a törzsek nagyobb számának egyesüléséből ismét nagyobb államok, nemzetek,

országok, birodalmak lesznek. Ezek közül legnagyobb a frank birodalom. Nézzük ezt közelebbről, hogy a nagyobb országok természetét tanulmányozzuk.

A frank birodalom a germán törzsek részben önkénytelen, részben kényszerítve egyesülnek. Mindkét fajta egyesülésnek szemmel látható célja, hogy az újonnan elfoglalt területen az újonnan megszerzett kultúra, kereszténység neve alatt a római műveltség, a fejlettebb és békésebb közigazdaság és az annak megfelelő erkölcs biztosítsák a még ellenséges elemekkel szemben. Akár a meroving, akár a karoling korszak politikáját és hódításait nézzük, azt fogjuk találni, hogy e szükséglet vitt ama birodalom alakulására.

63. Rövid idő múlva a frank birodalom három királyságra oszlik szét. Kevéssel egymásután több osztás történik, ugyanazok a tartományok majd az egyik, majd a másik királysághoz csatoltatnak vagy csatlakoznak, míg végül meglehetősen megállapodottság következik be. Mi az oka e szétesésnek? Mi az oka e mozgásnak, ez ingadozásnak, ezen határozatlanságnak és újjáalakulásnak és végül megállapodásnak? Az, hogy az emberek oly államokat, oly védő, igazságszolgáltató, igazgató egyesületeket próbálnak alkotni, és több tapogatózás és kísérlet után alkotnak is, a milyeneket szükségleteik kielégítésére jónak látnak. Miután az új kultúra biztosított, a kereszténység felvétel, ellenségei legyőzettek, vagyis a frank birodalom célja elért, az emberek többé nem bírnak oly mértékben közös teendővel egész Nyugat-Európában, mint azelőtt, azért nem is akarják többé fentartani a közös szervezetet, az e célnak szolgált nagy államot, nem akarnak katonáskodni és anyagi áldozatot hozni tőlük távol élő, általuk nem osztott veszélyeknek kitett emberek és területek békéjéért, igazságszolgáltatásáért, műveltségéért. Pusztán a közelebbi szomszédok alakítanak államot, pusztán oly nagyságban, a melyet különböző érdekeik megkívánnak. És ama folytonos ingadozások, újjáalakulások onnan származnak, hogy nem tudják még, hogy az érdekeknek minő alakulás felel meg legjobban. És onnan, hogy ott, a hol egyoldalú érdek forog fenn, esetleg még nem győzte le a másik fél ellenállását.

Az új országok oly terjedelemben, oly határok között keletkeznek, a mily terjedelemben, a mily határok közt gazdasági,

védelmi, műveltségi érdekükben fekszik az embereknek ezen új országok megalkotása. És ha egy-egy ország egy országrészt, egy tartományt, vagy egy régi törzset meg akar magának szerezni, egy bizonyos határig ki akarja a maga területet kerekíteni, ez azt jelenti, hogy a maga érdekében levőnek találja azt; ha pedig egy tartomány elszakad valamely országtól és egy másikhoz csatlakozik, ez azt jelenti, hogy a maga érdekében levőnek találja az utóbbival képezni egy együttműködő egységet.

A mai országok — felszínesen tekintve — harcok és azok szerencséje szerint, tényleg és tudományosan tekintve a lehető legeredményesebb együttműködés elve szerint keletkeznek. Ugyanezen elvnek egyik nyilvánulását képezi a földrajzi viszonyok hatása is, a melyek a hasznos együttműködés határait megállapítják.

64. A frank birodalom a maga legjobb idejében is igen laza egység volt. Az egyes törzsek egymástól nagyon függetlenek voltak, engedtlenségek a törzsek, a hercegek részéről mindennapiak voltak. Az újonnan alakult kisebb királyságok is nagyon laza egységek voltak. Egyes részeik igen nagy önállóságra tettek szert; létrejött az ismert hűbéri szakadozottság, a központi hatalom igen csekély volt. Ezen országok nagykörű összeműködő egyesületek voltak; mint a völkerschaftok vagy a „törzsek”, de csak kevés feladatra nézve működnek össze, s összehasonlítva a mai államokkal igen kevésbé egységesek.

Mi ennek az oka? Az, hogy akkor az embereknek nem volt érdekükben bizonyos ügyek elvégzése végett nagy egyesületekben összeműködni, míg ma érdekükben van. Nem volt az érdekükben akkor a gazdasági élet fejletlensége miatt. Abban a korban ugyanis nem létezett az a fejlett közgazdaság, az a munkamegosztás, az a sűrű forgalom az ország távoli részei között, a mely ma létezik. Az emberek és javak nem mozogtak az ország egyik végétől a másik végéig. Egészen biztos adataink vannak, hogy a föld új, miveletlen urai alatt a régi római közgazdaság elenyészett, ipar és kereskedelem megszűnt. Tényleg gazdaságilag az emberek igen kis földön, csak a maguk falvában, a szomszéd falvakban és legfőlebb még a legközelebbi fővárosban éltek, a melynek vásáraitra eljártak, tényleg egy-egy tartomány volt a hazájuk. Műveltségileg szintén, mert nem jöttek össze távoli vidékekről, mert nem tanultak egymástól, mert nem voltak nagy központi iskolák. Ugyanezért

jogilag is ily kis hazák támadtak. Bizonyos ügyekben, a melyek tekintetében a nagyobbkörü összemüködés célszerű volt és tényleg létre is jött, a központi hatalmat elismerték és engedelmeskedtek neki; például, ha valamely veszedelmes ellenség fenyegette az egész országot; más ügyekben, az egyik országrész nem törődött a másikkal és szétszakadás támadt, a melyet lehetetlen volt megakadályozni. Mikor a délfrancia tartományok egész külön elszigetelt életet éltek az északiaktól és közös utakra, közös rendőrségre, közös igazságszolgáltatásra stb. szükség nem volt, természetes, hogy nem tartottak fön és nem tápláltak áldozatokkal közös főhatalmat.

A közös érdekeknek ezen absztrakt hiányán kívül a szétszakadásnak egyik oka az is volt, hogy a közös érdekek megvalósításának konkrét lehetősége sem volt meg. És épügy mint annak, ennek is oka a fejletlen műveltség volt. A ritkán lakott, mocsaraktó és erdőktől fedett földön az egységes állam lehetetlen, még a mennyiben in absztrakte szükséges volna is.

Ezek az okai a frank birodalom szakadozottságának és a belőle keletkezett országok hűbéri szakadozottságának is. A közönséges történetírás nagyon hiányosan tárgyalja a hűbéri szakadozottság okait. Két hibát követ el e tekintetben. *Az* egyik abban áll, hogy a hűbéri szakadozottságot helytelen, beteges, az emberiség természetes állapotával, a természetes, helyes államalakulással ellenkező jelenségnek tünteti fel. Egészen helytelenül: Miért volna csak az a természetes és csak az az egészséges, hogy az egész mai francia terület egységes, föltétlenül egységes államot alkosson? Akkor miért nem természetellenes, miért nem egészségtelen az, hogy egész Európa nem alkot egy államot, és hogy Európa államai csak föltétlen, részletes, időről-időre szóló együttműködési szövetséget kötnek? A dolog úgy áll, hogy minden kor olyan államot alkot, a melyeket szükségletei szempontjából jónak gondol (persze tévedhet és konzervatív érzések is útjában állanak az érdekek helyes hatásának). Ugyanígy szakadnak szét a hűbériség korának országai egyes részekre, egészségesen és helyesen, akkori gazdasági, műveltségi stb. fejlettségüknek, ismereteiknek megfelelőleg; a nagyobb centralizáció lett volna egészségtelen és helytelen. A történettel foglalkozók gyakran hangoztatják, hogy minden kor intézményei a lehető legjobbak, a melyeket alkotni képes, és ezen meglehetősen igaz tételt alkalmazzák is, de a hűbéri szakadozottságra nem, mert

e tekintetben abba a hibába esnek, hogy azt az államot, a mely be az ő korukba esik, tekintik az egyetlen helyes, természetes, az emberiség természetét kielégítő államnak. Pedig ez az állam sem a múltnak, sem a jövőnek, hanem csupán a jelennek természetes állama, és abból, hogy ez ma helyes, ma megfelel az emberek szükségleteinek, korántsem következik az, hogy a múltban is az lett volna a helyes, illetve, hogy a jövőben is az lesz az államnak helyes, az emberek szükségleteinek megfelelő alakja.

A mai, az emberiségnek igen szűk kis körére szorítózkodó, etnográfiaival magát ki nem egészítő világtörténetírás azon nézetnek ad kifejezést, mintha a középkori szakadozottság ennek a kornak sajátos, soha és sehol máskor, illetve máshol elő nem forduló tünetéje lett volna. Pedig ez nem áll. Az ily részlegesen egységes államok hasonló műveltségi fokon általánosak az egész világon és azért jönnek létre, minthogy ily műveltségi fok mellett forgalom pénz és mai értelemben vett adó nem igen van; így a tartomány közhatalmak egyszersmind földesuraságok, mert a közhatalom dologi szükségletei úgy fedeztetnek, hogy a földön tápláltatnak a dologi szükségleteket előállító munkások, a személyi szükségleteket kielégítők pedig úgy, hogy közvetlenül a föld termékeiből láttatnak el a katonák és hivatalnokok, és azért ily gazdasági állapotok mellett mindenütt lépnek föl hűbériséggel azonos alakulatok, a mint etnográfiai adataink mutatják is.

A másik hiba, a melyet a történetírók rendszerint elkövetnek az, hogy a szakadozottságot, a közhatalom erőtlenségét a partikuláris fejedelmek akaratára, engedetlenségére, hűtlenségére, rossz lelkületére vezetik vissza, a nélkül, hogy ezen akarat, lelkület okait tovább vizsgálják. Ugy tüntetik fel a dolgot, mintha természetes volna, hogy a tartományurak függetleníteni akarják magukat, nem engedelmessé válnak a közhatalomnak. Pedig a fejedelmek e tekintetben országaik gazdasági, műveltségi, védelmi szükségleteit vették irányadóul. Egyfelől, mert nekik maguknak érdekükben volt, hogy országik jólétnek örvendjenek, és másfelől, mert csak ily irányú politikájukban követték őket alattvalóik. Hűtlenségbe, elpártolásba, mely kárukra lett volna, nem követték volna őket. A „leg-sötétebb” korszakokban is, igen kezdetleges fejedelmek is, egészen átgondolt, tudatos közigazgatási (pl. kereskedelmi), közművelődési és védelmi politikát űznek, épúgy, a mint az ma történik, és ez magyarázza meg hűtlenségüket és elpártolásukat. A mely ügyekben

és a mely esetekben a fejedelmek célszerűnek találták, azokban engedelmessé váltak a központi hatalomnak, a melyekben nem, azokban cserben hagyták azt.

Hasonló hiba a történetírók részéről az is, ha a szakadozottságot a központi hatalom képviselői személyes gyengeségének tulajdonítják. A tények e magyarázatot megcáfolják. A mikor a központi hatalomra szükség van, hiába gyöngék a Merovingok, központi hatalom támad új alakban a Karolingokban. A mely intézményeket az emberek érdekében állóknak találják, azok létesítésére és fentartására alkalmas férfiak mindig támadnak; az intézmények sorsa nem egyik vagy másik egyestől függ, hanem attól, hogy mennyiben felelnek meg azok az emberek szükségleteinek, céljainak.

65. Hovatovább a hűbéri szakadozottság megszűnik és az egész országok egységesekké válnak, az egységes kormányzás kezdődik bennök; létre jönnek a mai egységes államok.

Mi ennek a változásnak az oka? Elég azt néznünk, kik támogatják ezen átalakulást, hogy ennek okaira rájőjjünk. Ezen átalakulás főpártolói a városok, az iparosok és kereskedők. A műveltség előrehaladásával ugyanis a földművelés termékenyebb lesz, az emberek egy nagy része azért állandóan iparral foglalkozhatik, az ipar is fejlődik, nagy ipar keletkezik, helyi nagy ipar, ezért távolba vivő forgalom, művelődési központok jönnek létre. Mindennek következtében az emberek érdekévé válik az egységes jó kormányzat az egész nagy területen, és azért pártolják azt.

A történetírók rendszerint elmondják, hogy a központi hatalom főtámaszai, a királyok segítői, a kereskedők és iparosok, a városok voltak, így elmondva e tény pusztá esetlegességnek tűnik föl. Legfőleg azt szokták hozzátenni a történetírók, hogy a kereskedők a hűbérurak erőszakoskodásai ellen keresték a király védelmét. De nem tüntetik ki azt a tényt, — a melyben pedig egyedül fekszik a dolog egész magyarázata — hogy t. i. egy fejlett munkamegosztás és egyesítés, nagy területre terjedő forgalom szükségkép megkívánja egy nagy terület kielégítő kormányzatát, nagy területre terjedő utakat, közegészségügyi biztonságot, védelmet, egységes (ez esetben római) jogot, egységes kereskedelmi politikát stb. ép úgy a mint a fejletlen, forgalom nélküli gazdaságnak η-em áll érdekében arra áldozni. Ez az alapoka az új alkotmány létrejöttelének.

Sőt még egy lépéssel tovább kell mennünk, hogy a felületes külső tényezők mögött az igaz, lényeges okokat megtaláljuk. Miért van e korban az iparosoknak és kereskedőknek oly nagy hatalmuk, hogy ők válnak döntőkké az állami életre nézve? A történetírók rendszerint megelégszenek avval a felelettel, hogy a fejlődő ipar és kereskedelem nagy gazdagságot juttat nekik. De e mellett nem szabad azt a triviálisnak látszó tényt elfelejteni, hogy e korban azért fizetik őket oly gazdagon, mert ez az ipar és kereskedelem, a melyet egyesek kezdenek, nagy jelentőségű az emberek jólétére, szükségleteik fedezésére; a kereskedők és iparosok gazdagsága és hatalma tehát azon alapult, hogy tevékenységük általában nagyon érdekükben feküdt az embereknek. Az emberek érdekeinek azonossága a kereskedők és iparosok érdekeivel juttatott ezeknek hatalmat, és midőn ezek e hatalom segélyével a foglalkozásnak megfelelő alkotmányt létrehozták, akkor csak azt tették, a mi az embereknek általában is érdekében volt.

Ime így jutunk hozzá, hogy az egységes államnak a városok hatalmával való létrehozásában, a városoknak a király iránti ragaszkodásában szintén azt az általános tüneményt találjuk, hogy az emberek oly intézményeket létesítenek, a melyek szükségleteiknek megfelelnek. Egyáltalában valamely osztálynak hatalmát, gazdaságát, tekintélyét rendszerint azon szolgáltatásból kell magyaráznunk, a melyet az a többi osztályoknak tesz, és legritkább esetekben erőszakból, elnyomásból. Ez magyarázza a műveltségterjesztő papok, a tartományi rendet létesítő tartományurak, és jobb földmivelést, sűrűbb népességet és nagyobb jóllétet lehetségesítő okosabbföldmivelők, majd nagybirtokosok, földesurak hatalmát és gazdagságát azon korban, a melyről mostan szólunk. Ezen kedvezmények érdekek kielégítésére alkalmas elmetermékeknek jutalmi voltak. Persze a jutalmak nem állanak mindig arányban az érdemekkel, túlzások keletkeznek az emberi cselekvőség e terén is, és a jutalmak túlélnek az érdemeket és átvitetnek érdemtelen későbbi nemzedékekre, és a nyert hatalom és gazdagság azután megakadályozza a későbbi jobb szervezet, az új szolgálatokat és azokat előidéző és biztosító új jutalmazásokat és új kedvezményes osztályok létrejöttét. A történetírók, szokásos tendenciózus irányukkal, a régi, már nem igazolt kedvezményeket visszaélésekből származóknak mondják, sőt azon tevékenységet, a mely régebben a többi osztályok javára volt, visszaéléseknek és erőszaknak keresztelik el, azt mondván például, hogy a kereskedők a hűbér-

urak visszaélései és erőszakoskodása ellen kerestek a királynál védelmet, vagy úgy magyarázván a reformációt, hogy a papok erkölcstelenek lettek stb.; pedig a dolog úgy áll, hogy az emberek a régi, a *régen jó* intézmények helyébe új, *most jó* intézményeket akarnak létesíteni, és a hűbérurak és papok alig lettek valamivel rosszabbak, mint a minők mindig voltak. Látjuk ma is, hogy a szocialisták az iparos urak és a kereskedő urak gazdagságát visszaélésből és erőszakból magyarázzák a helyett, hogy ipari és kereskedelmi téren úttörő voltukból magyaráznák azokat, és azt akarják elhithetni, hogy az ipar és kereskedelem rontott az emberek régi jólétén. Ám ez az előadás nem a leghasznosabb az emberi haladás ügyére nézve, melynek pedig használni akar. Gyűlöletet kelt ugyan az elavult intézmények ellen és azok változására ingerel, de az emberi haladás ügyének még jobban szolgálnának a javítások hívei, ha felvilágosítanák az embereket, hogy az elavult intézmények jók és jogosak voltak ugyan a maguk idejében, de kell, hogy ez intézmények helyét engedjenek a jobbaknak; utódok nem tarthatják meg maguknak örökké a hatalmat, a gazdagságot elvonva azt az emberi haladás más céljaitól pusztán azért, mert évszázadokkal régebben valaki, a kihez nekik semmi közük, az emberi haladásért cselekedett és szenvedett.

Ahhoz, hogy osztályok, melyek újonnan hatalomhoz és gazdagsághoz jutnak, hogyan alakítják át az intézményeket, még egyet kívánok hozzátenni. Az emberek gyakran nem látják át, hogy érdekökben van az intézmények oly változtatása, a mely újabb osztálynak enged befolyást a kormányzatra, és ellenállanak ily változásnak. Ilyenkor ezen osztályok pénzzel, mégis megnyert hatalmukkal *visszaélések segélyével* változtatják az intézményeknek legalább hatását, rejtve, csalva, vesztegetve alakítják át azokat. De ilyenkor is ezen osztályok azon hatalmat és pénzt használják fel a maguk terjeszkedésére, a melyet a többiek szolgálataikért engednek át nekik. És így ebben az esetben is régi intézményekkel szemben való visszaélések azért válnak lehetőkké az emberek akarata ellen, mert az emberek érdekeivel egyeznek, így látjuk, hogy kezdődő nagy ipar és kereskedelem mellett az ennek megfelelő intézmények csak úgy létesíthetők, ha a régi földbirtokos és terménygazdaságot vezető osztályok megvesztegettetnek, kegyeik megfizetnek. De a megvesztegetésre szükséges pénz csak azért áll az új nagyiparosoknak és kereskedőknek rendelkezésére, mert vala-

mennyi osztálynak szolgálatot tesznek, a melyeket drágán eladnak, Igy az emberek kerülő utón hozzák létre a saját javukra szolgáló intézményeket, csak korlátolt hatalmat adnak, de az magától nő. Ha nézzük azt a kort, mikor az ipar, kereskedelem és az egységes állam keletkezik, és nézzük, hogy kik erőszakoskodnak és éltek vissza a jogilag fenálló intézményekkel szemben, azt fogjuk találni, hogy nem a régi hűbérurak (ezek csak régi jogait gyakorolták) hanem a király és a városok nyomultak lopva, jogtalanul előre.

66. Ime így keletkeztek a mai európai államok. Lépésről-lépésre kísértük fejlődésüket, a 10—20,000 leiekből álló Völkerschaftoktól kezdve. Az emberek érdekeire vonatkozó belátása hozta létre ezeket s ezek is együttműködés céljából létesített egyesületek, akár csak egy kis részvénytársaság. Ezek az államok létrejöttek oly terjedelemben, oly határok közt, oly szervezettel, oly embercsoportokra nézve, a mely terjedelemben, a mely határok közt, a mely szervezettel és a mely embercsoportokra nézve az emberek az együttműködést mindenféle szükségleteik szempontjából célszerűnek találták. Elváltak: egymástól oly határvonalakon, a melyeken túl az emberek az együttműködést nem találták célszerűnek. Láttuk, hogy a Völkerschaft, láttuk, hogy az u. n. törzs, a hűbéri tartomány ily érdekeken, belátáson, szükségleten alapuló céltudatos intézmény volt. Láttuk, hogy a félig egységes, félig szakadozott hűbéri országról is ugyanaz áll; a mint hogy a legkülönbözőbb időkben találhatók oly határozatlan, átmeneti alakok is, a szükségleteknek megfelelő, részleges, egyes munkakörre vonatkozó egyesületek. És ugyanily egyesület a mai állam, vagy u. n. nemzet is.

És most nézzünk még egyszer szemébe annak a dívó elméletnek, a mely szerint az állam — és különösen a mai európai civilizált államok — (mert hiszen ezen elmélet képviselői, eléggé tudományellenesen, mindig csak a legközelebb fekvő és jelenkori jelenségeket tartják szem előtt) eredetileg létező nemzeteknek természetes szervezetei. Ezen elmélet szerint eredetileg természetesen léteznek nemzetek és egy-egy nemzet természetesen egy-egy államot alkot. Nemzetek pedig azon emberek csoportjai, a kik eredetileg ugyanazon fajhoz tartoznak, közös származással bírnak, egy nyelvet beszélnek, közös múlttal, közös hagyományyal, közös műveltséggel bírnak, és a kiket ezért közös „nemzeti szellem» tölt el. *i* ily csoportok szervezkedési formái, a dívó elmélet szerint, az államok.

Ezen elmélet tökéletesen hamis, és hamisságának kiderítéséhez nem is valami finom okoskodás szükséges, az a tényekkel napnál világosabban ellentétben van.

Már láttuk, hogy Caesar és Tacitus és még régibb latin tudósítók korában a germánok nem képezték egy, hanem számos egymástól független, sőt egymással ellenséges államot, jóllehet közös származásúak, egy nyelvűek, egy műveltségűek, egy vallásnak voltak; nem alkottak pedig egy államot azért, mert az nem volt érdekükben, sőt ellenkezett szükségleteikkel. Hogy mi volt a Völkerschaftok „szelleme,” hogy valamennyi összetartozónak érezte-e magát vagy nem, arról dokumentumaink nincsenek, de az ellenségeskedés az utóbbit bizonyítja. És az összetartozás szellemének hiányáról tanúskodnak azok a dokumentumok, a melyeket későbbi korról igenis bírunk. A későbbi törzsek idővel a legnagyobb mértékben ellenállanak az egységesítésnek; a frank birodalomban a bajorok, szászok stb. önállóak akarnak maradni, mert ezt érdekekben állónak gondolják, és ezen érdekeknek megfelelőleg a „szellem” nem nemzeti, hanem törzsi; bajor, szász stb. bajornak, szásznak érzi magát, büszke arra, hogy hagyományai vannak; egységes germán nemzet nincsen; a közös német nemzeti érzést és törekvést utálják és perhorreszkálják, mint ma a nemzeti szellem képviselői a kozmopolitizmust.

Midőn a római-keresztény földműves kultúra biztosításának szükséglete létrehozta a frank birodalmat, nem valamely germán nemzeti szellem töltötte el az embereket, hanem római-keresztény doktrinér-haladásos szellem. A meroving épügy mint a karoling uralkodók, nem germán nemzeti államot akartak létesíteni, hanem egyetemes keresztényt; nem germán nemzeti kultúrát akartak létesíteni, hanem római-keresztényt. És jól tették, mert amaz szegénységet, betegséget, bizonytalanságot és enyészetet jelentett volna, emez jelentette az európai haladás kezdetét. Ezt azért fejezzük ki külön, mert ma a német történetírók a német történet oly korszakait, a magyar történetírók a magyar történet oly korszakait, a mikor a külföldi áldásos befolyásnak engedtek tért, a nemzeti sülyedés korszakának nevezik. A keresztény befolyás korára nézve ezt a németek akkor teszik, ha liberális, egyházellenes célzatuk van valamely napi áramlat szolgálatában, például ha a kultúrharc szolgálatában állanak; a mai napi szükségletek miatt hasonlóan tanítanak a német történetírók a francia mű-

veltség befolyásának koráról Németországban, és a magyarok az olasz befolyás koráról az Anjouk alatt Magyarországon, a melyet a nemzeti szellem súlyedésének kora gyanánt siratnak.

És most nézzük az utolsó kort, a mikor az egyetemes keresztény birodalomra való törekvés helyén az új u. n. nemzeti államok, Franciaország, Anglia, Német-, Spanyol-, Olaszország stb. keletkeznek. Vajjon ezek eredetileg létező természetes nemzeteknek voltak szervezetei? Vajjon az erő, a mely ezeket létrehozta, a nemzeti szellem volt-e, a közös származás, a faji, nyelvi, műveltségi egység, a mint közönségesen tanítják? Hihetetlen bizony, hogy ezt tanítják, mert e tan a tényekkel homlokegyenest ellenkezik. Hiszen francia, angol, spanyol, olasz nyelv és faj és egységes német nyelv nem is létezett, a mikor ezen államok keletkeztek és fejlődtek. Hiszen e nyelvek különböző nyelvek keverékei: e „fajok”, a melyek ma ugyancsak telve vannak speciális „nemzeti érzéssel” és egymás iránt gyűlölettel, (érdekből: a földért, a kenyérért, a kalácsért) egymástól idegen, sőt a múltnál fogva egymással kezdetben még ellenséges fajok keverékei. Ha faji, nyelvi egység lett volna döntő az államalakulásban, akkor Franciaországnak, a melynek hódítói germánok voltak, sohasem lett volna szabad elszakadnia Németországtól, a germán-kelta-római Franciaországnak együtt kellett volna maradnia Angliával, sőt igazában egész Nyugateurópának egy államot kellett volna alkotnia. Ha faji, nyelvi egység lett volna döntő az államalakulásra és nem gazdasági, védelmi stb. szükségletek, Németországnak kellett volna legelőször válnia egységes állammá, a mely pedig legkésőbb — csak napjainkban — lett azzá. A különböző nemzetek, „fajok” együtt keletkeztek a különböző államokkal, valamennyire mindig (egész máig) hátramaradván a nyelvi és szellemi egység az állami egység fölött; így nemhogy a nemzetek alkották volna az államokat, hanem együtt keletkeztek velük, sőt, hogy a teljes igazságot kimondjuk: *a nemzetet és a közös nyelvet az emberek szükségleteik kielégítése végett épügy tudatosan-belátásosan csinálták, a hogy az államokat.* Mert a tények ezek: A közös egységes nyelvet egy-egy ilyen ország egész területén belül — adatokkal, okmányokkal kimutathatóan — ugyanaz az egész ország területére kifejlődött, közös egységes együttműködés hozta létre, a mely létrehozta a közös kormányzatot, a közös államot, t. i. a gazdasági forgalom és az evvel járó egységes közművelődés, a munkamegosztás, munka-

egyesítés és a forgalom által igényelt egységes bíraskodás, stb., a melynek ezen egységes nyelvre szüksége volt. Az egységes német nyelvet, olasz nyelvet — mint adatokkal kimutatható — kereskedők csinálták meg levelezéseikben, a tudósok könyveikben, a hatóságok rendeleteikben, a kormányzók egységes törvényeikben, a bíróságok és jogászok törvényeikben és tárgyalásaikban, mert szükségük volt rá. Ellenben a provence-i paraszt és a normandiai paraszt máig sem beszél egyformán franciául: ebben a nemzet kifejlődése az állam kifejlődése mögött maradt. E tartományok mindegyikében az illető tartomány sajátos vegyes nyelvét használták, de egy közös nyelvet használtak oly területen, a melyen belül az emberek ugyanazon vásárookra jártak, közösen védték egymást, közös iskolába jártak stb. Az egész nagy országra kiterjedő országos összeműködést végzők, a kereskedők és a céljaikra szolgáló hatóságok, a tudósok, az országutkésztők, a kereskedelmi politikusok csinálták meg az egységes országos nyelvet és nemzeti szellemet, küzdve eleinte tartományural, nagybirtokosokkal, paraszttal, a míg részben meggyőzték őket arról, hogy az egységes állam nekik is érdekükben van, részben pedig szuggerálták nekik az egységes nemzeti szellemet.

Nemcsak egy-egy állam, de egy-egy nyelv és nemzet területe is azon határig terjeszkedett, a meddig célszerűnek tartották az emberek, hogy együttműködjenek. Ez az oka annak, hogy földrajzi körülmények, hegyek, vizek határozzák meg nemcsak az államok, hanem a nemzetek és nyelvek határait is. Földrajzi körülmények azáltal hatnak így, mert célszerűtlenné teszik az együttműködést, nyereségtelenné a kereskedelmet, lehetetlenné a közös védelmet stb. Ez az oka annak, hogy a délfrancia franciának vallja magát és nem olasznak, és francia szellemmel van eltelve és nem olaszszal; ez az oka annak, hogy a Pireneusok elválasztják Franciaországot Spanyolországtól és a csatorna Angliától, és hogy Skandináviában külön nemzetek fejlődtek ki, nem németek. Később azután úgy látszik, mintha az egységes nemzeti szellem, melyet később konzervatív érdekek is ellentétesen erős érzéssé tesznek, hozta volna létre az államot. De ez csak látszat, és baj, ha a tudósok is ezt hiszik, és nem látják át, hogy az együttműködés hasznossága hozza létre az államot, a nyelvet, a nemzetet és a nemzeti szellemet.

X. ELŐADÁS.

Az államalakulás alaptörvényének induktív bizonyítékai: történeti adatok. A keresztény egyház és a keresztény-római császárság.

67. Mielőtt Európában az az államalakulás történt, a melyet az előző fejezetben leirtunk, ugyanott egyúttal két más államféle egyesület is keletkezett, a mely nagyobb terjedelmű volt, mint az eddig leírt egyes államok, ezeket magukban foglalta, ezek fölött állott. E két egyesület volt: *a keresztény egyház és a keresztény-római császárság.*

E kettőre is áll az az igazság, hogy az emberek szükségleteiknek megfelelőleg alkotnak államokat. És minthogy e kettőt nem lehet valamely dívó faji, nemzeti, vérrokonsági elméletre visszavezetni, hanem mind a kettő a kor sajátosságos szükségleteinek megfelelő specialitásban áll, a melyhez hasonló ritkábban lép fel az emberiség általunk ismert tényeiben, ennél fogva ezek kiválóan alkalmasak azon elméletnek megvilágítására, a mely szerint az emberek szükségleteiknek megfelelőleg, belátásosan alkotják meg az államot is, ép úgy, mint az államokon belüli intézményeket.

68. Nézzük először az egyházat.

Miben állott az egyház? Abban állott, hogy az összes keresztények, laktak legyen akármilyen országban, és alkottak legyen bárminő egyéb államot védelmi, gazdasági stb. érdekeik kielégítése végett, mégis valamennyien ossz e munkálkodtak bizonyos célok tekintetében. Az egyház főcélja volt természetesen a keresztény vallás tanainak, igazabban a római műveltség szolgálata, terjesztése és megszilárdítása. Az emberek összeműködése e téren abban állt,

hogy az összes keresztények áldozatot hoztak az egyház érdekében, földjeik nagy részét a keresztény vallás terjesztőinek, a papoknak adták a római-keresztény műveltség terjesztése érdekében. Az egyház parancsainak, jogainak alávetették magukat; az egyházat az állam, a pápát a fejedelmek, a zsinatokat az országgyűlések fölött állóknak tekintették, az államra nézve kötelezőnek tartották, hogy védelmi, gazdasági, igazságszolgáltatási stb. céljaira irányzott munkásságában az egyház nézeteihez, parancsaihoz tartsa magát, a keresztény vallás, igazabban az egyház tétéleit, tanait megtartsa.

69. Nézzük most a császárságot.

A császárság mintegy fegyveres ereje volt az egyháznak. A császárság feladata volt világi hatalommal szolgálni a kereszténység céljait. A császárságot az emberek szintén magasabb rendű hatalomnak tartották az összes kisebbrendű országos hatalmaknál. A császár erősítette meg az összes fejedelmeket s rendelkezett a fejedelmek fölött.

70. Vizsgáljuk meg, hogyan keletkezett e két egyesület, e két államhatalom az emberek belátása szerint, szükségleteikhez képest.

A keresztény egyháznak az államok fölötti államisága azért fejlődött ki, mert a középkor műveletlen népei, azoknak vezető férfiai az élet javításának főeszközét, a kor legfőbb szükségletét, a római magasabb műveltség átvételét és terjesztését, egy magasabb közgazdasági életnek, földmivelésnek, közlekedésnek, iparnak és kereskedelemnek, finomabb kényelmeknek, élvezeteknek, nagyobb-körü állami szervezetnek és evvel teljesebb békének, nagyobb jólétet biztosító családi intézményeknek, helyesebb büntetőjognak terjesztésében látták; és ezt a nép nagy tömegében csak úgy találták elterjeszhetőnek, ha a magasabb római műveltséget terjesztők egyszersmind a létező pogány vallást megszüntetik, a melynek papjai a létező alacsonyabb műveltséghez ragaszkodtak, és ennek helyébe a népnek új vallást is adnak; az idők folytán pedig átlátták a haladás, a római-keresztény művelődés vezetői, hogy munkájuk eredményét fokozza egységes tanító, hiterjesztő, béketerjesztő szervezet, az egyetemes egyház.

A császárság hatalma pedig azért fejlődött ki, a fejedelmek, tanácsadók, az alattok álló előkelők és népek azért ismerték el fölöttük állónak, azért engedelmeskedtek neki, mert valamennyi

újonnan művelt, új-keresztény népnek közös érdeke volt, hogy az új rend ellenségeinek, a még ősi hitű és hajlamú népeknek, továbbá a mohamedánoknak leverésére erős hadi hatalom álljon fönn, mely sikeresen végezhet ezen ellenségekkel. Ezért teremtették meg a császárságot.

71. íme határozottan az emberi szükségletek kielégítése végett, céltudatosan hozták létre az emberek a két nagykorú, középkori, sajátágos állami egyesületet. Mindkettőnek további sorsát szintén az emberek szükségletei döntik el.

Az első időben, mint adataink kétségtelenül tanúsítják, a császárság magasabbrangunak tekintetett, mint a pápaság, még maga a pápa által is, még pedig azért, mert az új műveltség biztosítása azon időben nagy mértékben követelte meg a fegyvert. Mihelyt azonban a fegyveres biztosításra többé szükség nem volt — az ősi hit és kultúra és a mohamedánok végleg leveretvén — az emberek, a fejedelmek, a vezetők, az államférfiak és népek többé nem akarták egy fölösleges császári szervezet fentartásának áldozatát viselni. Csak az egyház szellemi funkcióira, a tanításra áldoztak, de most fölmentették ezen egyházat a császárság felsőbb-sége alól, melyet most már visszaélésnek neveztek. Hogy mennyire nem lehet az intézményeknek a szükségletek által indokolt sorsát a legkiválóbb embereknek is megfordítaniok, mutatja a császári hatalom tönkrementése a Hohenstaufok alatt és dacára.

Az egyház szellemi vezetésére azonban tovább is folyton szükség van, ezért az egyház továbbra is fennáll, és az általa követelt áldozatokat az emberek viselik. Midőn azonban később a Kóma által művelté lett országokban Rómával versenyző, sőt a római egyház által helyeselt és fentartott tudománynál, világfelfogásnál, az egyház által praktikusán keresztül vitt jognál és erkölcsnél magasabb tudomány, világfelfogás, jog és erkölcs fejlődött ki; midőn a Rómával való műveltségi összeköttetést és annak való alárendeltséget többé nem találták szükségesnek, sőt károsnak találták, és elégségesnek a nemzeti műveltséget; midőn az egyetemes római-latin kultúra nyelve akadálynak mutatkozott nagyobb műveltségnek a nép köreiben való terjesztésével szemben; midőn az egyház, a mely az eddigi nagyipar nélküli terménygazdaság, földesúri és hűbéri hatalom szolgálatában állott, azt igazolta és avval azonosította magát, az új közigazdaság, az annak megfelelő

államhatalom és közigazgatás keletkezésének útjában állott: az emberek széttörték az egységes egyházat, hol egyszerre, hol fokozatosan; nem ismerték többé el, hogy a törvényeknek és az erkölcsöknek az egyház tanításával kellene egyezniök; az egyházi könyveket elvetették és az evangéliumhoz mentek vissza, a melyet többé senki sem ismert; ekkor nem akartak többé áldozni Róma nagyságának, hatalmának és szépségének emelésére; elvették a püspökök, szerzetek javadalmát és az alapítványokat, és új műveltségű iskolák létesítésére, újfajta gyógyításra, nevelésre, erkölcs tanítására fordítják azokat.

XI. ELŐADÁS.

A történet előtti államok. A vérrokonsági elmélet.

72. Az államok alakulásának alaptörvénye az, hogy az emberek oly államokat alkotnak, úgy működnek össze, a mint az szükségleteiknek megfelel; úgy működnek össze, hogy összeműködésükből a lehető legnagyobb előnyöket élvezhessék. E mellett a tétel mellett nagy mennyiségű etnográfiai és történeti adat bizonyít. Ezen adatok mellett azonban bizonyítja ennek a tételnek a helyességét az a tény is, hogy e tétel az emberi természettel, az emberi cselekvés általános természetével teljesen összhangban van.

Mások nem jutnak el ehhez a tételhez az államok alakulása tekintetében, hanem leírva az emberi egyesületek keletkezését a legkezdetlegesebb fejlődési fokoktól a legmagasabbakig, mindegyik fejlődési fokon másféle elvhez, másféle törvényhez jutnak. Kezdetben — azt mondják — az embereket összetartja az egy őstől leszármazás tudata. Később — azt mondják — a szomszédok is kezdenek egyesületeket alkotni, mert — szerintük — ekkor az az érzés támad az emberekben, hogy azoknak kell együtt egy egyesületet alkotniuk, a kik egymás mellett laknak. Még később szerintük egy nemzeti érzés támad, bár máskor azt tanítják, hogy ez az érzés kezdettől megvan az emberben. A következőkben azzal az elmélettel fogok foglalkozni, a mely az *első államok* keletkezésére vonatkozólag napjainkban uralkodó, hogy t. i. *az első államok a közös leszármazáson alapultak, hogy az első államokat a közös őstől való leszármazás tudata tartotta össze, az a gondolat, hogy azoknak, a kik közös őstől származtak, ezért össze kell működniök.*

Egyike a legerősebb okoknak, a mely erre az elméletre vezet, az, hogy a legtöbb népnél, így pl. a görögöknél, a rómaiaknál, a

germánoknál a legrégebbi időkre visszanyúló történeti hagyományok szerint olyan a családnál nagyobb egyesületek léteznek, a melyeknek tagjai közös leszármazásra vezetik vissza összetartozásukat és összeműködésüket. Például a görög városokon belül, de több városra átterjedőleg is, voltak régebbi egyesületek nyomai, a melyeknek a kezdetét, az eredetét a hagyomány a rokonságra, a közös leszármazásra vezette vissza, ilyenek voltak a görögöknél a genoszok és a fratriák, a rómaiaknál a gens-ek és a curia-k, a germánoknál a Sippék és Hundertschaft-ok. Ugyanilyen egyesületeket találunk a szlávoknál, az egiptomiaknál, az indusoknál, sőt az északamerikai indiánoknál is, az ausztráliaiaknál s másoknál. Dacára azonban annak, hogy ezen elméletet a tények támogatni látszanak, ez az elmélet mégis helytelen.

73. Az ellen a felfogás ellen, a mely szerint azok az emberek alkottak egy összeműködési egyesületet, azok védték egymást, a kik egy közös őstől származtatják le magukat, az első ellenvetés az, hogy *ez a felfogás még további magyarázatot igényel*. Igaz, hogy ennek az elméletnek felállítói azt mondják, hogy ez a természetes. Csakhogy a tudománynak nem szabad ezt a „természetes” szóval megmagyarázottak tekintenie; ebben az esetben is további magyarázatot kell keresni arra nézve, hogy miért hat a közös leszármazás úgy, hogy egy egyesület alakítására visz? Az, hogy a kik közös leszármazással bírnak, egynek érzik magukat, egy magasrendű érzelm, nem pedig valami olyan egyszerű érzés, mint ha pl. az ember viszketetést vagy meleget érez. Az, hogy a közös származásúaknak egymást segíteniök kell, egy összetett, nagyon bonyolult, magas rendű érzelm, a melyet szükségképen vissza lehet és kell vezetni a lélek alacsonyrendűbb érzelmeire.

A valóság az, hogy ha a közös leszármazásúaknak valami okuk, közös érdekük van az összeműködésre. akkor összeműködnek; magának a közös leszármazásnak tényéből vagy tudatából azonban még egyáltalában nem következik szükségképen az összeműködés ténye is. így áll a dolog pl. a gyermekeknek a szülők iránt való szeretetével is. Az összeműködést ez esetben is csak a célszerűségi belátás hozza létre, nem pedig a közös származás, és az érzelm, mely az összeműködés következtében az összeműködő emberek között megszilárdul, bármennyire lássék is valami a hasznosság belátásától független érzelmeknek, mégis a hasz-

nosság belátásán alapul. A gyermek a szüleihez tartozónak érzi magát, szereti szüleit, vissza-visszatér a szülei házhoz, hol mindig oltalmat talál, esetleg segíti szüleit. A gyermek és szülő közti ezen érzelem azonban nem függ a származástól, hanem a közös érdekektől. Ennek az érzelemnek az az oka, hogy évek hosszú során át nevelkedett fel a gyermek a szülőknél és sok jótéteményben részesült a szülők részéről. És honnan van a szülők szeretete a gyermek iránt? A szülők szeretetét elemeznünk kell, hogy e kérdésre megfelelhessünk. Van a szülőkből, némely magasabbrendű fajoknál, pl. az emlős állatoknál, sőt a madaraknál is, az anyában, esetleg az apában is, a mint megszületik a gyermek, azonnal valami erős hajlam, erős vágy a gyermek gondozására. Ezt a vágyat nem lehet az ember életében keletkező tapasztalatokból magyarázni, mert ez a vágy rögtön megvan, a mint a gyermek a világra jön. Nem elégedhetünk meg azonban oly magyarázattal sem, hogy ez természetes ösztön, a melyet tovább magyarázni nem lehet. Ez helytelen felfogás. Ezt a vágyat vissza kell vezetni az idegrendszerben vagy a lélekben végbe ment elemibb folyamatokra. Ez a magyarázat azonban nem tartozik ide. Itt azt akarom mondani, hogy a további szeretet, a mely kifejlődik a szülőkből a gyermek iránt, nagy mértékben a szülők és gyermekek együttlétén alapszik. Az együttlét folytán megszokás növeli ezt a szeretetet, nyújt neki fejlődési teret. A mely fajoknál a gyermek nem él ilyen sokáig a szülővel együtt, azoknál nem is fejlődik ki ily erős vonzalom; ha a gyermek eltávozik a szülőjétől, akkor ilyen erős érzés nem is fejlődhet ki köztük, mert az együttélés, a megszokás nem fejlesztheti, nem erősítheti meg a csirájában meglevő érzelmet.

Most már több nemzedéket véve — a mint ezt az elmélet fölteszi — azt, hogy testvérek, unokák, dédunokák és így tovább élnek közös egyesületben, ennek a magyarázatát abban kell keresni, hogy több gyermek együtt nevelkedvén fel, megszerették egymást; jobban és jobban megértvén egymást, mert közös nyelven beszéltek, jobban tudtak összeműködni. Ha tehát tényleg úgy állana is a dolog, hogy az első emberi egyesületek a közös leszármazás folytán jöttek, illetve jönnek létre, hogy azok képezik az első emberi egyesületeket, a kik közös leszármazással bírnak, még akkor sem a közös leszármazásnak valami misztikus hatása, valami közvetlenül ebből származó érzés tartja össze a közös leszármazásu embereket, nem valami olyan hit, hogy a közös

leszármazásuaknak segíteniök kell egymást, vagyis nem a vérségi kapocs tudata, hanem az a tagadhatatlan tény, hogy a közös leszármazásnak tényleg közelebb állanak egymáshoz, jobban ismerik egymást, könnyebben alkothatnak céljaikra való tekintettel egyesületeket.

Régekte úgy fogták fel a közönségek keletkezését, hogy nemcsak egyes családok, hanem nagy törzsek, sőt egész államok is közös leszármazás alapján keletkeztek. Ezt az elméletet azonban fel kellett adni az adatok ellentmondása folytán, mert ezek arról tanúskodnak, hogy rendes tünemény az együttélők szétszakadása és az idegenek egyesülése az életszükségleteknek megfelelőleg. Ezt az elméletet ma már csak annyiban tartják fenn, hogy az első emberi egyesületek a közös leszármazás alapján keletkeztek. Azonban ezt is nagyon korlátoznunk kell. Csak annyiban áll ez az elv, a mennyiben a közös őstől leszármazottakra nézve az összeműködés könnyebb volt. De a vérségi kötelékkel a legkezetlegesebb időben is más célszerűségi okok versenyeztek, sőt a vérségi kötelék a többi tényezővel szemben nem is volt valami fontos tényező.

Már emiuttem, hogy a vérségi elmélet híveinek egyik erősnek tartott bizonyítéka, a mely legközelebb fekszik, az, hogy tényleg találkozunk régi időből származó közönségek nyomaival, a melyek az emberek magyarázata szerint a vérségi köteléken alapulnak.

Először is bizonyos ezzel szemben az, hogy számos olyan népet ismerünk, a melyeknél ilyen közönségek, ilyen elméletek nincsenek. Az afrikai kaffereknél, becsuánoknál, hottentottáknál pl. nyoma sincs az ilyen közös leszármazásra visszavezethető összeműködésnek. De ha fölteszszük azt, hogy ezeknél a népeknél is voltak és vannak közös leszármazásra visszavezetett egyesületek, csak nem tudunk róluk, még akkor is fogjuk látni, hogy az ilyen egyesületeknek egészen más a helyes magyarázata.

Az a tény, hogy az emberek egy közönsége közös leszármazásának vallja magát, még semmit sem bizonyít a közös leszármazás mellett. Hiszen olyanok, a kikről bizonyosan tudjuk, hogy nem közös leszármazásuak, idővel rendszeren visszavezetik származásukat egy közös őstre. A frankok pl. több Völkerschaft egyesüléséből származtak. Később azonban egy közös őstre vezettek vissza keletkezésüket. A magyar nemzetnek is van egy mondája, a mely szerint a magyar nemzet Nimródnak Magyar nevű fiától eredt. Ez a természetes okoskodása az embereknek, a mikor még

történelem nem létezik. Sőt az egész emberiséget is egy emberpártól származtatják le. Az ilyen hagyomány azonban nem bizonyít semmit. Ki hinné pl. hogy a zsidó nép Jákobnak 12 fiától származott; vagy azt, hogy Noé 3 fiától származtak a semiták, kamiták és Jáfét u. n. utódai?

Vannak pozitív adataink arra vonatkozólag, hogy azok a kis közösségek, a melyek közös származás alapján látszanak állani, és a melyeknek a tagjai közös leszármazásuaknak vallják magukat, nem közös leszármazásuak. így pl. tudjuk, hogy bár a rómaiaknál el volt terjedve az a magyarázat, hogy egy gensnek tagjai egy híres közös őstől származnak, mégis maguk a rómaiak megengedték azt, hogy a gerisekbe idegenek is beléphessenek. Sőt vannak római írók, a kik azt mondják, hogy a gensnek tagjainak közös nevük volt, de közös származásuk nem. Kétségtelen továbbá az, hogy a rómái gensbe tartozók nem tudták azt, hogy miféle rokonságban vannak egymással. Csak azt vallották, hogy közös őstől származnak, a kinek nevét viselik mindnyájan, a leszármazás részleteivel azonban sohasem voltak tisztában.

A germán Sippékre vonatkozólag épen egy német írónál, *Gierke*-nél találunk adatokat abban az irányban, hogy a Sippe nem volt rokonsági kötelék, *Gierke* ugyan azt állítja, hogy a Sippe rokonsági kötelék volt. Több adat, a melyet felhoz, azonban épen az ellenkező mellett bizonyít. Azt mondja, hogy a Sippe tagjai esküt tettek egymásnak, továbbá, hogy a Sippéből ki lehetett lépni. *Gierke* szerint nagymértékben mindenkinek saját akaratától függött, hogy melyik Sippébe tartozzék. Kiki viszonyai szerint ehhez vagy ahhoz a Sippéhez csatlakozott. Mindez arra vall, hogy a Sippe tagjai nem voltak rokonok.

A frátriákra és kúriákra nézve semmi adatunk nincs sem az egyik, sem a másik irányban.

74. Ezek után iparkodunk magyarázatát adni annak, hogy hogyan keletkezett ama hagyomány; megvizsgáljuk, tekinthetjük-e amaz ősi államokat másnak, mint érdektársak összeműködésének, a mely épen úgy jött létre, a mint egyáltalában láttuk hogy emberi egyesületek keletkeznek. Iparkodunk megmagyarázni, miért fejlődött ki a leszármazás alapján való összetartozás látszata.

Azt mondják az írók, és ez egészen kétségtelen, hogy az állandó letelepedéssel megszűnik a vérrokonságra hivatkozás,

és ennek helyébe lép az a felfogás, hogy azoknak kell összeműködniök, azok képeznek egy egységet, a kik szomszédok, a kik egy faluban élnek. Azt mondják az írók: ez nagyon természetes dolog, mert mikor az emberek letelepednek, akkor azok „érik magukat egynek”, a kik együtt vannak letelepedve.

Ez a magyarázat azonban egészen helytelen, mert azt teszi fel, hogy okvetlenül kell, hogy az embereket valami „természetes^A kötelék összefűzze, mely független a hasznosságtól. De ha föl is teszszük, hogy ez így van, akkor is fölmerül még a következő kérdés; Ha a vérségen alapult összeköttetés megfelelt bizonyos érzésnek, akkor nem lehet érteni, hogy miért kellett épen a letelepedéssel amaz érzés által diktált egyesülésnek megszűnnie?

Adhatjuk azonban egy igen plauzibilis magyarázatát ama felfogás keletkezésének és megszűnésének.

Ha ma azt kérdezzük, hogy kik magyarok, kik franciák, kik angolok, miért tartozik valaki ezen nemzetek egyikéhez vagy másikához, akkor a legtöbb ember azt fogja felelni, hogy azért, mert abban az országban született. Tudjuk ugyan, hogy a mi honossági törvényünk szerint nem a születési hely döntő az állampolgárság szempontjából, hanem az, hogy vájjon magyar állampolgár volt-e az illetőnek az atyja vagy nem? Ha magyar állampolgárnak külföldön születik gyermeke, az mégis magyar állampolgár. Törvényünk értelmében magyar állampolgárrá lehet akárki, ki be tudja bizonyítani, hogy nem ártalmas ember sem moraliter, sem anyagilag; ha pedig valaki nem akar magyar állampolgár lenni, kiléphet az állam kötelekeiből. Továbbá ha valaki hosszú ideig távol van és nem mutatja, hogy állampolgár akar lenni, vagy nem teljesítheti állampolgári köteleességét, akkor az elbocsáttatik, illetőleg megszűnik magyar állampolgár lenni. Mindezek a szabályok voltaképp azt jelentik, hogy azok magyar állampolgárok, a kik mint állampolgárok közre akarnak működni a magyar államban, és a kinek a többiek ezt megengedik, szóval az, hogy ki magyar állampolgár, ma az illetőknek összeműködési akaratától függ. ez pedig attól függ, hogy az illetőknek érdekükben van-e valakinek az állampolgársága. A távollevőket pl. azért nem tekintik állampolgároknak, mert hiába tekintenék, a mennyiben ezek tényleg nem működnek össze a közönséggel, tényleg nem állampolgárok. Azokat, a kik össze akarnak működni, azért veszik fel, ha különben nem ártalmas emberek, mert ma egyáltalában célszerűnek tekintik azt,

hogy mennél több állampolgár működjék közre. Magyar állampolgárnak külföldön született gyermeke azért magyar állampolgár, mert a távollévőről azt teszik föl, hogy csak bizonyos ideig maradnak külföldön. Ha idegennek a belföldön gyermeke születik, ez nem magyar honpolgár, mert azt teszik föl, hogy az idegen csak ideiglenesen tartózkodik itt, különben kérné felvételét a magyar állampolgárok közé. Igaz, hogy némelyeket pl. a kik katonaság alól akarnak szabadulni, nem engednek el a kötelékből. Ennek azonban az az oka, hogy az emberek meggyőződése szerint érdekük ellen volna az ilyeneknek elbocsátása. Régebbi időben általában véve a magyar állam kötelékéből senkit sem akartak sem ki, sem abba bebocsátani, mert ez látszott hasznosnak. Látjuk tehát, hogy a magyar állampolgárságra vonatkozólag az emberek érdekei határozók. A mai törvény kifejezi ugyanazt, a mi a közönsége körére nézve mindig határozó volt, és ha más elvet látunk némely esetben fellépni, pl. ha néha a születési hely irányadó az állampolgárságra nézve, ez csak azért van így, mert ilyenkor ez az elv összeesik a törvényben nyilvánuló főelvvel. A legtöbb ember felfogása szerint valaki mégis azért ilyen vagy olyan állampolgár, mert itt vagy ott született; az emberek születési helyéhez kell ragaszkodni, ott legyen sírja is, a hol bölcsője ringott; szóval: a legtöbb ember helyi kapcsolatnak fogja fel az állampolgárságot, valamely közönséghez való tartozást. Van azonban egy másik kapocs is, a mely a legtöbb emberre nézve ép úgy fenforog, mint a bizonyos területen való születés. Az embereket az a tény is bizonyos országhoz, bizonyos közönségbe köti, hogy élő emberektől származtak, a kik ennek a közönségnek a tagjai. A legtöbb magyar ember magyar állampolgároktól származik. Az emberek azonban ma sohasem mondják, hogy ők azért magyarok, mert apjuk magyar volt. Épen így, ha azt kérdezzük, miért tartozik valaki bizonyos községhez, pl. miért kecskeméti; a válasz az, hogy azért, mert Kecskeméten született, bár az egy-egy községbe tartozók is nagyrészt származás, nemzés által is össze vannak fűzve a község régebbi és többi tagjaival. Az emberek tehát úgy a községi, mint az állami összetartást helyi összetartozással és nem a vérségi összefüggéssel magyarázzák. Képzeljük el már most, hogy az emberek vándorolnak, mint a múltban azok, a kiktől a mai európaiak szokták magukat származtatni. Tegyük fel, hogy azok az emberek folyton vándorolnak.

Ezen vándorlás közben is léteznek összeműködések, összeműködő egyesületek. *Ha elképzeljük, hogy az egyesületeknek számai vándorolnak így helyről-helyre, ugyan mi lehet az, a mivel valaki indokolhatja, hogy egy bizonyos egyesülethez tartozik?* Nem indokolhatja ezt azzal, hogy ő bizonyos helyen született, sem azzal, hogy ő egy bizonyos helyen lakott. Ha pl. egy görög az alkmeonidáktól vagy egy római a Júlia gensből vagy egy germán a Algotfingok Sippéjéből származott, akkor a vándorlás közben az ezen nemzetséghez való tartozását csak azzal indokolhatja, hogy ő oly szülőktől származott, a kik vérségi összeköttetésben állanak ezzel a közönséggel, s minthogy ezek a közönségek együtt maradtak, összeműködtek továbbra is, a gyermekek ugyanabban a közönségben maradtak, mint a szülők. Azt mondták ennek következtében, hogy minden ember tartozik bizonyos csoporthoz, a melylyel vérségileg van összekötve, a melyhez tartozott az ő atyja, az ő nagyatyja, tartoztak összes ősei. Az embert tehát vérségi kapocs, rokonsági kötelék, leszármazás fűzi valamely emberi egyesülethez.

A mondottakkal bizonyítottam, hogy a vándorlásnál okvetlenül ki kellett fejlődni a leszármazásra való hivatkozásnak. Ez a közös leszármazás azonban egészen más, mint az, a melyre a leszármazási teoria hívei hivatkoznak. Egészen más dolog az, hogy bizonyos emberek azért tartoznak egy közönséghez, mert a szülők ugyanahhoz a közönséghez tartoznak a múltban, és egészen más dolog az, hogy a különböző embereknek a szülői ugyanazon őstől származtak le. Nagyon valószínű, hogy az emberek valamikor az alatt, hogy azért tartoznak egy közönséghez, mert vérségi kötelékek által fűződnek össze, csak azt értették, hogy az őseik is ahhoz a közönséghez tartoznak. De ez a leszármazás roppant könnyen átvisz a másik értelemben vett leszármazásnak a gondolatára. Ha az emberek előtt ugyanis az a kapocs lebeg, hogy ők azért tartoznak bizonyos közönséghez, mert apáik is ehhez tartoztak, s apáik azért tartoztak ehhez a közönséghez, mert az ő apáik is ehhez tartoztak, akkor nemzetségről-nemzetségre visszafelé menve mindig kevesebb őshöz, s végre egy közös őshöz jut el a fantázia, s így könnyen kifejlődik az egy közös őstől való leszármazás teóriája.

Ez a vélt közös ősz gyakran bizonyára egy régi híres főnöke volt a csoportnak, a ki után a csoport magát nevezte. Tudjuk, hogy az

indiai dombvidékiek, ha vándorolnak, a főnökről, a vezérről nevezik el magukat. Már most nagyon valószínű, hogy a múltban is, mikor a népek vándoroltak, szintén a főnök után nevezték el magukat, ennek vagy annak a főnöknek az emberei voltak. S ha felteszszük azt, hogy a főnöki hatalom örökletessé vált, a minthogy azzá is vált, és hogy a főnöki hatalom minden közönségnél egy-egy családnak a birtokát képezte, akkor valószínű, hogy az egész közönség e család után nevezte el magát. Ebből az elnevezésből idő folytán könnyen származhatott az a hit, s ezt számtalan adat is tanúsítja, hogy az egész közönség abból a családból, illetve annak a családnak az ősétől származik. Alkmeon pl. egy nevezetes főnök lehetett; az utódai alkmeonidáknak nevezték magukat; de így nevezte magát az egész közönség is, a melynek elődei fölött Alkmeon valaha főnök volt. S az alkmeonidák később könnyen hihették azt, hogy valamennyien Alkmeon utódai. Számos népnél az ily csoportok állatok után nevezik magukat, és ezen állat jelzi a csoportot a kezdetleges képírásban is. Ily népeknél az a hit támad, hogy e csoportok tagjai ettől az állattól származnak. Oly tény, mely fényesen bizonyítja, hogy minden alap nélküli származási elméletek lehetségesek.

Már most, így a vándorlásból magyarázva a leszámazásra való hivatkozást, megértjük, hogy a letelepedésnél, a mikor már hivatkozhattak egy területre, a melyen egymáshoz közel laktak, megszűnt a származásra, ezen a múlthoz tartozó, a jelenben kézzel nem fogható tényre való hivatkozás.

FÜGGELEK.

Bíró Lajos a pápuákról.

Kiváló utazónk és természetvizsgálónk Bíró Lajos, a ki hosszabb időt töltött Új-Guineában, a *Természettudományi Közöny* 1903. decemberi számában leírását adja a pápuák társadalmi állapotainak. E leírás is, mint annyi más néprajzi adat, úgy látszik, teljesen megerősíti a jelen előadásokban foglalt elméletet, valamint azon nézeteket, a melyeket *A jog keletkezéséről és fejlődéséről* c. dolgozatom (2. kiad. 71. 1.) a kezdetleges ember lelki természetéről előad. Közlöm e leírásból a következő részt:

„Új-Guineának kivált északi és keleti részében nem szükséges a szárazföld belseje felé törekedni, hogy idegen hatástól teljesen mentes, őseredeti állapotban levő népet találjunk. . . .

„Szokni kell hozzá, hogy megtudjuk látni a maga sajátos világosságában a pápuavilágot, ezt az egyszerű, még a mai napokban is igazán kőkorszakbeli életet, mely az ásatások tanúbizonyossága szerint sok-sok ezer év előtt az egész világon el volt terjedve. A fejlett európai társadalomra nézve épen az teszi nem csupán érdekessé, hanem tudományosan is megbecsülhetetlenné, hogy csodálatosképen kőkorszaki mivoltában maradt meg, annak prototípusául, hogy milyenforma lehetett valamikor a kőkorszakbeli társadalom, s azok között a mi eleink. Társadalmi fejlődésbeli kérdésekben összehasonlításul ez a nép a kezdőpont, a miénk a végső.”

„Helytelen volna azonban azt föltételeznünk, hogy minden főbb társadalmi tényező egyenlően embrionális állapotban található fel nálunk, talán épen úgy, mint a sok ezer év előtti óvilági

kőkorszakbeli embereknél. Az évezredek bizonyára ő felettük se suhantak el nyomtalanul, hogy triviálisan fejezzem ki magamat, ők se mostanában lettek majmokból emberekké. A változás és fejlődés folyamata bizonyára ő náluk is érvényesült. De ez máskor tárgyalandó kérdés; most elégedjünk azzal, hogy megismerjük, milyen ez a kőkorszakbeli társadalom jelenleg.

„Bizony az nagyon egyszerű, kezdetleges és szervezetlen. Ha európai szempontokból kiindulva keressük, hogy hol itt az ország, hol a fővárosa, határai, királya, törvényhozása, alkalmazottai, törvényei, rendőrsége: még csak megkérdezni se tudjuk az ő nyelvükön, mert arra szavuk sincs, fogalmuk sincs. De azért találunk itt nem sátorozó, hanem rendes állandó lakóhelyeken csoportosult népet, uratlan föld nincs egy talpalatnyi sem, viselnek háborút, kötnek békét, van élet- és vagyon-biztosság, felosztva a jogok és kötelességek. Más formában meg kell tehát lenniök azoknak az intézményeknek is, a miket keresünk.

„Keressük, van-e vallásuk, iskoláik, művészetök, iparuk, kereskedelmük? Emberbaráti intézményeik, orvosai? Tanítót, papot, művészt, tudóst nem lelünk köztük; iparosműhelyt, áruházat, kórházat nem tudunk fölfedezni náluk. De megtaláljuk köztük egymás megbecsülését, tisztességtudást egymás iránt és idegennel szemben; nem dicsérik a bűnt, elítélik az erkölcstelenséget, elő tudják állítani mindazt, a mire szükségök van, sőt nem tagadhatjuk meg tőlük a művészi ízlést sem. Résztvevők a szenvedőkkel szemben, segítik a bajban levőt, megbecsülik az öregeket, gondoskodnak az özvegyekről és árvákról, ápolásban részesítik a betegeket. Megtaláljuk náluk mindazokat a jó tulajdonságokat és erényeket, melyek akármelyik műveltebb népnek tulajdonságai, ellenben nem hiányoznak azok az árnyoldalak sem, a melyek mint bűnök és hibák minden néppel kódósek. Érvényre jut nálunk is minden erény és hiba, a mi általánosan emberi.

„Nomád életet folytató pápua-törzs egyáltalában nincsen; mindannyia állandó lakóhelyen letelepedett, földműveléssel foglalkozó nép. Házaik anyaga csupán fanemü; követ itt még az európai sem használhat építkezéseikhez a gyakori és erős földrengések miatt, melyből átlag minden két hétben kijut, a nélkül, hogy hegycsuszamlásokon kívül valami káros nyomot hagyhatna hátra. Ezek az ő házaik, a mi szemünkben ugyan csak kunyhók, mindamellett, ha nem is érnek el monumentális nagyságot, mind hagyo-

mányos tervszerű építésmódjok, mind bizonyos fokú művészi készítésük miatt kiérdemlik még a mindent kicsinylő európai elismerését is. Külön épületben lakik minden egyes család, sőt a több feleséges embernek mindenik neje, a mellett nem hiányzanak középületeik sem.

„Táplálékukat rendszeresen természetett kultúrnövényeik adják, vadon termő növények nem játszanak konyhájukon lényegesebb szerepet, mint a miénken. Húsneműek közül legfőbb táplálék a hal és a disznó, mert más házi állatot még látásból is csupán az európaiakkal való újabb érintkezés után ismernek. Ételeiket hagyományos módon kifejlett konyhai művészettel elkészítve, sütve, vagy főve eszik, s ha összehasonlíthatók, alighanem elismerni volnánk .kénytelenek, hogy mi több nyersét eszünk, mint ők. Tökéletesen hiányzik azonban táplálékaik közül a tej, mivel náluk tejet adó állat nem volt ismeretes, s ettől való undorodásuk a legnagyobb oka annak, hogy nem nagyon jó véleménynyel vannak a mi étvágynak megfelelő ételek iránt.

„A velök való érintkezés közben meglep bennünket barátságos modoruk s vidám kedélyök. Békés viszonyok között élet- és vagyonbiztosság uralkodik nemcsak közöttük, hanem velünk szemben is. Erősebb indulatkitörések, harag és boszúállás, különösen a hirtelen tette gerjedés nem olyan gyakori az emberek közt való érintkezésben, mint minálunk; lelki állapotuk egyenletesebb; a kedélynek végletek közt mozgó változásai, mint a mi ideges társadalmunkban, alig láthatók náluk. Az igaz, hogy nem is ismernek, és sohasem élveznek semmiféle idegrontó szeszes italt.

„Társadalmuk a legtökéletesebben berendezkedett szociáldemokrácia. A kinek ez az ideálja, annak e tekintetben ideálisabb helyet és körülményeket a valóságban egyebütt alig lesz lehetséges fölfedeznie. Semmi gúnyos célzás nincsen ebben a megjegyzésben.

„Alapja, kiindulása és végpontja a pápua-társadalomnak a család, a nélkül azonban, hogy az egyes családtagok jogait valamely láthatóan jelenkező fő magához vonná és a családtagok kötelességeit szabályozni hatalma volna. A tulajdonképeni főnek a családban az anyát lehetne tekinteni, mert ő utána számítják a család illetőségét a családok egyesületében, a törzsben, de valójában az apa a főszemély a családban. Több család egyesülése alkotja a törzset, melynek szintén nincs határozott jogokkal és hatalommal bíró

képviselője; számra, nagyságra is különböző, sokszor csak a falu népségének egy töredékére terjed ki, de magában foglalhat egy vagy j több falut, sőt egész vidéket is. Az is gyakori, hogy egymástól *különnemű családok kisebb-nagyobb szövetkezéséből áll elő. Ezek a törzsek még csak lakóhelyük szerint se csoportosulnak; nyilván tartják ugyan a köztudatban, az anya származása után számítva, minden egyes ember hovatarozását, de azért a másik se zárja ki kebeléből. Szóval, mindig érdekközösség szerint csoportosulnak falunak vagy vidéknek nevezhető szövetkezetekbe, származásra való tekintet nélkül.* A családhoz való számítás ezért nem ad politikai jogokat, nem is akadályozza annak, hanem csupán annyiban jó tekintetbe, hogy a harmadízi rokonságon belül esik-e, mert addig házassági akadályt okoz. Az ezen túleső rokonsági fokot már nem is szükséges számba venni, mert az se családi, se politikai tekintetben nem tényező. Látható feje, vagy ezt helyettesítő hatalommal bíró testület azután nincs se a törzsből, se a községben, épen úgy, a hogy nincs a családban. Mindenki akképen értékesíti hatalmát e nagyobb körben, a hogy személyesen tudja, vagyonosságával, eszével, testi erejével, vagy, a mi ott se ritkaság, a torika hatalmával.

„A családon, a nemzetségen, a falun vagy a törzshöz tartozó helységek közösségén kívül további politikai vagy társadalmi szervezők a pápuáknak nincs. E mellett ritka az, hogy egy-egy ilyen közösségnek ne volna közös anyanyelve, a melyek közül természetesen sok csak dialectice különbözik, legtöbbje azonban egyelőre annyira különbözőnek látszik, hogy nincs bennök annyi nyelvrokonság, mint a román, germán és szláv nyelvek egymáshoz való viszonyában. Csupán bizonyos általános nyelvtani jelenség alapján tartják őket külön nyelvcsaládba, a melanéziaiba, vagy polynéziaiba tartozóknak.

„Ilyen kisebb politikai és társadalmi tagozatokba szakadozás mellett szinte természetesnek fog látszani, hogy a humanitás érzése, és mondjuk, intézményei olyanformán nyilatkoznak meg, mint egy nagy rokonságot alkotó faluban, vagy szomszédos községekben. Lényegesen csak a más éghajlat, más erkölcsi és világnézet teszi különbözővé. E különbségek azonban nem oly nagyok, hogy kivetkőztetnék a természeti embert minden alapjában véve általános emberi tulajdonságából, s hogy, a mint Európában sokan képzelik, a vad ember annyira önző, annyira csak a saját érdekét

néző volna, hogy a munkára alkalmatlan öregeket az erdőn kikötve, vagy élve eltemetve elpusztítanák.

„Ellenkezőleg, megbecsülik és holtig eltartják gyermekei, vagy legközelebbi rokonai, sőt az egész falu. Vele kegyetlenül bánni már csak az a felfogás sem engedné, hogy ők a tekintélyek arra nézve, hogy nehéz esetekben mit mondtak, miként cselekedtek szépapáik. Még ha saját hozzátartozói el is felednék tartozó kötelességüket, nem éhezne addig, míg valakinek van mit ennie a faluban, mert a pápua-erkölcs megkívánja, hogy bőkezűen adakozzék, a kinek van, s hozzá hálálkodást se várhat, mert ez ideig sem én, sem más nem tudott a nyelvükben kifejezést találni arra a szóra, hogy „köszönöm.”